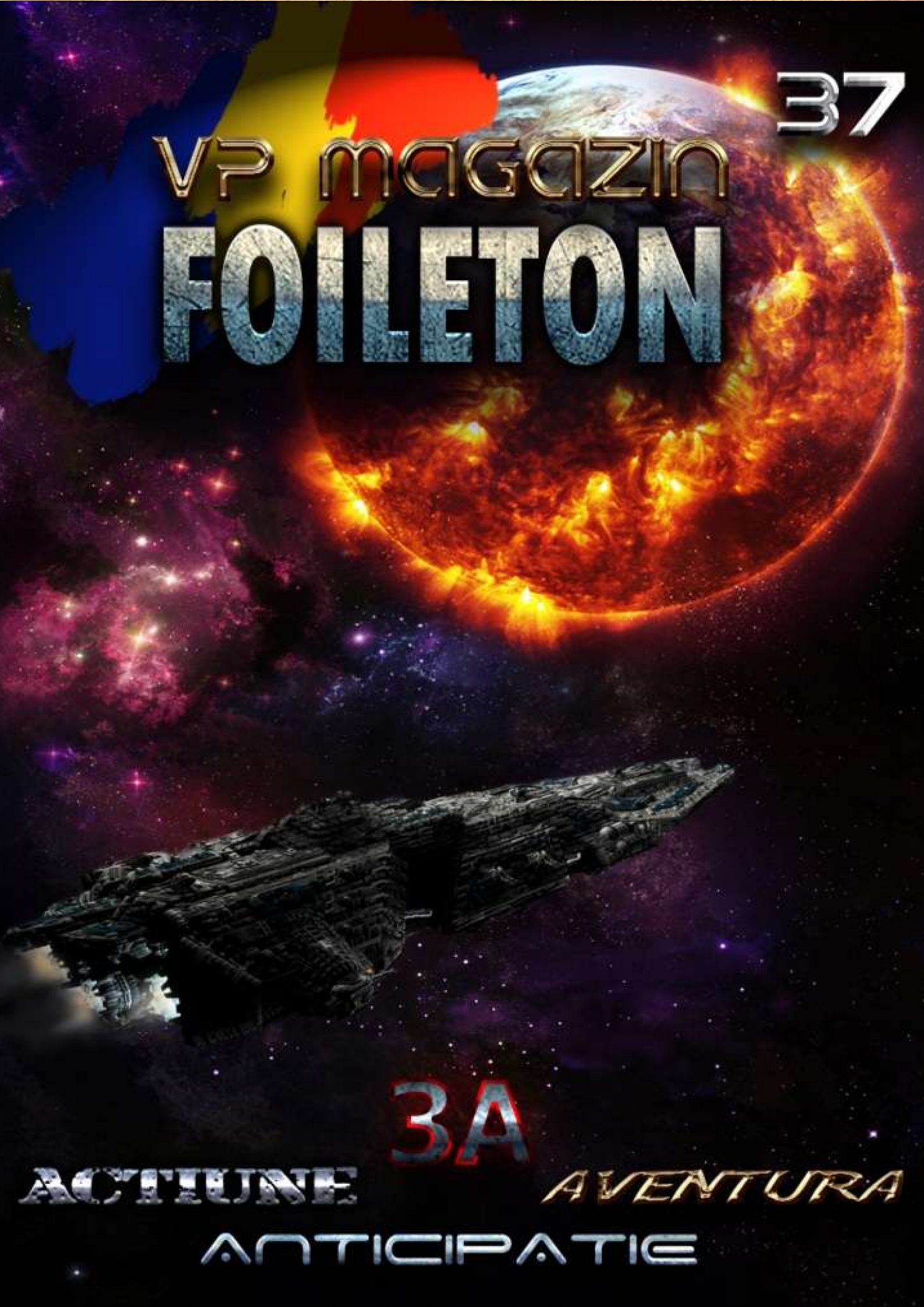
37
VP magazin
FOILETON
3A
ACTIUNE
AVENTURA
ANTICIPATIE

VP Magazin

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație – Aventură

Noi episoade și noi aventuri, thrillere,
Science fiction, actiune cât cuprinde,
westernuri de altădată...

Lectură plăcută și Țineți aproape!

Echipa VP MAGAZIN

Lee CHILD
Căldura mare
Episodul I

Eric MEYER
Forțele Speciale
Episodul III

Paul Dimulescu
Cimitirul curiozităților

William L. Alden
Veriga lipsă

Keith Douglass
Carrier 05
VÂRTEJUL
Episodul I

David W. Amendola
Sanctuarul

Zane Grey
Grănicerii din Texas
Episodul I

O POVESTIRE DIN SERIA

JACK REACHER

LEE CHILD

CĂLDURĂ MARE

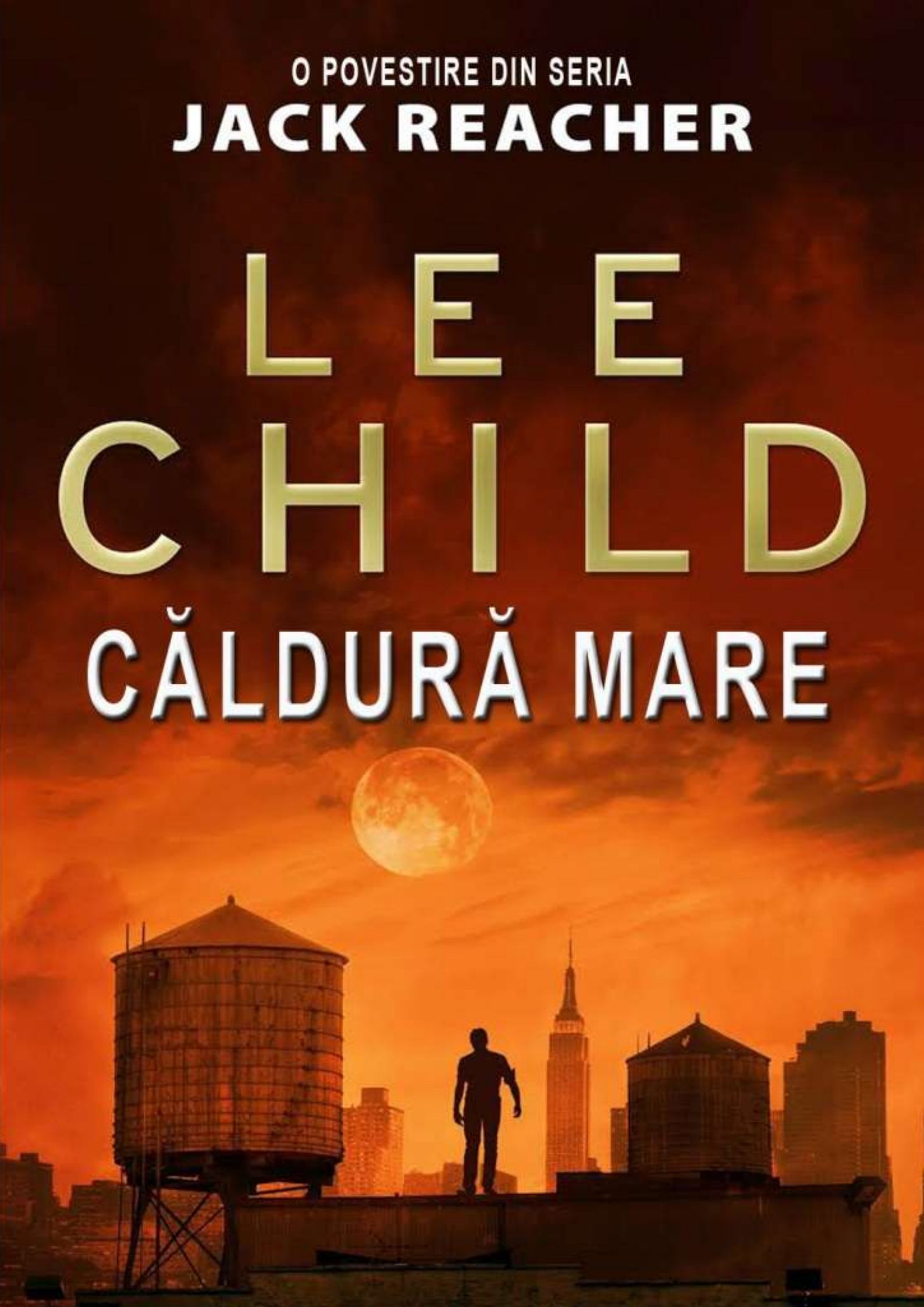

LEE CHILD

CĂLDURĂ MARE

O povestire din seria Jack Reacher
Traducerea: Ştefi Todo

Episodul I

Bărbatul avea peste treizeci de ani, aşa credea Reacher, şi era solid şi vizibil încălzit. Transpira în costum. Femeia din faţa lui putea fi mai tânără, dar nu cu mult. Şi ea era încălzită, şi speriată. Sau cel puţin tensionată. Asta era clar. Bărbatul era prea aproape de ea. Şi ei nu-i plăcea. Era aproape opt şi jumătate seara şi se întuneca. Dar nu se răcorea. Cam 40 de grade. Un adevărat val de căldură. Miercuri, 13 iulie 1977, New York. Reacher îşi va aminti întotdeauna data. Era a doua lui vizită singur.

Tipul şi-a pus palma pe pieptul femeii, apăsând bumbacul umed pe pielea ei, cu vârful degetului mare în decolteul ei. Nu era un gest tandru. Dar nici agresiv. Neutru, ca un medic. Femeia nu s-a dat înapoi. Doar a îngheţat şi s-a uitat în jur. Fără să vadă prea mult. New York, opt şi jumătate seara, dar străzile erau goale. Era prea cald. Waverly Place, între Sixth Avenue şi Washington Square. Oamenii vor ieşi mai târziu, dacă vor ieşi.

Apoi bărbatul şi-a luat mâna de pe pieptul femeii şi a coborât-o, ca şi cum ar fi vrut să-şi alunge o albină de pe şold, apoi a ridicat-o înapoi cu o mişcare rotundă şi i-a tras una în faţă, dur, cu destulă putere pentru o adevărată trosnitură, dar mâna lui şi faţa ei erau prea umede pentru un zgomot ca împuşcătura unui pistol, aşa că sunetul a ieşit exact ca şi cuvântul: *slap*. Capul femeii s-a dus în lateral. Sunetul a răsunat pe cărămizile fierbinţi.

— Hei, a strigat Reacher.

Tipul s-a întors. Avea părul negru, ochii negri, probabil vreun metru şaizeci, probabil vreo nouăzeci de kilograme. Tricoul îi era îmbibat în sudoare.

— Dispari, băiete, a spus el.

În acea noapte, Reacher mai avea trei luni şi şaisprezece zile până să împlinească şaptesprezece ani, dar fizic crescuse deja destul de mult. Era la fel de înalt pe cât va fi întotdeauna, şi nicio persoană normală nu l-ar fi numit sfrijit. Avea doi metri, o sută de kilograme, toate muşchi. Era finalizat ca bărbat, mai mult sau mai puţin. Dar finalizat recent. Foarte recent. Dinţii îi erau albi şi uniformi, ochii erau aproape bleumarin, părul era ondulat şi des,

pielea îi era netedă şi curată. Cicatricele, şi ridurile, şi bătăturile urmau să apară mai târziu.

— Acum, băiete, a spus bărbatul.

— Doamnă, ar trebui să vă îndepărtați de acest tip, a spus Reacher.

Ceea ce femeia a făcut, înapoi, un pas, doi, la o distanță unde nu mai putea fi atinsă.

— Ştii cine sunt? a întrebat bărbatul.

— Ce importanță are? a spus Reacher.

— Te-ai luat de oamenii de care nu trebuia.

— Oamenii? a întrebat Reacher. E un cuvânt la plural. Sunt mai mulți din tine aici?

— O să afli.

Reacher s-a uitat în jur. Străzile erau tot goale.

— Când voi afla? a spus el. Nu chiar acum, din câte văd.

— Cât de deştept te crezi?

— Doamnă, aş fi fericit să rămân singur aici dacă doriți să fugiți.

Femeia nu s-a clintit. Reacher se uita la ea.

— Am înțeles eu ceva greşit? a întrebat el.

— Dispari, băiete, a spus bărbatul.

— N-ar trebui să te implici, a spus femeia.

— Nu sunt implicat, a spus Reacher. Doar stau aici pe stradă.

— Du-te stai pe altă stradă, a spus bărbatul.

— Cine a murit şi te-a pus primar? a spus Reacher întorcându-se şi uitându-se la el.

— Ai gura cam mare, băiete. Nu ştii cu cine vorbeşti. O să regreți asta.

— Când vor sosi ceilalți? Asta vrei să spui? Pentru că acum suntem doar noi doi. Şi nu văd prea mult regret în asta, nu din partea mea, oricum, doar dacă nu ai nici un ban.

— Bani?

— Ca să-i iau.

— Ce, acum crezi că mă vei jefui?

— Nu să te jefuiesc, a spus Reacher. Mai mult o chestie istorică. Un vechi principiu. Ca o tradiție. Pierzi un război, predai comoara.

— Suntem în război, tu şi cu mine? Pentru că dacă suntem, eşti pe cale să-l pierzi, băiete. Nu-mi pasă cât de umflat de porumb eşti. Te voi face praf. Rău.

Femeia stătea încă la doi metri. Încă nu se mişca. Reacher s-a uitat din nou la ea şi a spus:

— Doamnă, domnul acesta e căsătorit cu dumneavoastră, sau vă e vreun fel de rudă, sau o cunoştință socială sau profesională?

— Nu vreau să te implici, a spus ea.

Era mai tânără decât tipul, cu siguranță. Dar nu cu mult. Pe aproape. Douăzeci şi nouă, poate. O blondă cu tenul pal. În afara petei roşii din cauza loviturii, arăta destul de bine, în felul unei femei mai în vârstă. Dar era slabă

şi nervoasă. Poate că avea o viaţă stresantă. Purta o rochie de vară care ajungea până la genunchi. Avea o geantă agăţată de umăr.

— Cel puţin spuneţi-mi de ce nu vreţi să mă implic, a spus Reacher. E un tip oarecare, care vă hărţuieşte pe stradă? Sau nu?

— Ce altceva ar putea fi?

— O ceartă domestică, poate. Am auzit de un tip care l-a bătut pe unul, iar după aceea soţia a luat-o razna pentru că i-a făcut soţul să sufere.

— Nu sunt căsătorită cu acest bărbat.

— Sunteţi interesată de el în vreun fel?

— De binele lui?

— Bănuiesc că despre asta discutăm.

— Deloc. Dar nu te poţi implica. Aşa că pleacă. Mă descurc.

— Să presupunem că plecăm împreună?

— Oricum, ce vârstă ai?

— Destul, a spus Reacher. Pentru a merge cel puţin.

— Nu vreau să-mi asum responsabilitatea. Eşti doar un copil. Eşti un spectator inocent.

— E periculos tipul ăsta?

— Foarte.

— Nu prea arată.

— Aparenţele pot să înşele.

— E înarmat?

— Nu în oraş. Nu-şi permite.

— Deci ce poate să facă? Să transpire peste mine?

Şi astfel l-a tras pe sfoară. Tipul a atins punctul de fierbere, ofensat că se vorbea despre el de parcă n-ar fi acolo, ofensat de a fi numit transpirat, chiar dacă era evident că aşa era, şi a intrat în bătălie, cu jacheta fluturând, cu cravata fâlfâind, cu cămaşa lipită de piele. Reacher a fentat într-o direcţie şi s-a mutat în cealaltă, tipul s-a împleticit pe lângă el, iar Reacher i-a tras una în glezne şi tipul s-a împiedicat şi a căzut. S-a ridicat destul de repede, dar până atunci Reacher se întorsese şi se rotise şi era pregătit pentru a doua manevră. Ceea ce părea a fi o repetare exactă a celei dintâi, cu excepţia faptului că Reacher a modificat-o puţin, înlocuind lovirea gleznei cu un cot într-o parte a capului. Care a fost foarte bine plasat. La aproape şaptesprezece ani, Reacher era ca o maşină nou-nouţă, încă strălucitoare şi proaspăt unsă, flexibilă, suplă, coordonată perfect, ca ceva dezvoltat de NASA sau IBM la cererea Pentagonului.

Tipul a rămas în genunchi ceva mai mult decât prima dată. Căldura îl ţinea acolo. Reacher se gândi că cele patruzeci de grade de care auzise trebuie să fi fost într-un loc deschis. Poate în Central Park. La o staţie meteorologică mică. În canionul îngust de cărămizi din West Vilage, aproape de pietrele uriaşe din trotuar, trebuie să fi fost mai aproape de patruzeci şi cinci. Şi umed. Reacher

purta nişte pantaloni vechi kaki şi un tricou albastru amândouă arătând ca şi când ar fi căzut într-un râu.

Tipul s-a ridicat în picioare, gâfâind şi şovăind. Şi-a pus mâinile pe genunchi.

— Las-o baltă, bătrâne, a spus Reacher. Găseşte-ţi pe altcineva să-l baţi.

Nici un răspuns. Tipul arăta ca şi cum ducea o dezbatere interioară. Era una lungă. Existau clar argumente de ambele părţi. Pro şi contra, plus şi minus, costuri şi beneficii.

— Poţi să numeri până la trei şi jumătate? a spus el în final.

— Cred că da, a spus Reacher.

— Asta-i câte ore ai să dispari din oraş. După miezul nopţii eşti un om mort. Şi la fel înainte, dacă de mai văd.

Apoi tipul se ridică şi se întoarse spre Sixth Avenue, repede, ca şi cum mintea i se trezise, călcâiele călcau pe o piatră fierbinte, ca o persoană plină de viaţă, cu un scop, având o misiune de care tocmai îşi amintise. Reacher s-a uitat după el până când l-a pierdut din vedere, apoi s-a întors spre femeie şi a întrebat:

— Încotro vă îndreptaţi?

Ea a arătat în direcţia opusă, spre Washington Square şi Reacher a spus:

— Atunci ar trebui să fiţi în regulă.

— Ai trei ore şi jumătate să părăseşti oraşul.

— Nu cred că era serios. Vorbea aiurea, încercând să-şi salveze obrazul.

— Era serios, crede-mă. L-ai lovit în cap. Pentru Dumnezeu.

— Cine-i el?

— Cine eşti tu?

— Doar unul care trece pe-aici.

— De unde?

— Pohang, în acest moment.

— Unde naiba-i asta?

— Coreea de Sud. Tabăra Mujuk. Corpul de Marină.

— Eşti în Marină?

— Fiul unuia din Marină. Mergem unde ne trimit. Dar e vacanţă, aşa că acum călătoresc.

— Singur? Câţi ani ai?

— Şaptesprezece în toamnă. Nu-ţi face griji pentru mine. Nu sunt uşor de bătut pe străzi.

Femeia n-a spus nimic.

— Cine-i tipul ăla?

— Cum ai ajuns aici?

— Autobuzul la Seul, avionul la Tokio, avionul la Hawaii, avionul la Los Angeles, avionul la JFK, autobuzul la Port Authority. Apoi pe jos.

The Yankees erau plecaţi din oraş, în Boston, ceea ce a fost o dezamăgire majoră. Reacher avea senzaţia că va fi un an special. Reggie Jackson făcea

diferența. Sezonul prost ar putea să se termine. Dar nu a avut noroc. Stadionul era întunecat. Alternativa era Shea, the Cubs la Mets. În principiu, Reacher nu avea obiecții la baseballul de la Mets, aşa cum era, dar în final atracția muzicii din centrul oraşului s-a dovedit mai puternică. S-a gândit că se va duce spre Washington Square şi va verifica fetele de la şcoala de vară de la NYU. Vreuna dintre ele ar putea fi dornică să meargă cu el. Sau nu. Merita un ocol. Era un optimist, iar planurile lui erau flexibile.

— Cât timp vei călători? a întrebat femeia.

— Teoretic sunt liber până în septembrie.

— Unde stai?

— Abia am ajuns. Încă nu m-am gândit la asta.

— Părinții tăi sunt de acord cu asta?

— Mama e îngrijorată. A citit despre Fiul lui Sam[1] în ziar.

— Are de ce să fie îngrijorată. Ucide oameni.

— Cupluri stând în maşini, cel mai adesea. Asta spun ziarele. Ceea ce, statistic, e puțin probabil să fiu eu. Nu am maşină şi până acum sunt singur.

— Oraşul are şi alte probleme.

— Ştiu. Se presupune că-l voi vizita cu fratele meu.

— Aici în oraş?

— La câteva ore de aici.

— Ar trebui să mergi chiar acum acolo.

— Ar trebui să iau ultimul autobuz, a dat Reacher din cap.

— Înainte de miezul nopții?

— Cine-i tipul?

Femeia nu a răspuns. Căldura nu scădea. Aerul era gros şi greu. Veneau tunete. Poate că vor avea o furtună adevărată din Hudson Valley, dezlănțuindu-se peste apa lentă, între stâncile înalte, despre care a citit în cărți. Lumina se estompa făcând totul violet, ca şi cum vremea se pregătea pentru ceva măreț.

— Du-te să-ți vezi fratele. Îți mulțumesc pentru ajutor.

Urma palmei de pe fața ei începea să se estompeze.

— Veți fi în regulă? a întrebat Reacher.

— Voi fi bine.

— Care-i numele dumneavoastră?

— Jill.

— Jill şi mai cum?

— Hemingway.

— Vreo legătură?

— Cu cine?

— Ernest Hemingway. Scriitorul.

— Nu cred.

[1] Criminal în serie, în anii 1976 – 1977.

[2] În engleză *Hold the line,* înseamnă atât „Aşteptați la telefon!” cât şi a păstra o anumită poziție în legătură cu

VP MAGAZIN

— Sunteți liberă deseară?

— Nu.

— Numele meu e Reacher. Mă bucur că v-am cunoscut.

El i-a întins mâna şi şi le-au strâns. Mâna ei se simțea fierbinte şi lunecoasă, ca şi cum ar fi avut febră. Nu că a lui nu era la fel. Patruzeci de grade, poate mai mult, nici o adiere de vânt, nici un pic de evaporare. Vara în oraş. În depărtare, către nord, cerul pâlpâia. Fulgere de căldură. Nici un pic de ploaie.

— De când sunteți în FBI? a întrebat el.

— Cine spune că sunt?

— Tipul e un gangster, am dreptate? Crimă organizată? Toate rahaturile alea despre oamenii lui şi plecarea din oraş. Toate acele amenințări. Şi dumneavoastră vă întâlneați cu el. Vă verifica de fire când a pus mâna pe dumneavoastră. Şi bănuiesc că a găsit unul.

— Eşti un copil deştept.

— Unde vă e acoperirea? Ar trebui să fie o maşină cu oameni care ascultă.

— E o chestie de buget.

— Nu vă cred. Cei de la oraş poate, dar federalii nu sunt niciodată lefteri.

— Du-te să-ți vezi fratele. Asta nu-i treaba ta.

— De ce să porți un fir dacă nu-i nimeni să asculte?

Femeia şi-a dus mâinile la spate, jos, şi s-a zgâlțâit şi s-a scuturat, ca şi cum ar fi căutat ceva pierdut sub betelia lenjeriei intime. O cutie de plastic neagră a apărut de sub tivul rochiei. Un casetofon mic, atârnând deasupra genunchilor, suspendat de un fir. Şi-a pus o mână jos în fața rochiei şi a tras firul de la genunchi cu cealaltă mână, s-a contorsionat şi s-a aplecat, iar casetofonul a coborât pe trotuar, urmat de un cablu negru subțire cu un microfon mic la capăt.

— Casetofonul asculta, a spus ea.

Mica cutie neagră era înmuiată de transpirația de pe spatele ei.

— Am dat-o-n bară? a întrebat Reacher.

— Nu ştiu cum ar fi mers.

— A atacat un agent federal. E un adevărat delict. Sunt martor.

Femeia n-a zis nimic. A ridicat casetofonul şi a înfăşurat firul în jurul lui. Şi-a dat jos geanta de pe umăr şi a pus casetofonul în ea. Temperatura ajunsese mai ridicată decât oricând şi aerul era plin de aburi, ca şi cum Reacher ar fi avut un prosop fierbinte peste gură şi nas. Erau mai multe fulgere spre nord, licărind încet, atenuate de aerul gros. Nici o ploaie, nici o pauză.

— Aveți de gând să-l lăsați să scape? a întrebat Reacher.

— Asta chiar nu-i treaba ta, a spus femeia.

— M-aş bucura să spun ce am văzut.

— Ar putea dura un an până la proces. Va trebui să faci din nou tot drumul. Vrei să iei patru avioane şi două autobuze pentru o palmă?

— Peste un an voi fi în altă parte. Poate mai aproape.
— Sau mai departe.
— Sunetul ar putea fi pe casetă.
— Am nevoie de mai mult decât o palmă. Avocații apărării ar râde de mine.
Reacher a ridicat din umeri. Prea cald pentru controverse.
— Bine, să aveți o seară frumoasă, doamnă, a spus Reacher.
— Unde vei merge acum? a întrebat ea.
— Strada Bleecker, cred.
— Nu poți. E în teritoriul lui.
— Sau în apropiere. Sau la Bowery. Este muzică pretutindeni, nu?
— Acelaşi lucru. Toate sunt teritoriile lui.
— Cine e?
— Numele lui e Croselli. Totul la nord de Houston şi la sud de districtul 14 e al lui. Iar tu l-ai lovit în cap.
— E unul singur. Nu mă va găsi.
— E faimos. Are soldați.
— Câți?
— O duzină, probabil.
— Nu-s destui. Zona-i mare.
— Va da sfoară-n țară. În toate cluburile şi toate barurile.
— Oare? Va spune oamenilor că e înspăimântat de unul de şaisprezece ani? Nu prea cred.
— Nu are nevoie să dea vreun motiv. Şi toți se vor înghesui să-l ajute. Toți vor să-l îndatoreze. Nu vei rezista cinci minute. Du-te să-ți vezi fratele. Vorbesc serios.
— E o țară liberă, a spus Reacher. Pentru asta lucrați, nu? Voi merge unde am chef. Am făcut un drum lung ca să ajung aici.
Femeia a tăcut un moment lung.
— Bine, eu te-am avertizat, a spus ea. Nu pot să fac mai mult.
Apoi a plecat, spre Washington Square. Reacher a rămas unde era, singur pe Waverly, dând din cap în jos şi în sus în căutarea aerului şi apoi a pornit după ea, cam după două minute, şi a văzut-o plecând într-o maşină care fusese parcată într-o zonă întunecată. Un Ford Granda din 1975, s-a gândit el, albastru deschis, cu acoperişul de vinil, cu o mască mare, de efect. A luat colțul ca un iaht pe uscat şi a dispărut din vedere.
Washington Square era mai goală decât se aştepta Reacher. Din cauza căldurii. Câțiva băieți negri se învârteau aiurea pe acolo, probabil dealeri, şi cam atât. Nici un jucător de şah, nici o persoană plimbându-şi câinele. Însă pe latura de est a pieței a văzut trei fete intrând într-o cafenea. În mod sigur studente, cu părul lung, bronzate, suple, poate cu doi sau trei ani mai în vârstă decât el. Se îndreptă în direcția lor, căutând o cabină de telefon în drum. A găsit unul care funcționa la a patra încercare. A folosit o monedă

umedă din buzunar şi a format numărul pe care îl memorase de pe tabloul principal de la West Point.

— Academia Militară a Statelor Unite, cu cine doriți să vorbiți? a întrebat o voce masculină.

— Cu cadetul Joe Reacher, vă rog.

— Aşteptați, a spus vocea, ceea ce i s-a părut potrivit lui Reacher.

West Point asta făcea, păstra poziția[2], împotriva a tot felul de lucruri, inclusiv duşmani externi sau interni, şi uneori, progresul. West Point era Armata, ceea ce era o alegere neobişnuită pentru fiul cel mare al cuiva din Marină, dar inima l-a tras într-acolo. Şi pretindea că până acum îi plăcea. Reacher nu avea idee unde şi-ar dori să meargă. NYU[3], posibil, cu femei. Cele trei din cafenea arătau destul de bine. Dar el nu făcea planuri. Şaisprezece ani în corpul de marină îl lecuiseră de asta.

Telefonul clicăia şi bâzâia când era transferat de la o stație la alta. Reacher a luat o altă monedă umedă şi fierbinte din buzunar, ținând-o pregătită. Mai era un sfert de oră până la nouă, se întunecase şi se făcea mai cald, dacă asta mai era posibil. Fifth Avenue era un canion lung şi îngust, îndreptându-se spre nord în fața lui. Luminile străluceau pe cer, coborând la orizont în depărtare.

— Cadet Reacher nu e disponibil momentan, a spus o altă voce. Aveți vreun mesaj?

— Vă rog să-i spuneți că fratele lui întârzie douăzeci şi patru de ore. Îmi voi petrece noaptea în oraş. Ne întâlnim mâine seară.

— Recepționat, a spus noua voce, fără niciun interes, şi legătura se întrerupse.

Reacher a pus a doua monedă înapoi în buzunar, a pus receptorul în furcă şi s-a îndreptat spre cafeneaua de pe latura estică a pieței.

* * *

Un aparat de aer condiționat deasupra uşii cafenelei funcționa atât de tare încât tremura şi huruia, dar nu prea avea vreun efect asupra temperaturii aerului. Fetele erau împreună într-un separeu de patru persoane, cu pahare înalte pline de Coca-Cola şi gheață topită. Două erau blonde şi una era brunetă. Toate aveau membrele lungi şi netede şi dinți albi perfecți. Bruneta purta pantaloni scurți şi o bluză fără mâneci cu nasturi în față, iar blondele erau în rochii scurte de vară. Toate păreau grăbite şi inteligente şi pline de energie. Poveşti americane, literalmente. Reacher a văzut fete ca ele în exemplare vechi, năclăite, ale revistelor *Time*, *Life* şi *Newsweek*, la Mujuk şi la

[2] În engleză *Hold the line,* înseamnă atât „Aşteptați” la telefon, cât şi a păstra o anumită poziție în legătură cu un lucru.

[3] *New York University* – Universitatea din New York.

alte baze prin care a locuit. Ele erau viitorul, poveştile fuseseră deja scrise. Le admiră de departe.

Acum stătea în uşă, sub vâjâitul aerului condiționat şi le admira mult mai de aproape. Dar nu avea nicio idee ce să facă în continuare. Viața de copil în Corpul de Marină îl învăța multe pe un tip, dar absolut nimic despre cum să străbată distanța de cincisprezece paşi de la uşă la masă într-o cafenea din New York. Până în acel moment, puținele lui cuceriri nu fuseseră cu adevărat cuceriri, ci experimente reciproce cu fetele din Corpul de Marină, tot la fel de izolate ca şi el şi tot la fel de dornice şi entuziaste şi disperate. Singurele lor părți negative erau tații, care erau toți ucigaşi instruiți cu opinii destul de tradiționale. Cele trei studente puteau ridica cu totul alte probleme. Mult mai uşoare din punct de vedere al părinților, probabil, dar mult mai complicate din orice alt punct de vedere.

S-a oprit.

Dacă nu rişti, nu câştigi.

A pornit înainte, cincisprezece paşi, s-a apropiat de masa lor şi a spus:

— Vă supărați dacă stau cu voi?

Toate au ridicat privirea. Toate păreau surprinse. Toate erau prea politicoase ca să-i spună să dispară. Oraşul New York, în vara anului 1977. Bronx, în flăcări. Fiul lui Sam. Panică irațională peste tot.

— Sunt nou aici, a spus el. Mă întrebam dacă puteți să-mi spuneți unde să merg ca să ascult nişte muzică bună.

Niciun răspuns. Două perechi de ochi albaştri, o pereche căprui, uitându-se în sus la el.

— Mergeți undeva în seara asta? a întrebat el.

Bruneta a vorbit prima.

— Poate, a spus ea.

— Unde?

— Nu ştim încă.

A apărut o chelnăriță, doar puțin mai în vârstă decât studentele, iar Reacher s-a mişcat în aşa fel încât apropierea ei să nu-i dea altă posibilitate decât să se aşeze. Ca şi cum ar fi fost absorbit. Bruneta s-a dat mai încolo lăsând un centimetru între coapsa ei şi a lui. Banca de vinil era lipicioasă de la căldură. A comandat o Coca-Cola. Era prea cald pentru cafea.

S-a lăsat o tăcere jenantă. Chelnerița a adus Cola lui Reacher. A luat o înghițitură. Blonda din fața lui l-a întrebat:

— Eşti la NYU?

— Sunt încă la liceu, a răspuns el.

Ea s-a înmuiat puțin, ca şi cum el ar fi fost o curiozitate rară.

— Unde? a întrebat ea.

— Coreea de Sud, a spus el. Familie de militari.

— Fascist, a spus ea. Dispari.

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

— E avocat.

— Dispari şi tu.

Bruneta a izbucnit în râs. Era puțin mai scundă decât celelalte şi pielea ei era o nuanță mai închisă. Era subțire. Ca un elf, aproape. Reacher auzise cuvântul. Nu că însemna prea mult pentru el. Nu văzuse niciodată un elf.

— The Ramones ar putea fi la CBGB, a spus bruneta. Sau Blondie.

— Merg dacă mergeți şi voi, a spus Reacher.

— E o zonă rău famată.

— În comparație cu ce? Iwo Jima?

— Care e unde?

— E o insulă în Pacific.

— Sună bine. Are plaje?

— O mulțime. Cum te cheamă?

— Chrissie.

— Mă bucur să te cunosc, Chrissie. Eu sunt Reacher.

— Numele sau prenumele?

— Doar atât.

— Ai doar un nume?

— Cel pe care-l foloseşte toată lumea.

— Dacă merg cu tine la CBGB promiți să stai pe-aproape?

Ceea ce era o întrebare de genul *Doarme ursul în pădure?* sau *E papa catolic?*, după părerea lui Reacher.

— Sigur, poți conta pe asta, a spus el.

Blondele de pe partea opusă a mesei au început să se foiască, cu un limbaj corporal dubios, şi imediat Reacher şi-a dat seama că ele nu au chef să meargă. Ceea ce era super pentru el. Ca o lumină mare verde. O excursie în doi. Ca o întâlnire adevărată. Ora nouă seara. Miercuri, 13 iulie, New York şi prima lui cucerire civilă era aproape de el, ca un tren în mişcare. Putea să îi simtă apropierea, ca pe un cutremur. Se întreba unde e dormitorul lui Chrissie. Pe aproape, credea el.

Şi-a băut Cola.

— Să mergem, Reacher, a spus ea.

* * *

Reacher a lăsat bani pentru patru Cola pe masă, gândindu-se că asta ar face un gentleman. A urmat-o pe Chrissie afară pe uşă şi căldura nopții l-a lovit ca un ciocan. Pe Chrissie la fel. Şi-a ridicat părul de pe umeri cu dosul mâinilor, iar el a văzut umezeala strălucitoare de pe gâtul ei.

— Cât de departe e? a întrebat ea.

— N-ai fost niciodată? a întrebat el.

— E o zonă rău famată.

— Cred că trebuie să mergem spre est cam cinci străzi. Trecem de Brodway şi Lafayette către Bowery. Apoi trei străzi spre sud la colțul cu Bleeker.

— E prea cald.

— Asta-i sigur.

— Poate că ar trebui să mergem cu maşina mea. Pentru aerul condiționat.

— Ai o maşină?

— Sigur.

— Aici, în oraş?

— Chiar acolo.

Şi ea a arătat spre o maşinuță aflată la mai puțin de cinci metri, pe o bordură. Un Chevrolet Chevette, se gândi Reacher, poate de un an, poate albastru deschis, deşi era greu de spus sub luminile galbene de pe stradă.

— Nu costă mult să ții o maşină în oraş? a întrebat el.

— Parcarea e gratis după ora şase, a răspuns ea.

— Dar ce faci cu ea în timpul zilei?

A tăcut o clipă, ca şi cum s-ar fi gândit la subînțelesul întrebării şi apoi a spus:

— Nu locuiesc aici.

— Am crezut că da. Scuze. Greşeala mea. Am crezut că eşti la NYU.

A negat din cap şi a spus:

— Sarah Lawrence.

— Cine-i?

— Un colegiu. La care mergem. În Yonkers. La nord de aici. Câteodată venim aici să vedem ce se mai întâmplă. Câteodată sunt băieți de la NYU în cafenea.

— Deci suntem amândoi din afara oraşului.

— Nu în seara asta, a spus Chrissie.

— Ce vor face prietenele tale?

— Cu ce?

— Cu mersul acasă în seara asta.

— Eu le voi duce, a spus Chrissie. Ca întotdeauna.

Reacher n-a spus nimic.

— Dar vor aştepta, a spus Chrissie. E parte din înțelegere.

* * *

Aerul condiționat din Chevette era la fel de slab ca cel din cafenea dar era mai bine decât nimic. Erau puțini oameni pe Brodway, ca fantomele într-un oraş fantomă, mişcându-se încet, şi câțiva în Lafayette, şi mai înceți, şi vagabonzi pe Bowery, aşteptând să se deschidă adăposturile. Chrissie a parcat la două străzi spre nord față de local, pe strada Great Jones, între o maşină cu parbrizul spart şi una cu luneta spartă. Dar era sub o lampă stradală care lumina, ceea ce părea un loc atât de bun pe cât era posibil, dacă

nu puteai angaja o echipă de gărzi înarmate sau nişte câini de pază sau ambele. Şi oricum, maşina n-ar fi fost mai în siguranță nici în Washington Square. Aşa că au ieşit în căldură şi au mers prin aerul atât de gros de parcă l-ai fi putut mânca. Cerul era fierbinte şi încins ca un acoperiş de fier la prânz şi încă licărea spre nord, cu un fel de energie perpetuă care promitea o mulțime şi nu dădea nimic.

Nu era nicio coadă la intrarea în club, ceea ce Chrissie credea că e un lucru bun, pentru că însemna că ar putea găsi locuri în față lângă scenă, în cazul în care Ramones sau Blondie erau cu adevărat acolo în seara asta. Un tip dinăuntru le-a luat banii şi ei au trecut pe lângă el în căldură şi zgomot şi întuneric, spre bar, care era un spațiu lung şi jos cu lumină slabă şi pereți transpirați şi taburete roşii. Erau cam treizeci de persoane înăuntru, douăzeci şi opt nu mai mari decât Chrissie, plus o persoană pe care Reacher o cunoştea deja şi încă o persoană despre care era sigur că o va cunoaşte, destul de bine şi destul de repede. Cea pe care o ştia era Jill Hemingway, încă slabă şi blondă şi nervoasă, încă în rochia scurtă de vară. Persoana pe care simțea că o va cunoaşte semăna bine cu Croselli. Un văr, probabil. Avea aceeaşi mărime şi formă şi vârstă, şi purta acelaşi fel de haine, care erau un costum transpirat şi o cămaşă strânsă pe o burtă umedă şi păroasă.

Jill Hemingway l-a văzut prima pe Reacher. Dar numai cu o secundă mai repede. S-a ridicat de pe scaun şi a făcut un pas, iar imediat tipul în costum a pocnit din degete arătând spre telefon. Barmanul a aruncat aparatul în fața lui şi tipul a început să formeze un număr. Hemingway şi-a făcut drum prin mulțimea rară spre Reacher şi, față în față, i-a spus:

— Eşti idiot.

— Jill, ea e prietena mea Chrissie, a spus Reacher. Chrissie, ea e Jill, pe care am întâlnit-o mai devreme în seara asta. E agent FBI.

— Bună Jill, a spus Chrissie din spatele lui.

— Bună Chrissie, a spus Hemingway care arăta temporar încurcată.

— Ai venit aici pentru muzică? a întrebat Reacher.

— Sunt aici pentru că e unul din puținele locuri unde Croselli nu obține o cooperare totală, a spus Hemingway. Prin urmare e unul din puținele locuri unde am ştiut că şi-ar pune un om. Aşa că sunt aici ca să fiu sigură că nu ți se întâmplă nimic.

— De unde ai ştiut că voi veni aici?

— Trăieşti în Coreea de Sud. Despre ce altceva să fi auzit?

— Despre ce vorbim aici? a întrebat Chrissie.

Tipul lui Croselli vorbea încă la telefon.

— Hai să stăm jos, a spus Reacher.

— Hai să nu, a spus Hemingway. Hai să te scoatem naibii de aici.

— Ce naiba se întâmplă? a întrebat Chrissie.

Erau măsuțe mici de cafea lângă scena goală. Reacher s-a împins prin mulțime, umărul drept, umărul stâng şi s-a aşezat cu spatele la colț, cu toată

încăperea în fața lui. Chrissie s-a aşezat lângă el, iar Hemingway a ezitat o secundă, apoi a renunțat şi li s-a alăturat.

— Asta chiar mă înspăimântă, fraților, a spus Chrissie. Vrea cineva, vă rog, să-mi spună ce se întâmplă?

— Mergeam pe stradă şi am văzut un tip dându-i o palmă peste față agentului Hemingway, a spus Reacher.

— Şi?

— Am sperat că prezența mea îl va descuraja să o facă din nou. El s-a simțit ofensat. S-a dovedit că e un gangster. Jill crede că mă caută să mă omoare.

— Şi tu nu?

— Mie mi se pare exagerat.

— Reacher, sunt filme întregi despre asta, a spus Chrissie.

— Are dreptate, a spus Hemingway. Ar trebui s-o asculți. Nu-i cunoşti pe oamenii ăştia. Nu le înțelegi cultura. Nu vor lăsa pe unul din afară să-i facă de râs. E chestie de mândrie. Aşa fac ei lucrurile. Nu se vor linişti până nu vor rezolva.

— Cu alte cuvinte sunt exact la fel ca cei din Corpul de Marină, a spus Reacher. Ştiu cum să mă descurc cu oameni ca ăştia. Am făcut asta toată viața.

— Cum plănuieşti să te descurci cu ei?

— Făcând să fie costul posibil prea mare. Ceea ce e deja, sincer. Nu pot face nimic aici, pentru că vor fi arestați, ori de tine ori de poliția din New York. Ceea ce ar însemna avocați, mită şi favoruri, ceea ce nu vor irosi pentru mine. Nu merit. Sunt nimeni. Croselli va renunța.

— Nu poți să stai aici toată noaptea.

— Pe stradă a încercat deja şi nu a ajuns prea departe.

— În zece minute va avea şase tipi în față.

— Atunci voi pleca prin spate.

— Va avea şase tipi şi acolo.

— Îți aminteşti cânt ți-am cerut să stai pe-aproape? a spus Chrissie.

— Sigur, a spus Reacher.

— Poți să uiți partea asta acum, bine?

— Astea-s prostii, a spus Reacher.

— Ai lovit un gangster faimos în cap, a spus Hemingway. Care parte nu o înțelegi? Nu va renunța. Obişnuieşte-te cu gândul, puştiule. Şi chiar acum eşti în aceeaşi încăpere cu una dintre gorilele lui. Care tocmai a închis telefonul.

— Stau lângă un agent FBI.

Hemingway nu a răspuns nimic la asta. Reacher s-a gândit: *NYU. Sarah Lawrence.* Hemingway n-a confirmat niciodată, în nici un fel. El a întrebat: *De când eşti în FBI?* Ea a răspuns: *Cine spune că sunt?*

— Eşti sau nu? a întrebat el.

Ea nu a răspuns.

— Nu e chiar greu. E un răspuns cu *da* sau *nu*.

— Nu, a spus ea. Chiar nu este.

— Ce înseamnă asta?

— E da *şi* nu. Nu da *sau* nu.

Reacher a făcut o pauză.

— Ce, eşti pe cont propriu aici? a întrebat el. Asta e? Nu e chiar cazul tău? De aia nu era nicio maşină de acoperire? De aia ai folosit casetofonul surorii tale mai mici?

— E casetofonul meu. Sunt suspendată.

— Cum?

— Motive medicale. Dar aşa spun ei întotdeauna. Ceea ce înseamnă că mi-au luat insigna, în aşteptarea verificării.

— Dar cum?

— Aşa cum ai spus. Avocaţii şi mita şi favorurile. Sunt în balanţă. Eu împotriva tuturor lucrurilor bune.

— A fost Croselli?

Hemingway a încuviinţat din cap.

— Acum e imun. Investigaţia a fost închisă. M-am gândit să-l fac să se laude cu asta şi să-l înregistrez. Puteam să obţin ceva pe care să-l pot folosi. Să-i fac să mă primească înapoi.

— De ce nu era Croselli înarmat prin oraş?

— Parte din înţelegere. Toţi pot să facă ce vor în orice privinţă dar cifra omorurilor trebuie să scadă. Dai şi primeşti. Toată lumea câştigă.

— Croselli ştie că eşti suspendată?

— Bineînţeles că ştie. El i-a convins s-o facă.

— Deci de fapt gorila din cameră cu mine ştie şi el, nu? Despre asta vorbim aici? Ştie că nu-i vei arăta insigna. Sau o armă. Ştie că eşti doar o persoană din public. Legal, vreau să spun. În privinţa puterii de a-i aresta, şi de-astea. Şi mai puţin în privinţa credibilităţii. Ca un martor împotriva oamenilor lui Croselli, vreau să spun.

— Ţi-am spus să te duci să-ţi vezi fratele.

— Nu trebuie să te aperi. Nu te învinovăţesc. Trebuie să fac un nou plan, asta-i tot. Trebuie să înţeleg parametri.

— Nu trebuia să te bagi de la bun început, a apus Chrissie.

— De ce nu?

— La Sarah Lawrence am spune că e un comportament tipic masculin neconfortabil. E patriarhal. Vorbeşte despre forma paternalistă a societăţii noastre.

— Ştii ce ar spune cei din Corpul de Marină?

— Ce?

— Ar sublinia că m-ai rugat să stau pe-aproape, pentru că tu credeai că Bowery e periculos.

— E periculos. Doisprezece tipii vor apărea şi te vor face praf.

Reacher aprobă din cap.

— Vom pleca, probabil.

— Nu poți, a spus Hemingway. Gorila nu te va lăsa. Nu până nu ajung ceilalți.

— E înarmat?

— Nu. Aşa cum ți-am spus.

— Eşti sigură?

— Sută la sută.

— Suntem de acord că un adversar e mai bine decât doisprezece?

— Despre ce vorbeşti?

— Aşteptați aici, a spus Reacher.

Reacher a trecut prin încăperea slab luminată, la fel de grațios ca un elefant într-un magazin de porțelanuri, cu toată încrederea nebună pe care o poate avea un tip de doi metri, o sută de kilograme şi şaisprezece ani. Trecu pe lângă bar spre coridorul unde erau toaletele. A fost în puține baruri în viața lui, dar în destule cât să ştie că erau nişte medii extrem de bogate în arme. Unele aveau bețe de biliard, toate aranjate îngrijit în rafturi, altele aveau pahare de martini, toate delicate şi fragile, cu picioarele ca un stilet, iar altele aveau sticle de şampanie, la fel de grele ca un ciomag. Dar CBGB nu avea masă de biliard şi clienții săi păreau indiferenți la martini şi şampanie. Cea mai numeroasă resursă locală erau sticlele de bere cu gâtul lung, din care erau destule. Reacher a luat una în timp ce mergea şi cu coada ochiului l-a văzut pe tipul lui Croselli ridicându-se şi urmându-l, fără îndoială îngrijorat de ieşirile din spate sau de ferestrele de la toaletă. De fapt exista o ieşire în spate, la capătul coridorului unde erau toaletele, dar Reacher a ignorat-o. În schimb, a intrat în toaleta bărbaților.

Care era probabil cel mai bizar loc pe care îl văzuse vreodată în afara unei unități militare. Zidurile erau cărămizi goale pline de graffiti şi erau trei pisoare suspendate de perete şi un singur vas de toaletă, expus total la un pas, ca un tron. Mai era o chiuvetă de metal cu două găuri şi hârtie de toaletă desfăşurată peste tot. Nicio fereastră.

Reacher a umplut sticla de bere cu apă de la robinet, pentru o greutate mai mare, şi şi-a şters mâna pe tricou, ceea ce nici nu i-a uscat mâna, nici nu i-a udat semnificativ mai tare tricoul. Dar avea o aderență decentă de gâtul sticlei şi ținea sticla jos lângă picior, aşteptând. Tipul lui Croselli a intrat o secundă mai târziu. A privit în jur, prima dată uimit de decor, apoi asigurându-se că nu există ferestre, ceea ce i-a spus lui Reacher tot ce avea nevoie să ştie, dar la şaisprezece ani încă juca după manual, aşa că oricum a întrebat:

— Avem o problemă, tu şi cu mine?

— Îl aşteptăm pe domnul Croselli, a spus tipul. Va fi aici într-un minut. Ceea ce nu-i o problemă pentru mine. Dar va fi pentru tine.

Aşa că Reacher a rotit sticla, apa fiind ținută înăuntru de forța centrifugă, şi îi trase una tipului în maxilar dându-l înapoi, după care Reacher mişcă sticla

rapid în jos şi o sparse pe marginea unui pisoar, sticla şi apa împrăştiindu-se peste tot, împunse sticla zimțată spartă în coapsa tipului, ca să-i aducă mâinile în jos, apoi din nou în față, cu o răsucire, carnea rupându-se şi sângele țâşnind, apoi lăsă sticla şi-l împinse pe tip în piept, izbindu-l în perete, şi când se întoarse spre el îi dădu o lovitură dură cu capul fix în nasul tipului. Ceea ce a însemnat sfârşitul jocului, chiar acolo, ajutat puțin de felul în care capul tipului a lovit pisoarul în drumul lui către podea, totul terminându-se cu lovitura la cap, os, porțelan, gresie, noapte bună şi noroc.

Reacher a inspirat şi a expirat şi apoi apoi s-a cercetat în oglinda prinsă deasupra chiuvetei. Avea pete diluate din sângele tipului pe frunte. Le-a curățat cu apă călduță, s-a scuturat ca un câine şi s-a îndreptat spre bar în încăperea principală. Jill Hemingway şi Chrissie erau în picioare în mijlocul ringului de dans. Le-a făcut semn din cap spre ieşire. S-au îndreptat spre el şi el a aşteptat să ajungă.

— Unde-i gorila? a întrebat Hemingway.

— A avut un accident, a spus Reacher.

— O, Doamne.

S-au îndreptat grăbiți, încă o dată prin bar, spre holul de la intrare, repede şi încinşi.

Prea târziu.

Mai aveau vreo zece paşi până la uşă, când aceasta s-a deschis larg şi patru tipi în costume transpirate au intrat, urmați de Croselli însuşi. Toți cinci s-au oprit, şi Reacher s-a oprit, şi Chrissie şi Jill Hemingway s-au oprit în spatele lui, opt oameni înşirați într-un singur rând, într-un coridor fierbinte şi îngust, cu transpirația scurgându-se pe pereții goi de cărămidă.

De la capătul îndepărtat al şirului, Croselli a spus:

— Ne întâlnim din nou, băiete.

Apoi s-au stins luminile.

* * *

Reacher nu putea spune dacă ochii îi erau deschişi sau închişi. Întunericul era total şi profund, ca următoarea oprire după nimic. Iar întunericul era complet tăcut, cumva la un nivel primitiv, toate zgomotele subliminale ale vieții moderne dispăruseră brusc, fără să lase nimic în loc, cu excepția unei târşâiri umane oarbe şi un fel de murmur sinistru ascuțit care părea că vine din rocile vechi de pe jos. Din secolul douăzeci la Epoca de Piatră, la o apăsare pe întrerupător.

Din spatele lui, Reacher auzi vocea lui Chrissie:

— Reacher.

— Stai nemişcată, a spus el.

— Bine.

— Acum întoarce-te.

— Bine.

Îi auzi paşii pe podea, târşâiți. Căută în minte ultima imagine pe care o reținuse, ca să-şi dea seama unde se oprise primul tip al lui Croselli. *În mijlocul coridorului, cu fața înainte, cam la vreo doi metri*. S-a sprijinit în piciorul stâng şi a lovit cu dreptul, puternic, orbeşte, țintind sus în vintre în vidul negru din față. Dar a lovit ceva mai jos, contactul fiind cu o fracțiune de secundă mai repede decât se aştepta. Un genunchi, probabil. Ceea ce era bine. În orice caz primul tip al lui Croselli a căzut, iar ceilalți erau pe cale de a veni peste el.

Reacher s-a învârtit şi a simțit spatele lui Chrissie, şi-a pus brațul drept pe umerii ei şi cu mâna stângă a găsit-o pe Hemingway, şi jumate le-a împins, jumate le-a tras înapoi de unde au venit, în bar, unde o lumină licărea de la o baterie de rezervă. Ceea ce însemna că nu a fost o apăsare pe întrerupător. Întreaga clădire nu avea curent.

A găsit holul de la toalete şi a împins-o pe Chrissie în fața lui şi a tras-o pe Hemingway în spatele lui, spre ieşirea din spate, şi au dat buzna prin ea, afară în stradă.

Care era prea întunecată.

Ei s-au grăbit oricum mergând mai departe, repede, din nou afară în căldură, memoria musculară şi instinctul obligându-i să pună o anumită distanță între uşă şi ei înşişi, obligându-i să caute umbre, dar totul era umbră. Bowery era un şanț într-un întuneric beznă şi cernit, lung şi drept pe ambele părți, mărginit de clădiri întunecate beznă şi cernite, în mod egal masive şi lugubre, corpurile lor unite fiind mai întunecate decât cerul nopții. La patruzeci de cvartale spre nord şi spre sud nu exista niciun orizont, decât în sens negativ, deoarece în partea de jos a cerului clădiri inerte ce păreau nişte degete blocau strălucirea stelelor sub norii subțiri.

— Nu e curent în tot oraşul, a spus Hemingway.

— Ascultă, a spus Reacher.

— Ce?

— Exact. Sunetul a miliarde de motoare electrice care nu merg. Şi miliarde de circuite electrice oprite.

— Asta-i de necrezut, a spus Chrissie.

— Vor fi probleme, a spus Hemingway. Cam într-o oră vor fi revolte şi incendieri şi o mulțime de jafuri. Aşa că voi doi, chiar acum, luați-o spre nord cât de departe şi cât de repede puteți. Nu mergeți spre est sau spre vest. Nu folosiți tuneluri. Nu vă opriți până nu ajungeți la nord de strada 14.

— Tu ce vei face? a întrebat Reacher.

— Voi lucra.

— Eşti suspendată.

— Nu pot sta să nu fac nimic. Iar tu trebuie să-ți duci prietena înapoi de unde ai luat-o. Cred că astea sunt obligațiile noastre de bază.

Apoi ea a fugit, la sud spre strada Houston şi s-a pierdut în întuneric într-o secundă.

* * *

Lampa de pe strada Great Jones nu mai funcționa, dar Chevette-ul albastru era încă sub ea, gri şi fără formă în întuneric şi încă neatins. Chrissie îl deschise, urcară amândoi, ea porni motorul şi îl băgă în viteză. Nu aprinse farurile, ceea ce Reacher înțelese. Distrugerea întunericului beznă nu părea potrivită. Nici măcar posibilă. Marele oraş părea încremenit şi pasiv, un organism imens dărâmat, implacabil şi indiferent la adunătura de oameni mărunți. Din care apăreau tot mai mulți în vedere. Ferestrele erau deschise şi oamenii de la etajele de jos coborau scările şi ieşeau afară, stând lângă uşile lor şi cercetând prin preajmă, plini de uimire şi de nelinişte. Căldura era încă prezentă. Nu se răcorise deloc. Patruzeci de grade, poate mai mult, aerul lăsându-se în jos şi acum fiind încrezut şi constant şi suveran, de neînvins de către ventilatoare sau de aparatele de aer condiționat sau de altă aparatură făcută de om.

Strada Great Jones era spre vest şi ei au traversat Lafayette şi Brodway şi au continuat pe West Third, Chrissie conducând încet şi nesigur, cu viteză de plimbare pe jos, o maşină întunecată în întuneric, una din cele foarte puține. Poate că şoferii s-au simțit obligați să tragă pe dreapta ca parte a paraliziei generale. Semafoarele nu funcționau. Fiecare bloc nou era ciudat, liniştit şi tăcut, pustiu şi gri, absolut întunecat. Au luat-o la nord la LaGuardia Place şi au mers în sens invers acelor de ceasornic în jurul colțului de jos din dreapta a Washington Square, înapoi la cafenea. Chrissie a parcat pe locul unde fusese înainte şi au ieşit în aerul dens şi tăcut.

Cafeneaua era, bineînțeles, întunecată, nevăzându-se nimic în spatele ferestrelor prăfuite de sticlă. Aerul condiționat de deasupra uşii era tăcut. Şi uşile erau încuiate. Reacher şi Chrissie şi-au pus mâinile în jurul ochilor, le-au apăsat pe geamuri şi s-au uitat prin ele, nevăzând nimic cu excepția unor umbre vagi negre în întuneric. Nici urmă de personal. Nici un client. Poate era o chestie legată de sănătate. Dacă frigiderele nu funcționau, poate că trebuiau să abandoneze nava.

— Unde s-au dus prietenele tale? a întrebat Reacher.

— N-am nicio idee, a spus Chrissie.

— Ai spus că aveți un plan.

— Dacă una din noi are noroc, ne întâlnim aici la miezul nopții.

— Îmi pare rău că nu ai fost mai norocoasă.

— Sunt bine acum.

— Suntem tot la sud de strada 14.

— Nu te pot găsi în întuneric, cu siguranță.

— Le vom găsi pe prietenele tale în întuneric?

— De ce ne-am dori? Vor fi înapoi la miezul nopții. Până atunci ar trebui să pierdem timpul şi să experimentăm asta. Nu crezi? E destul de uimitor.

Şi era. Era ceva remarcabil. Nu doar o cameră sau o clădire sau un cartier, ci tot oraşul se prăbuşea inert şi învingea totul în jurul lui, ca şi cum ar fi fost ruinat, ca şi cum ar fi fost mort, ca o relicvă a trecutului. Şi poate era mai mult decât doar oraşul. Nu era nicio licărire la orizont. Nimic peste râu, nimic la sud, nimic la nord. Poate că tot Nord-Estul era fără curent. Poate toată America. Sau toată lumea. Oamenii au vorbit mereu despre arme secrete. Poate că cineva a apăsat pe trăgaci.

— Hai să ne uităm la Empire State Building, a spus Chrissie. S-ar putea să nu-l mai vedem niciodată aşa.

— Bine, a spus Reacher.

— În maşină.

— Bine.

Au urcat către Universitate şi au mers pe Ninth Street, traversând Sixth Avenue, unde au cotit spre nord. Sixth Avenue nu era nimic. Doar o gaură lungă neagră şi apoi un mic dreptunghi din cerul nopții, la Central Park, unde se termina. În jur erau câteva maşini. Toate mergând încet. Cele mai multe cu luminile stinse. Ca şi Chevet-ul. Instinctiv, cumva. O presupunere împărtăşită. Comportamentul mulțimii. Pe Reacher îl străbătu un fior brusc de frică. *Ascunde-te în întuneric. Nu ieşi. Nu te lăsa văzut.*

În Herald Square erau oameni. Unde se intersecta cu Brodway, pe strada 34. Majoritatea stăteau în mijlocul triunghiului, departe de clădiri, încercând să vadă cerul. Unii dintre ei erau strânşi în grupuri, ca fanii sportului părăsind stadionul după o victorie, cu acelaşi fel de energie turbulentă. Dar ferestrele de la Macy's erau toate întregi. Până acum.

Au continuat să meargă până la 38 West, trecând de semafoarele nefuncționale şi intersecții, nesiguri de fiecare dată dacă ar trebui să acorde prioritate sau să continue să meargă, dar s-a dovedit că nu exista un pericol real nici din laterale nici din față, deoarece toată lumea se mişca încet şi acționa politicos: *după tine, nu, după tine*. Era clar că până acum spiritul era de cooperare. Pe străzi, cel puțin. Reacher se întreba cât timp va dura.

S-au îndreptat spre est pe strada 38 şi s-au întors pe strada 4 la patru străzi spre nord de Empire State. Nimic de văzut. Doar o bază largă întunecată, ca două părți ale unui bloc şi nimic deasupra. Doar întuneric spectral. Au parcat pe Fifth Avenue şi au ieşit pentru a privi mai de aproape. 34 era o stradă largă, cu o vedere clară spre est şi vest, întunecată în toate direcțiile, cu excepția unei licăriri portocalii la mare distanță, deasupra a ceea ce trebuia să fie Brooklyn-ul. Acolo ardeau focuri.

— A început, a spus Reacher.

Au auzit o maşină de poliție venind de la nord pe Madison şi au văzut trecând cele şase benzi lățime pe strada 34, o stradă mai încolo. Luminile ei

arătau uimitor de strălucitoare. A dispărut din vedere şi noaptea a devenit tăcută din nou.

— De ce s-a întrerupt curentul? a întrebat Chrissie.

— Nu ştiu, a spus Reacher. Supraîncărcare de la toate aparatele de aer condiționat sau o lovitură de trăsnet undeva. Sau pulsul electromagnetic al unei explozii nucleare. Sau poate cineva nu a plătit factura.

— Explozie nucleară?

— E un efect secundar cunoscut. Dar nu cred că s-a întâmplat. Am fi văzut explozia. Şi, în funcție de cât de departe ar fi fost, am fi fost arşi într-o clipă.

— Ce fel de militar eşti tu?

— De nici un fel. Tata e în Marină şi fratele meu va deveni ofițer în armată, dar ăştia sunt ei, nu eu.

— Şi tu ce vei face?

— N-am nicio idee. Probabil nu avocat.

— Crezi că prietena ta din FBI avea dreptate când a vorbit despre revolte şi jafuri?

— Poate nu atât de multe în Manhattan.

— Vom fi în regulă?

— Vom fi bine, a spus Reacher. Dacă totul dă greş, vom face ce au făcut cu toții în timpurile străvechi. Vom aştepta dimineața.

S-au îndreptat spre strada 34 şi s-au dus cât de aproape au putut de East River. S-au oprit într-un triunghi de gunoaie aruncate pe jumătate sub FDR Drive şi s-au uitat prin parbriz la apa din întunericul de la distanță. Queens era mort în față, Brooklyn la dreapta, Bronx la stânga. Focurile din Brooklyn arătau destul de mari deja. Erau focuri şi în Queens. Şi în Bronx, dar lui Reacher i se spusese că întotdeauna erau focuri în Bronx. Nimic în spatele lor, în Manhattan. Nu încă. Dar erau multe sirene. Întunericul devenea amenințător. Poate din cauza căldurii. Reacher se întreba cum arată ferestrele de la Macy's.

Chrissie a lăsat motorul să meargă, pentru aerul condiționat. Rezervorul era pe jumătate plin. Marginea bluzei i-a ascuns complet pantalonii scurți. Părea că nu poartă altceva. Doar bluza. Ceea ce era minunat. Era foarte drăguță.

— Câți ani ai? a întrebat el.

— Nouăsprezece, a spus ea.

— De unde eşti?

— California.

— Îți place aici?

— Până acum. Avem anotimpuri. Căldură şi frig.

— În special căldură.

— Tu câți ani ai? a întrebat ea.

— Sunt în limita legii, a spus el. Asta-i, efectiv, tot ce ai nevoie să ştii.

— Chiar e?

— Sper.

A zâmbit şi a oprit motorul. A încuiat uşa ei şi s-a aplecat s-o încuie şi pe a lui. Mirosea a fată curată înfierbântată.

— Se va încălzi aici, a spus ea.

— Sper, a spus el din nou.

Şi-a pus mâna pe după umerii ei, a tras-o mai aproape şi a sărutat-o. Ştia cum să o facă. Avea mai mult de trei ani de practică. Şi-a pus mâna liberă pe şoldul ei. Ea săruta minunat. Cald, umed şi multă limbă. Ochii închişi. I-a ridicat puțin cămaşa şi şi-a băgat mâna sub ea. Era subțire şi fermă. Caldă şi puțin umedă. I-a luat cealaltă mână şi i-a pus-o sub cămaşă. Îl mângâia pe piept în jos până la talie. Şi-a pus vârful degetelor sub talie, ceea ce el a considerat a fi un semn încurajator.

S-au desprins ca să respire şi au început din nou. Şi-a pus mâna pe genunchiul ei şi a mângâiat-o pe pielea minunată a coapsei, în exterior, cu degetul mare în interior, până la tivul pantalonilor şi înapoi, apoi la celălalt genunchi şi celălalt picior, la fel de neted, apoi cu mâna în interior şi degetul mare în exterior, încercând tot timpul să-şi imagineze ceva mai minunat decât pielea unei fete încălzite, şi eşuând. Şi de data asta a mers puțin mai departe, până când degetul i-a atins cusătura tare dintre picioare, la baza fermoarului. Ea îl strânse tare de mână, ceea ce el percepu la început ca o avertizare, dar apoi realiză că ea avea alt scop în minte, aşa că îşi ținu mâna acolo, apăsând tare în timp ce ea se împingea, aproape ridicând-o de pe scaun. Apoi ea oftă şi gâfâi şi se umezi, se desprinseră iar pentru a respira şi el îşi mută mâna pe nasturii cămăşii şi încercă să-şi facă degetele să lucreze. Ceea ce au făcut, într-un mod rezonabil, un nasture, doi, trei, până când cămaşa ei a căzut.

S-au sărutat din nou, al treilea maraton, şi mâna lui s-a îndreptat într-o zonă diferită, mai întâi în afara unui sutien mătăsos, apoi înăuntrul lui, până când sutienul a fost ridicat şi sânii ei mici şi umezi erau ai lui. Şi-a mutat gura pe gâtul ei, apoi pe sfârcuri şi şi-a pus mâna unde fusese înainte, iar ea a început să se mişte din nou, lung şi lent, lung şi lent, respirând greu, până când, pentru a doua oară, ea oftă şi gâfâi şi căzu peste el, ca şi cum nu avea oase în corp.

Apoi ea îşi puse o mână în pieptul lui şi îl împinse în spate, în geamul din partea lui, gest pe care din nou îl luă ca pe un reproş, până când ea zâmbi ca şi cum ştia ceva ce el nu ştia şi îi descheie pantalonii. Degete subțiri maronii se ocupau de fermoarul lui, moment în care, pentru prima dată în viața lui, înțelese cu adevărat înțelesul frazei *mort şi ajuns în rai.* Capul ei îi coborî în poală şi el simți buzele răcoroase şi limba, şi închise ochii, apoi îi deschise şi se uită atent, hotărât să rețină fiecare detaliu al acestei situații, unde şi când, şi cum, şi cine, şi de ce, mai ales de ce, pentru că mintea lui conştientă nu putea găsi nicio conexiune logică între terminalul de autobuz de la Port Authority şi ceea ce trebuia să fie un fel de regat fermecat. *New York, New York. Un oraş minunat.* Asta era al naibii de sigur. Aşa că se uită în jur,

absorbind totul, râul, cartierele fără formă de afară, focurile de la distanță, gardurile de sârmă, stâlpii groşi de beton susținând drumul de sus.

A văzut un bărbat stând la treizeci de metri distanță în întuneric, silueta profilându-se pe strălucirea apei. Probabil douăzeci şi cinci de ani, judecând după postura sa, înălțime medie, gras în partea de sus a corpului, cu o formă ciudată a capului, din cauza unui păr necooperant. Avea genul de păr care trebuia tuns mai scurt, dar era anul 1977. Ținea ceva în mâna dreaptă.

Chrissie era tot ocupată. Era, fără discuție, cea mai bună din viața lui. Nicio comparație. De nici un fel. Se întreba dacă la Sarah Lawrence era bine. Ar putea merge acolo. La fel de bine ca la NYU. Nu că s-ar putea să se căsătorească sau altceva. Dar poate ea avea prietene. Sau o soră. De fapt ştia că avea prietene. Cele două blonde. *Vor aştepta. E parte din înțelegere.* Mai erau două ore până la miezul nopții, ceea ce dintr-odată părea nimic.

Tipul s-a mişcat în întuneric. Înconjură un stâlp, aproape de piciorul acestuia, stând ascuns, verificând întunericul la nouăzeci de grade, verificând cealaltă direcție, apoi mişcându-se înainte, rapid şi direct la stâlpul următor.

Spre Chevette.

Tipul se învârti în jurul noului stâlp, doar pentru a verifica noua fărâmă de întuneric, apoi se retrase şi se confundă cu betonul, abia vizibil, tot timpul fiind foarte atent cu lucrul din mână, ca şi cum ar fi fost ceva valoros sau foarte fragil.

Chrissie era tot ocupată. Şi făcea o treabă foarte, foarte bună. Mort şi ajuns în rai nu era nici măcar aproape. Era o subestimare serioasă. Chiar sfruntată. Era genul de laudă slabă care ar putea provoca un incident diplomatic.

Tipul s-a mişcat din nou. Trecu prin aceeaşi rutină, în mod reflex, privire, privire, mişcare, spre următorul stâlp, încă mai aproape de Chevette, şi se aşeză acolo, lăsându-şi brațul drept să se odihnească, solicitat de lucrul pe care-l ținea, având grijă să nu-l atingă de beton.

Prin asta, l-a ținut separat, în strălucirea râului, totul de la sine.

Reacher ştia ce este.

Era un revolver ținut cu capul în jos, învârtindu-se cu declanşatorul pe degetul arătător de la mâna dreaptă a tipului. O formă turtită, groasă în partea de sus ca tipul însuşi, rotunjită la mâner, cu butoiul de şase centimetri, neted, cu puține proeminențe. Ar putea fi un Charter Arms Bulldog, cu cinci focuri, robust, cel mai adesea calibrat pentru gloanțe speciale de calibrul 44. Acțiune dublă. Uşor de folosit. Nu era arma unui trăgător la țintă. Dar era bună de aproape.

Chrissie era tot ocupată. Tipul se mişcă din nou. Şi mai aproape de Chevette. Se uita țintă la el. Înainte să ia autobuzul din Pohang, mama lui Reacher l-a pus să citească ziarele. New York. Un ucigaş în serie. Fiul lui Sam. Numit aşa după scrisorile lui nebune. Dar înainte să apară scrisorile a fost numit altfel. A fost numit Ucigaşul de Calibrul 44. Pentru că folosea

gloanțe de calibrul 44. Dintr-un revolver. În mod special, spunea poliția din New York, dintr-un Charter Arms Bulldog.

Chrissie era tot ocupată. Şi nu era momentul să se oprească. Chiar deloc. De fapt să se oprească nu era o posibilitate. Fizic, mental, în orice alt mod. Nu era absolut deloc în agendă. Era în cu totul altă emisferă decât ordinea de zi. Poate chiar într-un univers diferit. Era un fapt biologic. Nu se va întâmpla. Tipul se holba. Reacher se holba înapoi. *Omoară oameni. Cupluri stând în maşini.* Un mod de a muri, se gândi Reacher. Fă-o acum. Voi muri în extaz. Cel mai puternic extaz posibil din întreaga istorie a extazurilor. *Jack Reacher, Odihnească-se în pace. A murit tânăr, dar cu zâmbetul pe buze.*

Tipul nu făcea nicio mişcare. Doar se holba.

Reacher se holba înapoi.

Tipul nu făcea nicio mişcare.

Cupluri stând în maşini.

Dar ei nu erau un cuplu. Nu văzuți din exterior. Capul lui Chrissie era în poala lui. Reacher era singur în maşină. Doar un şofer, ieşit pe banda de urgență, aşteptând în scaunul pasagerului, din cauza locului mai larg pentru picioare. Tipul se holba. Reacher se holba înapoi. Tipul s-a mişcat. La următorul stâlp, şi la următorul, şi apoi s-a pierdut din vedere.

Şi apoi Chrissie şi-a terminat treaba.

* * *

După aceea au reparat stricăciunile cât de bine au putut, aranjându-se şi încheind fermoare şi nasturi şi pieptănându-se.

— Mai bine decât Blondie? a întrebat Chrissie.

— Cum aş putea şti?

— Mai bine decât Blondie, live, pe scenă la CBGB, vreau să spun.

— Mult mai bine. Nu există comparație.

— Îți place Blondie, nu?

— Cea mai bună dintotdeauna. Bine, în primii cinci. Sau zece.

— Taci din gură.

A pornit din nou motorul şi a dat aerul condiționat la maximum. S-a strecurat la locul ei şi şi-a ridicat marginile bluzei aşa că aerul îi bătea direct pe piele.

— Am văzut pe cineva, a spus Reacher.

— Când?

— Chiar acum.

— Făcând ce?

— Cercetând maşina asta.

— Cine?

— Un tip.

— Chiar? E cam înfricoşător.

— Ştiu, a spus Reacher. Şi chiar îmi pare rău dar trebuie să o găsesc pe Jill Hemingway. Trebuie să-i spun ei prima dată. Are nevoie de nişte favoruri.
— Să-i spui ce?
— Ce am văzut.
— Ce ai văzut?
— Ceva despre care trebuie să ştie.
— Era unul din oamenii lui Croselli?
— Nu.
— Şi de ce e important?
— Ea ar trebui să fie capabilă să folosească informația.
— Unde e?
— N-am nicio idee. Lasă-mă în Washington Square şi după aceea merg pe jos. Pariez că e la nord de Houston.
— Te-ai întoarce exact acolo de unde am fost izgoniți mai înainte.
— Să numim această fază recunoaştere.
— Şi ce vei face de data asta?
— Cea mai rapidă cale de a o găsi pe Hemingway e să-l caut pe Croselli.
— Nu te las.
— Şi cum poți să mă opreşti?
— Îți voi spune să n-o faci. Sunt prietena ta. Cel puțin până la miezul nopții.
— Asta vă învață la Sarah Lawrence?
— Cam aşa.
— Merge cu mine, a spus Reacher. Vom pierde vremea pe-aici să vedem dacă apare.
— Chiar?
— Vorbesc serios.
— De ce?
— Legile fizicii. O întâlnire aleatorie nu devine mai probabilă doar pentru că ambele părți se mişcă.
— Bine, unde?
— Să spunem că la intersecția dintre Bleecker şi Broadway. Asta ar putea face întâlnirea mai puțin aleatorie.
— Asta-i acolo jos.
— E la o stradă de Houston. Putem fugi spre sud dacă-i nevoie.
— Noi?
— Nu ai fost tu cea care a vrut să stau pe-aproape?
— Ăsta-i un fel diferit de nebunie.
Reacher a aprobat din cap.
— Înțeleg, a spus el. Chiar înțeleg. E alegerea ta. Poți să mă laşi în Washington Square. E bine pentru mine. Şi crede-mă că nu te voi uita niciodată.
— Pe bune?

— Dacă termin până la miezul nopții voi veni să-ți spun *la revedere*.
— Vreau să spun, pe bune, nu mă vei uita? Asta-i foarte drăguț.
— Şi foarte adevărat. Atât cât voi trăi.
— Spune-mi mai multe despre tipul pe care l-ai văzut, a spus Chrissie.
— Cred că era Fiul lui Sam, a spus Reacher.
— *Eşti* nebun.
— Sunt serios.
— Şi ai stat aşa acolo?
— Părea cel mai bun lucru de făcut.
— Cât de aproape a ajuns?
— Cam la şase metri. A aruncat o privire şi a plecat.
— Fiul lui Sam a fost la şase metri de mine?
— Nu te-a văzut. Cred că de asta a plecat.
S-a uitat de jur împrejur şi a băgat maşina în viteză.
— Fiul lui Sam e cazul poliției din New York nu a FBI-ului, a spus ea.
— Oricine poate da un indiciu primeşte nişte puncte, a spus Reacher. Cred că aşa merge treaba.
— Şi care-i indiciul?
— Felul în care se mişcă.
Se auzeau mai multe sirene în spatele lor. First Avenue, Second Avenue, în centru, la periferii, traversând oraşul, era plin de polițişti pe străzi. Dispoziția oamenilor se schimba. Reacher putea simți asta în aer.
— Merg cu tine, a spus Chrissie. Pentru experiență. Astea sunt lucruri mari pe care ni le vom aminti întotdeauna.

Va urma...
* * *

PAUL DIMULESCU

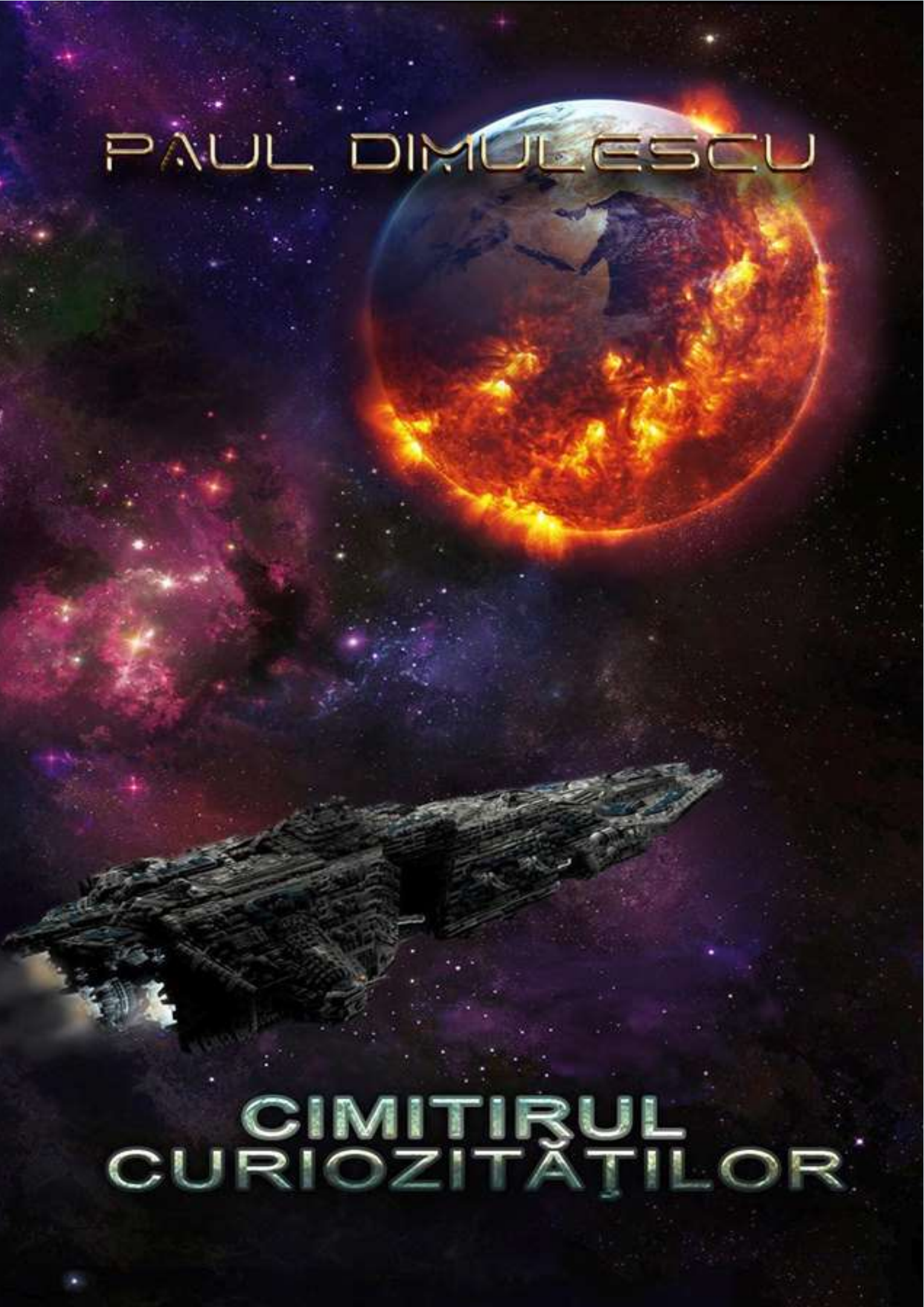

CIMITIRUL CURIOZITĂŢILOR

Paul Dimulescu

Cimitirul curiozităţilor

A.D. 2068, Nava-geamăn UNSS Castor&Pollux, undeva la marginea sistemului solar

Căpitanul-General Alvar Santiago de la Rey, comandantul suprem al misiunii spațiale "*Tolimar II*", oftă adânc, din fundul plămânilor, şi-şi prinse capul în mâini. De partea cealaltă a mesei, răsturnați în fotolii, amiralii Waldemar şi Jonathan Quantrill priveau siderați imaginile care rulau pe ecranul uriaş amplasat pe unul dintre pereții sălii de conferințe. În jurul lor stăteau adunați vreo duzină de ofițeri superiori şi juniori ai navei, unii cu lacrimi în ochi, alții cu expresii impenetrabile, cu pumni şi dinți încleştați.

Trecură minute bune până când Căpitanul-General sparse tăcerea. Vocea îi suna răguşit, ca după un pahar de apă prea rece, băut prea repede.

— Aşadar, avem confirmarea... Nu cred că e ceva nou pentru mulți dintre voi, ne aşteptam la asta, domnilor. Cât au trecut, patru luni? Ar fi trebuit să ne pregătească pentru acest moment. Moralmente...

— Alvar, să ne pregătească?! Amiralul Quantrill sări în picioare, tremurând din toate încheieturile. P-entru ce să.. p-pentru asta?! Nu am c-crezut aşa ceva!! Era imp-posibil! Im-po-si-bil! Datele sunt greşite!!

Santiago bătu cu palma în masă.

— Datele, calculele nu au mințit, John! Şi dacă ar fi fost eronate, crezi că drona minte? Uită-te acolo! Acolo! Ce vezi?!

Căpitanul-General se aplecă peste masă, apăsă câteva butoane pe consolă şi opri slide-ul în dreptul unei imagini pe care apoi o mări de câteva zeci de ori.

— Ce mama dracului vezi acolo, amirale?! repetă Santiago,

aproape răcnind.

Quantrill nu se uită la fotografia de înaltă rezoluție afişată pe ecran. Trase aer în piept şi se aşează înapoi în fotoliu. Mâinile îi tremurau atât de tare încât şi le încleştă una de cealaltă şi le puse în poală.

— Nimic... zise, într-un final.

— Da, asta văd şi eu, asta vedem cu toții, îi răspunse Santiago. Omul îşi făcu privirea roată prin încăperea prost iluminată, notând expresiile de pe chipurile celorlalți ofițeri. Arătau cu toții ca nişte condamnați la moarte. Unii chiar plângeau în surdină, cu fețele în palme sau pe umerii colegilor mai tari de inimă.

— Am luat o decizie, continuă Căpitanul-General, vorbind în aşa fel încât să-l audă toți cei prezenți. Din acest moment, UNSS Castor şi Pollux intră sub legea marțială.

— Santiago, nu poți să hotărăşti singur aşa cev-

Căpitanul-General se întoarse către omul care stătea în spatele lui şi-i făcu semn să se apropie.

— Domnilor, acesta este locotenentul Kerensky, ofițerul responsabil cu securitatea. Îl cunoaşteți, de altfel. Locotenente, dacă amiralul Waldemar mai deschide vorba să critice deciziile mele, ai ordin să i-o închizi. Pentru totdeauna.

— Am înțeles, căpitane.

Vocea lui Kerensky nu trăda nicio emoție, ca şi când tocmai i s-ar fi ordonat să alerge la popotă să aducă micul dejun. Dincolo de masă, amiralul Waldemar îl privi cu ură pe Santiago, dar nu mai spuse nimic.

— Bun, dacă am lămurit asta... Toți comandanții şi şefii de departamente vor primi în următoarele minute un document care detaliază legea marțială şi ce anume înseamnă ea, în condițiile.. actuale. Care condiții le vom prezenta în fața echipajului, aşa fel încât să ştie absolut toată lumea cum stau lucrurile.

Câpitanul-General vru să continue discursul, însă un vaier izbucnit într-un colț al încăperii se propagă ca o flacără deschisă printre mai toți membrii echipajului prezenți la întâlnire. Pasămite unul dintre ofițerii juniori, o tânără mai sensibilă, cedase şi acum plângea cu suspine, provocându-i şi pe ceilalți să dea frâu liber emoțiilor şi văicărelilor. Santiago se aştepta la asta, îşi imaginase

chiar că ofițerii de echipaj vor claca nervos mult mai devreme. Îl prinse de braț pe locotenent şi-l trase mai aproape.

— Kerensky, dă circulara... Toți oamenii de pe navă care nu au îndatoriri sau nu sunt la pupitre să se adune pe punțile cele mai apropiate, în 20 de minute. Comunicat important, etcetera, ştii deja ce trebuie să transmiți. Ai grijă să nu răsufle nimic înainte, ține-i pe ăştia aici până în ultimul moment, dacă se poate.

— Da, căpitane.

— Oamenii tăi sunt pregătiți şi pentru cazul în care se duce dracului totul? Trebuie să-i ținem în frâu, altfel ne putem lua adio aici şi acum.

— Am echipe operative pe toate punțile, toți sunt oameni de încredere.

— Nu or s-o ia şi ei razna, nu?

— Nu, căpitane. Sunt toți orfani, crescuți în cazărmile Academiei Spațiale încă de când erau de-o şchioapă. N-au mamă, n-au tată.

— În curând, dacă nu deja, o să ne dorim să fi fost şi noi ca ei, locotenente.

— Da, căpitane.

— Mă duc în biroul meu...

Santiago se ridică de pe fotoliu, scoase cardul de memorie din proiector şi se îndreptă de şale. Ecranul uriaş deveni negru, iar bulbii din tavan îşi sporiră intensitatea, ca să compenseze nivelul de lumină din cameră. Vacarmul se mai potolise, aşa că se uită la cei doi amirali care înțepeniseră pe locurile lor, cu privirile în podea.

— Waldemar, John, ne auzim în douăzeci de minute. Pentru liniştea noastră, a tuturor, o să vă rog să rămâneți aici până atunci.

Doi bărbați în combinezoane negre se desprinseră din grupul de ofițeri şi se proptiră în dreptul celor două uşi de acces în sala de şedințe. Erau înarmați şi după expresia întipărită pe fețe, nu le prea păsa de nimic din jurul lor. Santiago se îndreptă spre unul dintre ei, îi făcu cu ochiul şi soldatul îi făcu loc să treacă. Uşa care se deschise automat dădea spre biroul personal al Căpitanului-General, o cămăruță de câțiva metri pătrați, cu un pat de campanie într-un colț şi pereții burduşiți de plasme, monitoare şi

aparatură electronică.

Santiago aruncă o ultimă privire în spate, la oamenii adunați ciopor în sala de şedințe, închise ochii, oftă, activă senzorul şi închise uşa în urma lui.

***

Douăzeci de minute mai târziu, aproape toți cei 1337 de membri ai echipajului UNSS Castor & Pollux erau adunați în păr pe cele opt punți ale navei spațiale sau pe pasarelele adiacente. Mai lipseau câteva zeci de oameni din echipaj, care erau de cart la motoare sau în celelalte departamente şi secțiuni vitale ale colosului spațial, dar chiar şi aceştia aveau în fața ochilor monitoare unde din moment în moment urma să-şi țină discursul Căpitanul-General Santiago.

Se poate spune că era o linişte mormântală pe toate punțile. În cei aproape cinci ani de când plecaseră de pe Pământ, comandantul suprem nu mai convocase niciodată echipajul pe punți. Toate comunicatele erau transmise de amirali, sau de vreunul dintre ofițerii de cart.

Într-un final, imaginea porumbelului înzăuat - simbolul Noilor Națiuni Unite - dispăru, şi pe ecrane îşi făcu loc chipul încruntat al lui Santiago de la Rey. Căpitanul-General era îmbrăcat în uniforma de paradă a trupelor spațiopurtate, avea ochii roşii şi pătea ori nedormit, ori de-a dreptul băut.

— Membri ai echipajului UNSS Castor-Pollux, prieteni, colegi. Vă vorbeşte Căpitanul General Santiago de la Rey. Veştile pe care urmează să vi le dau... nu am ce introducere să le fac, aşa că o să vă expun faptele şi datele, aşa cum le-am aflat şi noi. În urmă cu cinci luni, acum exact 145 de zile, am fost anunțat că nava noastră a pierdut orice legătură cu Pământul. În doar câteva secunde, undele radio şi toate emisiile pe care le captam dinspre Pământ au încetat. La momentul respectiv am crezut că este vorba despre o eroare tehnică, o defecțiune. În săptămânile următoare, testele efectuate au demonstrat că nu e nicio defecțiune la mijloc şi, într-adevăr, planeta noastră... pur şi simplu a tăcut. Acum patru luni am luat decizia, împreună cu amiralii Waldemar şi Quantrill, să trimitem o dronă înapoi, către Pământ. Să încercăm

astfel să luăm legătura cu cei de acasă. Astăzi, în urmă cu câteva ore, drona a transmis primele imagini din sistemul nostru solar. Primele imagini cu Pâmântul. Sau... cu ceea ce ar fi trebuit să fie planeta Pământ.

Santiago făcu o pauză lungă, apoi activă câteva butoane şi pe ecran, în locul lui, apăru o imagine mărită a Pământului. Prin atmosfera întunecată, încărcată de praf, topografia planetei arăta cu totul greşit. Alte continente, alte mări şi oceane, dar probabil cel mai şocant era faptul că nu mai era vizibilă nicio urmă omenească: niciun oraş, nicio piatră pe piatră. Alte imagini începură să curgă pe ecrane, şi toate arătau acelaşi lucru: civilizația umană era făcută una cu pământul.

— Precum vedeți... ăsta este Pământul acum. Am rulat toate testele, în toate spectrele posibile... Nu mai există nimic acolo, doar forme de relief şi apă. Nu şi viață, nici măcar vegetală. În câteva zile, sonda va transmite şi citirile legate de atmosferă, dar informațiile preliminare ne dau că... atmosfera nu e propice vieții. Toată lumea va primi documentația şi rezultatele testelor noastre în caz că cineva se îndoieşte de corectitudinea lor.

În biroul lui, Santiago simțea că se sufocă. Închisese ecranele de previzionare din cele opt punți ale navei, nu voia să ştie, să vadă cum primesc oamenii lui vestea. Îşi desfăcu nasturele de la guler şi înghiți în sec.

— În acest moment, pe UNSS POLLUX a fost instaurată legea marțială. Toată lumea de la Căpitanul General şi până la ultimul membru al echipajului, îşi va face datoria cel puțin ca până acum, dacă nu mai bine. Misiunea noastră în sistemul Kentauri este anulată. Ne vom întoarce ac-... către Pământ. Avem provizii pentru încă cinci ani de zile, pe drumul de întoarcere vom prelua şi proviziile stocate în bazele spațiale Ganymede şi Selena... iar când vom ajunge acasă... Nu va fi uşor, dar disciplina şi liniştea trebuie să fie păstrate. Altfel nu vom mai ajunge nicăieri. Orice încălcare a ordinii de drept va fi pedepsită exemplar. Suntem cu toții oameni cu capul pe umeri, oameni de ştiință, aştept propuneri pentru viitor... Şi să păstrăm cu toții un dram de speranță.

Santiago lăsă cuvintele să plutească în aer pentru câteva secunde, apoi continuă.

— Nu avem nici cea mai mică idee ce s-a întâmplat pe Pământ.

Nici cum s-a întâmplat. Condoleanțe... pentru toți morții noştri.

Căpitanul-General închise transmisia, îşi propti capul în palme şi începu să plângă în hohote.

***

Şase ore mai târziu, o bătaie uşoară în uşă îl trezi pe Santiago din moțăiala în care se afundase. Vizorul digital proiectă imaginea locotenentului Kerensky. Căpitanul-General făcu un semn discret cu mâna şi uşa se deschise.

— Kerensky... s-a terminat?

Locotenentul intră cu paşi obosiți în încăpere. Avea hainele rupte ici şi colo,iar o pată întunecată pe mânecă semăna chiar prea bine cu una de sânge.

— Eşti rănit?

— Eu nu sunt, căpitane.

— S-a terminat?

— S-au liniştit, da. Nu ştiu cât de terminată e povestea, în schimb.

— Spune-mi...

— Bilanțul e mai optimist decât speram, căpitane. Au primit vestea destul de bine, aş zice. Doar zece morți, douăzeci şi cinci de răniți grav, vreo zece încarcerați şi cam tot atâția la infirmerie cu şoc psihic. Şi din ăia zece morți, patru s-au sinucis de curând, când au început să primească documentația. Sinucigaşilor nu avem ce le face.

Santiago se ridică de pe scaun şi începu să facă paşi prin încăpere. Luă o sticlă goală de pe masă şi o aruncă într-un coş de gunoi. Mecanismul începu pe loc să transforme sticla în materiale reciclabile.

— Vreun mort de rang? Sau.. de soi?

Kerensky se gândi un pic, apoi dădu din cap în semn că nu.

— Oamenii tăi...?

— Jolituri, răni uşoare. Am pus deja pază la sistemele vitale ale navei. La motoare, în camerele de fotosinteză, în depozitele de alimente.

— Ai oameni suficienți?

— Momentan nu, dar cei de la infirmerie au început deja să-i

testeze pe oameni pentru profilele psihologice. Vom găsi printre ei destui care şi-au păstrat mințile. Poate nu îndeajuns cât să le dăm arme pe mână, dar...

— Bun. Şi amiralii? întrebă Santiago. Ciudat: se simțea uşurat, deşi ştia că era doar senzația unei minți obosite şi mahmure pe deasupra.

— Fiecare e pe puntea lui. Au pază, aşa cum ați dat instrucțiuni.

Santiago se trânti cât era de lung în pat, îi mulțumi locotenentului şi-l trimise şi pe el să se odihnească. Avea nevoie de linişte, multă linişte... după cinci luni de zile în care nu mai avusese parte de ea, venise vremea să doarmă un somn lung şi fără coşmaruri. Trecuse hopul cel mare.

***

La aproape 250.000 de kilometri distanță, în spatele şi deasupra navei pământene, două crucişătoare de luptă madallene aşteptau sub camuflaj, cu toți senzorii baleind spațiul infinit dinaintea lor. Pe puntea de comandă a uneia dintre nave, Primul Magdankh, comandantul escadrei, pufni nemulțumit şi bătu cu unul dintre tentacule în podea.

— Uite şi tu cu ce ne pierdem timpul, tinere.

Tânărul căruia i se adresa era locțiitorul său, Viceprimul Taraka, un madallan de două ori mai masiv şi cam tot de atâtea ori mai în vârstă ca superiorul său, dacă ar fi să ne luăm după numărul tentaculelor pe care le afişa cu mândrie pe piept.

— Ordinele sunt ordine, Magdankh.

— Ordine, da. Cine i-a pus pe ăştia să vină până aici, nu ştiu. Nu puteau să fi rămas şi ei pe planeta lor, să ştim că am scăpat de o grijă? Câți mai sunt pe navă?

— Imediat, zise Viceprimul, şi se aplecă peste pupitrul de comandă. 1327. Nu... 1325. Şi au destui răniți.

Taraka făcu o pauză, apoi continuă.

— S-au ucis între ei...

— Cred că e normal, să afli că nu mai ai unde să te-ntorci, că planeta ta nu mai este. Poate că aşa ne-am ucide şi noi, comentă Magdankh, întorcându-se către locțiitorul său.

— Noi? Madallanii sunt ființe raționale, Prim Magdankh.

Comandantul de escadră se ridică de pe tronul augmentat şi pufni din nou.

— La cât de raționali suntem, cât crezi că o să-i ia Consiliului să decidă ce facem cu ăştia?

— Nu mult, sper. Cine sau ce le-a distrus planeta cu siguranță-i caută. Au lăsat atâtea urme prin galaxie, de parcă doar ei ar fi pe univers. O să avem şi noi parte de ceva acțiune, cu sau fără decizia Consiliului.

— Taraka, eu tot nu sunt lămurit, de ce crezi că am fost trimişi să-i protejăm pe aceşti... oameni?

Locțiitorul se aplecă din nou peste pupitru, iar tentaculele începură să umble febrile pe ecran.

— De ce, Magdankh? Păi uite, astea 1323 de specimene sunt singurele din rasa lor care mai trăiesc în libertate. Sunt nişte... curiozități.

Keith Douglass

VÂRTEJUL

CARRIER 05

KEITH DOUGLASS

CARRIER 05

VÂRTEJUL

Titlul original: MAELSTROM

versiunea în limba română
UNCRIS

Maelstrom – sistem de vârtejuri marine aflat între insulele Moskenesoya și Mosken (Lafoten), provocate de maree, adâncimea mică a apei și relieful submarin.
Popularizat literar de Jules Verne și Edgar Allan Poe.

Pe măsură ce *Războiul din Norvegia* continuă, portavionul USS *Thomas Jefferson* și restul *Grupului de Luptă 14* continuă să fie singura forță militară americană din zonă.

Tehnologia americană și tacticile de luptă sunt testate sever pe măsură ce confruntarea se intensifică către paroxism.

PROLOG

Imaginile video arătau tancurile sovietice ce rulau în coloană pe bulevard, spulberând din calea lor traficul vehiculelor civile. În urma lor veneau transportoare blindate și camioane cu trupe, survolate la joasă înălțime de formații de avioane sovietice MiG-29[1].

„Continuarea colapsului Imperiului Sovietic pare – ce ironie! – să apropie lumea către distrugere, mai mult decât orice criză din anii Războiului Rece. Aceasta este opinia multor oficiali militari de aici, din Pentagon.”

[1] Mikoyan MiG-29 Fulcrum – avion de vânătoare sovietic, supersonic, bimotor.

Camera panorama încet masele de oameni îngrămădite pe platoul central din oraș, apoi s-a fixat pe politicienii ce se adresau mulțimii ce agitau entuziasmați steaguri cehești, ungare și est-germane cu stemele sovietice decupate din centrul lor, și scene cu tineri ce se cățărau triumfători pe Zidul Berlinului sub privirile indiferente ale soldaților est-germani.

„În ultimii opt-zece ani, noi cei din vest am fost martorii unor uimitoare schimbări în echilibrul de putere mondial. În 1989 urmăream uimiți așa numita *revoluție de catifea*, expresie dramatică a ceea ce urma să fie numită „puterea poporului" ce răsturna regimurile comuniste din țările Europei de Est, de la Marea Baltică la Marea neagră. În 1991 am fost martori a ceea ce părea a fi ultimul triumf al *puterii poporului* în chiar Uniunea Sovietică, când adepții liniei dure din vechea gardă au încercat să smulgă puterea din mâinile reformatorilor liberali ai economiei sovietice și a orientării politice… și au eșuat."

Alte scene cu mase de oameni, mulțimi adunate în Moscova pentru a apăra sediul Parlamentului rus; cu civili ce înconjurau răcnind furioși niște soldați confuzi; cu civili ce se cățărau pe tancuri și transportoarele blindate, fluturând steaguri ale Federației Ruse; mase de demonstrați ce-și agitau pumnii zbierând la unison: *"Elțân! Elțân! Elțân!"*

Apoi scena s-a schimbat arătând băcăniile cu rafturi goale, cozi interminabile de oameni îngrijorați și tribune pline de mareșali sovietici cu înfățișări dure ce asistau la o paradă militară.

„Din păcate, evidenta inerție a acestei națiuni atât de vaste precum Uniunea Sovietică a împiedicat mereu rezolvarea problemelor sociale și economice ce *îmbolnăveau* această țară. Cu reformatori incapabili să evite colapsul economiei sovietice, incapabili să asigure măcar pâine în băcănii, în timp ce recoltele putrezeau pe câmpuri, adepții militari ai liniei dure au reacaparat puterea din culisele sălilor de marmură ale Kremlinului. Pe când forțele democratice depuneau eforturi să creeze o Federație de state suverane, militariștii se străduiau să restabilească o puternică Uniune centralizată. În ultimul an, a devenit clar că militariștii s-au impus, când tancurile au înăbușit demonstrațiile populare din Georgia, Ucraina și chiar din Rusia."

Grămezi de moloz pe străzile orașului. Oameni alergând confuzi și panicați. Alții adunați în mulțimi, cu expresii de oroare pe fețe. Mașini de pompieri lansând jeturi de apă peste ruinele arzânde ale unei clădiri guvernamentale.

„În urmă cu două săptămâni, bomba pusă de un terorist l-a ucis pe președintele reformist al Uniunii Sovietice pe când participa la o conferință în capitala Norvegiei. În mijlocul zvonurilor confuze despre o lovitură de stat comunistă în acest stat scandinav și a unui posibil război civil, forțele militare sovietice au lansat invazia Norvegiei."

Alte scene cu soldați ruși și o coloană nesfârșită de tancuri rulând pe un drum de țară sub privirile civililor neajutorați. Imagini filmate arătau soldați norvegieni debarcând din transportoare blindate, trăgând cu mitralierele și patrulând pe schiuri.

„Purtătorul de cuvânt al guvernului sovietic a subliniat că invazia a avut ca obiectiv reinstaurarea ordinii în Norvegia și că acel incident a fost *"doar o problemă internă referitoare la suveranitatea Popoarelor Republicilor Socialiste Sovietice"*. Totuși, în același timp, forțele sovietice s-au mișcat rapid pentru a *asigura* Finlanda vecină, în ideea de a-și securiza un coridor prin care să poată învălui pozițiile de frontieră norvegiene.

În prima săptămână a invaziei, teritorii extinse din nordul Norvegiei, de la Capul Nord până la Trondheim, precum și o enclavă din extremul sud al țării, în jurul capitalei Oslo, au fost copleșite de tancurile, infanterie și desanturi aeriene rusești.

Însă, forțele de apărare norvegiene s-au dovedit a fi o nucă mai tare decât se prevăzuse și zone întinse din partea de sud și centrală a țării, din jurul orașului Bergen, au rămas sub controlul forțelor norvegiene libere.

Sprijinul Președintelui Connally pentru Rezistența norvegiană a avut drept consecință imediată escaladarea tensiunii dintre URSS și SUA. Moscova a declarat o zonă militară de excludere care acoperea Marea Norvegiei și Marea Barents, iar ambasadorul sovietic a adresat Președintelui american avertismentul că Uniunea Sovietică nu va tolera vreo interferență din partea niciunei puteri străine. Incidentul a marcat o întoarcere la Războiul Rece, la confruntările militare și situațiile pe muchie de cuțit. Mai rău, a pus vechea alianță NATO în fața unei situații cu care nu se mai confruntase.

Norvegia, dacă vă reamintiți, a fost membru fondator al NATO, care avea la bază principiul fundamental al cooperării împotriva amenințării sovietice. Dar, după dizolvarea Tratatului de la Varșovia în 1991, forțele NATO au fost drastic reduse, națiunile membre nefiind capabile să se pună de acord asupra viitorului organizației, astfel încât nu s-a putut da o ripostă adecvată agresiunii sovietice din Scandinavia. Datorită retragerii Marii Britanii de acum doi ani din Organizație și,

în consecință, a pierderii bazelor militare americane din această țară, urmare a politicii noului guvern laburist britanic, se părea că membrii rămași pot face prea puțin pentru a pune în aplicare dispozițiile tratatului de asistență reciprocă."

Imaginile filmate ale unui portavion american în largul mării cu numărul 74 pictat pe puntea de zbor. Scenele următoare arătau marinarii americani pe tarmac[2], purtând căști de protecție și veste verzi, maro și galbene, pregătind un F-14 *Tomcat*[3] pentru lansare; deflectoarele de jet ridicate în spatele motoarelor ce detunau; un avion lansat peste prova de presiunea aburului din catapultă.

„În ciuda considerabilei opoziții a *congressmen*ilor că Statele Unite era implicată într-o problemă externă care nu mai era în interesele Americii și că implicarea militară putea duce la un război mondial, Președintele Connally a ordonat săptămâna trecută unui portavion, USS[4] *Thomas Jefferson*, însoțit de un număr de nave de suport, să penetreze zona sovietică de excludere ca o dovadă de sprijin pentru guvernul norvegian aflat în stare de război.

Rapoartele preliminare ale ultimilor confruntări dintre forțele americane și sovietice, despre avioane doborâte în ambele tabere și chiar ale unei nave de suprafață americane și al unui submarin sovietic într-o serie de ciocniri din Islanda până la coasta Norvegiei, nu au fost confirmate, până la acest moment. La Pentagon a fost aplicată o interdicție totală asupra informațiilor oferite presei – ca de altfel asupra întregului Washington – totuși, ACN a obținut confirmarea că Președintele a ordonat DEFCON[5]-2. Asta înseamnă că forțele armate ale Statelor Unite sunt mobilizate și în alertă, la numai un pas de starea de război."

La sfârșit, camera s-a fixat pe reporterul ACN, o tânără atractivă, blondă, cu un stil direct, profesional, aflată cu microfonul în sala presei de la Pentagon.

„Evident, confruntarea militară a adus iar lumea la un pas de izbucnirea războiului. Este larg răspândită, aici la Pentagon, opinia că mareșalii care conduc acum Imperiul Sovietic, s-au antrenat într-o aventură externă, invazia Norvegiei și a Finlandei și confruntarea militară cu Vestul, cu scopul de a distrage atenția propriului popor de la continua criză a magazinelor alimentare goale, penuria generală și colapsul economiei. Forțând o confruntare cu Vestul, unde, evident, se simțeau destul de tari ca să învingă, puteau să-și asigure măcar puterea personală

[2] Tarmac – suprafața pistei de decolare/aterizare.

[3] Grumman F-14 Tomcat – avion de vânătoare american. Supersonic, bimotor, biloc, cu geometrie variabilă, conceput special pentru US Navy.

[4] USS – United States Ship – Navă a Statelor Unite – prefix la numele navelor militare americane.

[5] DEFCON - DEFense readiness CONdition – stare de alertă pentru Forțele Armate ale SUA (5 trepte).

în fața creșterii resentimentelor de acasă, ultima amenințare a *puterii poporului*… și Războiul Civil.

Doar timpul ne va spune dacă dislocarea unui singur CBG[6] american – o forță simbolică după orice standard – va asigura acel timp câștigat de care are nevoie America pentru a-și desfășura armele diplomatice împotriva acestei renăscute amenințări sovietice."

„Pentru ACN, aici Pamela Drake în transmisie directă de la Pentagon."

CAPITOLUL 1

Miercuri, 18 iunie 1997
1420 Zulu (1520 ora locală)
CIC, USS Thomas Jefferson
Punctul *Viking*, Marea Norvegiei

Navigând constant pe apele calme, USS *Thomas Jefferson* urma cursul nordic către un punct imaginar numit *Viking Station* de *deștepții* din CIC[7]. Era cel mai nou super-portavion cu propulsie nucleară, un leviatan high-tech lung de aproape 1.100 picioare, cu un echipaj cât populația unui orășel înghesuit în mile de coridoare și cabine, ce munceau în spațiile de sub puntea de zbor de 4,5 acri.

Apele erau calme, dar atmosfera de la bord era un amestec de epuizare cu descărcări electrice. *Jefferson* naviga către război. Încă nu s-a făcut nici o declarație oficială, dar primele bătălii au avut loc deja, primele victime au căzut. Ani de Război Rece, de revoluții, de schimbări dramatice în politica mondială, confruntări militare și greșeli, au adus Statele Unite și Uniunea Sovietică în pragul războiului. Iar *Jefferson* se afla în bătaia focului. În compartimentul *Air Ops* din CIC, o grotă rece cu lumină albastră și cu oameni în uniforme albastre și kaki aplecați peste console cu ecrane radar ce afișau umbre fantomatice, *Commander*[8] Matthew 'Tombstone' Magruder s-a aplecat peste umărul unui radist *second class* și a înhățat un *headset*.

[6] CBG – Combat Battle Group – grup de nave militare de luptă.

[7] CIC - Combat Information Center / Operations Room – centrul tactic al unei nave de luptă ce asigură informații procesate pentru comanda și controlul spațiului de bătălie / zona de operațiuni.

[8] Commander – echivalent *locotenent-colonel*; cod NATO OF-4.

— *Skywatch 3-2*, spuse apropiind microfonul de buze, sunt *Camelot 1*. Ce mama dracu' vrei să spui prin "*contact pierdut*"?

A urmat o lungă ezitare înainte de a primi răspunsul. *Camelot* era codul curent pentru *Jefferson*, iar *Camelot 1* însemna CAG, comandantul *Air Wing*[9] *20*.

Oamenii de la bordul lui E-2C *Hawkeye* ce patrula în aer trebuiau să cumpănească cu grijă felul în care răspundeau.

— Ăă… *Camelot*, avem destul ECM în acest sector. Iar rusnacii folosesc munții ca să se ascundă. Tocmai au dispărut de pe ecran.

— Păi, pune-i la loc pe ecran, fir-ar… Du-te la *bază* plus *20* și găsește-i!

— *Roger*[10], *Camelot*. *Skywatch 3-2* execută trecerea la *bază* plus *2-0*.

Comunicațiile cu *Hawkeye* se purtau cu fascicul de emisie radio direcționat și pe frecvențe schimbate aleatoriu de către computer, dar pentru cazul în care erau totuși interceptați de inamic, instrucțiunile erau codate. "Baza" pentru ziua curentă era 12.000 picioare. Magruder tocmai ordonase ca avionul-radar *Hawkeye* să urce de la altitudinea sa curentă de 25.000 picioare la 32.000, pentru a "vedea" mai bine în inima muntoasă a Norvegiei aflată la 100 mile spre est.

Cu mai puțin de două ore în urmă, un mesaj prioritar de la Washington a avertizat CBG american despre o creștere masivă a traficului aerian legat de bazele aeriene din peninsula Kola, 1.200 mile spre est. Acum 20 minute, *Hawkeye* a depistat semnele amenințătoare – imagini radar, care apăreau și dispăreau în ceața unor intense contramăsuri electronice – ale unor avioane ce se îndreptau spre vest. Avioane, multe, decolate de pe baze aflate în interiorul imens al renăscutei Uniuni Sovietice, și aflate în zbor peste Finlanda ocupată și în spațiul aerian al Suediei neutre.

Tombstone s-a înfiorat. Aerul condiționat din CIC funcționa mereu la maxim pentru a proteja electronica complexă, scumpă – dar sensibilă la temperatura – ce umplea compartimentele localizate chiar sub puntea de zbor (*acoperișul* cum i se spunea uzual).

Dar înfiorarea sa nu se datora răcorii. Cu 48 ore în urmă, avioanele de pe *Jefferson* au dat o lovitură brutală planurilor Uniunii Sovietice de invazie a Norvegiei, scufundând un număr de vase amfibii de luptă, și aplicând chiar cel puțin o lovitură reușită asupra unui portavion rusesc. Acum, radarele Grupului de Luptă au depistat multiple *bogies*[11] venind spre vest pe deasupra munților Jotunheim. Deși nu foarte impozanți, erau totuși cei mai înalți din Norvegia, cu unele piscuri ce depășeau 8.000 picioare, iar avioanele foloseau munții ca acoperire.

---

[99] Air wing – totalitatea aparatelor de zbor de la bordul unui portavion.

[10] Roger – termen-cod: *am recepționat*.

[11] Bogies – termen-cod: avioane neidentificate.

Mai mult, contramăsurile lor electronice s-au dovedit a fi mult prea ale dracului de eficiente. *Hawkeye* pierduse contactul în această confuzie.

Jotunheim, se gândi Tombstone, sălașul giganților de gheață din miturile norvegiene. Cu siguranță că erau giganți printre acei munți. Giganți zvelți, high-tech, care puteau zbura… și care puteau abate moartea în focurile iadului asupra Grupului de Luptă al portavionului american dacă li se permitea să se apropie la distanța de lansare.

Ochii lui Tombstone erau fixați pe ecranul radarului, ce afișa imaginea de la bordul lui *Hawkeye* aflat la mai mult de 100 mile către nord-est. Munții Jotunheimen erau vizibili, ca o barieră masivă ce se întindea de la nord la sud, crestele ascuțite fiind estompate de ECM[12] sovietice. Undeva în acest haos se afla un *flight*[13] de avioane rusești. Dar câte… și de ce tip? La prima detecție, aceste *bogies* se aflau la 270 mile depărtare, zburând către *Jefferson* cu Mach[14] 0,9. Această viteză îi va aduce în 15 minute suficient de aproape pentru lansarea de rachete ucigașe-de-nave (*ship-killers*) asupra lui *Jefferson*.

Trebuiau să descopere unde se aflau aceste *bogies* și încă al dracului de repede.

Tombstone l-a privit pe tânărul blond din stânga sa.

— Tu ce crezi, Paul?

Lieutenant Commander[15] Paul Aiken studie un moment haosul de pe ecran, apoi a dat din cap.

— Oriunde s-ar afla, ele nu dau nici doi bani pe neutralitatea Suediei.

— Păi, știm că vin. Și putem calcula timpul de zbor din Peninsula Kola, nu-i așa?

— Amin. Mă întreb dacă Stockholm s-a predat. Sau dacă rușii îi hărțuiesc doar venind peste ei.

Tombstone privi peste umăr la planșa de zbor transparentă pe care erau notate numele și numerele de avion ale aviatorilor de pe *Jefferson* aflați acum în aer.

— Cine este în BARCAP în est? a întrebat.

Lupta fiind posibilă în orice clipă, *Jefferson* menținea tot timpul sus cel puțin două BARCAP – *BARrier Combat Air Patrols* – poziționate să blocheze orice atac surpriză al sovieticilor, dinspre nord sau est.

— *2-0-1* și *2-1-8*, i-a răspuns un subofițer de la planșă. Grant și Crandall. Cod *flight "Icewall"*.

---

[12] ECM - Electronic CounterMeasure – bruiaj.

[13] Flight – subunitate militară în aviație.

[14] Număr Mach – viteza unui avion raportată la viteza sunetului în aer.

[15] Lieutenant commander – echivalent *maior*; cod NATO OF-3.

Commander Willis E. Grant, nume de cod 'Coyote'. *Lieutenant Commander* Alex Crandall, 'Scorpion'.

Tombstone nu-l prea știa bine pe Crandall, dar Coyote era unul dintre cei mai buni aviatori de pe *Jefferson*, *skipper* al VF-95 *Vipers*. Și unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Tombstone.

Apropie din nou microfonul de buze.

— *Skywatch 3-2*, sunt *Camelot*. Trimite-l pe *Icewell* să privească mai de aproape. Spune-i să aibă grijă. Au *liber-la-arme*.

— Roger, Camelot. Skywatch a înțeles.

Tombstone a continuat să privească la imaginea bruiată de pe ecranul radar. Rugându-se ca interferențele să dispară și să se vadă ținta. Contactul trebuia să fie un *flight* de avioane rusești. Norvegia mai avea rămasă doar o mică forță aeriană, iar avioanele suedeze nu pătrundeau în spațiul aerian norvegian. Mai rămâneau doar rușii.

Era sigur că Înaltul Comandament Sovietic a decis să trimită o forță de atac împotriva lui *Jefferson*, dirijând-o de la bazele din Peninsula Kola direct peste Finlanda cucerită și neutra Suedie. La bordul fiecărei nave din CBG au sunat alarmele pentru ocuparea posturilor de luptă, dar cu cât americanii ar fi aflat mai curând tăria forței inamice și compoziția ei, cu atât era mai bine.

Trase aer adânc în piept. Se simțea încă inconfortabil stând aici, în CIC luminat slab în lumină roșie, de unde dirija într-un război real cele peste 80 de avioane ce alcătuiau CNW[16]-20.

CAG: *Commander Air Group*… deși Navy nu mai avea *Air Groups*, abrevierea rămăsese din războiul precedent. Oficial, Tombstone era doar interimar (*acting*) pe funcția de CAG. Încă nu se simțea pregătit să preia această slujbă. Mai înainte deținuse funcția de CAG adjunct, și preluase întreaga responsabilitate când *Captain*[17] Joseph Stramaglia a murit într-un *dogfight* deasupra Islandei.

Războiul nu-i era străin lui Tombstone. Pe timpul primului său tur la datorie pe mare, ca CO al VF-95 de la bordul aceluiași portavion, avusese parte de mai multă acțiune de luptă decât oricare alți aviatori navali din timpurile moderne în întreaga lor carieră. A obținut prima sa victorie aeriană pe cerul Coreei (vezi *Carrier - 1*), apoi a participat la confruntările aeriene din timpul loviturii de stat din Thailanda (*Carrier 2 – Viper Strike*), și în așa numitul Război Indian (*Carrier 3 - Armageddon Mode*), o "acțiune polițienească" care a adus India și Pakistanul la masa negocierilor și – probabil – a stopat un război nuclear înainte de a începe.

---

[16] CNW – combat naval wing / air wing – totalitatea aparatelor de zbor de la bordul unui portavion.

[17] Captain – echivalent *colonel*; cod NATO OF-5.

Privind în jur prin CIC slab luminat în roșu, a știut că toată viața sa profesională a fost antrenat pentru așa ceva… nu pentru o acțiune polițienească, nu pentru un război tip foc de paie în nu știu ce colț pierdut de Asie, ci pentru un război naval major împotriva Uniunii Sovietice.

Încă ar fi preferat să fie cu Coyote în BARCAP între nesfârșitul cerului albastru și apele oceanului… dar evenimentele din ultimele câteva zile i-au dovedit lui Tombstone, odată pentru totdeauna, că antrenamentul și experiența sa erau puse în cel mai bun loc unde se puteau manifesta. Încă nu agrea noua postură, dar învăța să suporte situația.

Unde… unde dracu erau acele *bogies*?

— Crezi că asta face parte din formația de atac pe care o căutăm?

Lieutenant Commander Arthur Lee era ofițer de Informații în statul major al lui Tombstone. Se aplecă spre înainte, aproape atingând cu degetul linia ce desemna țărmul Norvegiei pe ecran. A marcat un punct un punct pe coastă, la nord de Trondheim.

„Formația” a clipit toată dimineața și reapăruse intermitent pe parcursul zilei… *blip*uri ce se mișcau rapid ce erau aproape sigur avioane de luptă sovietice, ce se strecurau printre munți, dincolo de Trondheim, către vest. *Hawkeye* a fost poziționat mult mai la nord decât de obicei în încercarea de a depista acele *bogies*, dar fără succes.

— Mă îndoiesc, a replicat Tombstone pe un ton tăios. Pare mai degrabă că formația ta sunt niște *păsări* nou venite de pe portavionul rusesc.

Undeva, departe, la nord de *Jefferson*, erau împrăștiate elementele unei Grup de Luptă sovietic. Rapoartele de la Informații erau încă sumare, dar era totuși posibil ca portavionul sovietic să fi fost lovit cel puțin o dată în timpul vastei acțiuni de suprafață de acum două zile. Cu siguranță, pierduse un mare număr din efectivul de avioane din *air wing*, iar formația putea fi o încercare de a echilibra aceste pierderi.

Dacă aceasta era realitatea, *Jefferson* nu avea o poziție puternică. Portavionul american a pierdut multe avioane în ultima săptămână, prea multe, iar întăririle erau greu de adus la capătul unei linii de aprovizionare ce se întindea peste tot latul Atlanticului, până la Norfolk.

— Întăriri, a adăugat *Lieutenant Commander* Aiken, ca un ecou al gândurilor lui Tombstone. Să ne rugăm lui Dumnezeu să primim noi întăriri, înainte de a-și aduna ei rahaturile la un loc.

Întăririle erau pe drum… dar marea întrebare era când vor sosi. CBG *Eisenhower* se afla deja în Atlantic și se spunea că *Nimitz* sau *Kennedy* urmau să

vină din Mediterana. Cu două sau trei CBG în regiune plus o MEU (*Marine Expeditionary Unit*) cu *Virginia*, rușii ar trebui să se retragă.

În afara cazului că ar reuși primii să-l distrugă sau avarieze pe *Jefferson*. În următoarele câteva zile, USS *Thomas Jefferson* va fi singura forță ce trebuia să-i blocheze pe ruși în Marea Norvegiei, iar acest fapt îl făcea să fie o țintă prioritară.

Tombstone privea haloul strălucitor al bruiajului de pe ecranul radarului, spre est. Dacă rușii survolau Suedia în încercarea de a lovi pe *Jefferson*, urmau în orice moment să cabreze peste piscurile munților, la vedere. Pe ecran, la nord, două *blip*uri solitare goneau spre sud-est, către coasta crestată de fiorduri a Norvegiei. Datele transmise de *Hawkeye* le desemnau ca "prieteni" – Coyote și Scorpion pe curs de interceptare. Secundele se târau agonizant de încet.

— Care este statusul pentru cei din *Alert 5*? a întrebat.

Imediat ce *bogies* au fost detectate, avioanele din *Alert 5* de pe *Jefferson*, F-14 *Tomcat* gata alimentate, armate și pregătite pentru lansare în maxim 5 minute, au primit ordinul de decolare.

— Patru minute, CAG, a raportat unul dintre asistenții din spatele său.

— Fir-ar…! Transmite-le să grăbească decolarea! Ai noștri au nevoie de întăriri!

Tombstone se simțea frustrat, furios și chiar destul de îngrijorat. *Jefferson* era o țintă fixă, oarbă, și Dumnezeu știa ce trimeteau rușii asupra lor. Chiar în acest moment, nu exista nimic între inamic și CBG *Jefferson*, decât două F-14 și patru oameni vulnerabili.

Prietenii mei.

Fir-ar să fie! Unde se aflau acele *bogies*?

1422 Zulu (1522 ora locală)
Tomcat 201
În largul coastelor norvegiene

Commander Willis Grant – Coyote pentru camarazii săi din *Vipers* de la bordul lui *Jefferson* – a tras ușor înapoi manșa, simțind puterea detunătoare a celor două motoare F110-GE-400 când a intrat într-un cabraj ușor. Dedesubt, la juma' de milă sub burta *Tomcat*ului său, lumina soarelui se reflecta scânteind în miriarde de izbucniri, din azurul Mării Norvegiei. Înainte și spre stânga, la 40 mile distanță, o umbră gri-roșiatică marcată deasupra de nori cumulus se întindea pe orizont, separând albastrul mării de albastrul mai intens al cerului.

— Ce zici, John-Boy? a apelat prin intercomul de pe *Tomcat*. Ce-ntâmplă jos?

În scaunul din spatele său, RIO[18] *Lieutenant*[19] John Nichols, încerca să străpungă în masivul muntos prin bruiajul sovietic. Ținta, indiferent ce-o fi fost, se afla acum mai aproape decât în momentul când a detectat-o *Hawkeye* – mult mai aproape.

— Deocamdată nimic, Coyote. Habar nu am. S-ar zice că suntem destul de aproape ca să spargem bruiajul.

— Probabil că avortonii zboară la joasă altitudine. Se ascund în munți. Stai cu ochiu' mare. Or să cabreze imediat.

Privi în partea opusă țărmului, spre largul mării. *Wingman*ul[20] său zbura în formație strânsă, la mai puțin de 20 picioare de vârful aripii sale din dreapta. Putea vedea căștile de zbor ale lui Scorpion Crandall și RIO său, Juggler Tyson. Scorpion l-a observat privindu-l și l-a salutat cu palma înmănușată.

Coyote a răspuns la fel, apoi și-a întors atenția către țărm. Cele două *Tomcat* se îndreptau către acesta. Putea vedea stâncile monolitice ieșind din apă, piscurile acoperite de gheață, linia șerpuitoare a unui fiord mic. De la această distanță, valurile păreau nemișcate.

Dar linia de coastă se apropia. Acum vedea plaje de nisip și brazi și imaginea fugitivă a unei cabane cu acoperiș ascuțit.

— *Skywatch*, sunt *Icewall*, a apelat din nou. *Feet dry* la *bază* minus *10*. Încă nici un semn de *bogies*, *over*.

— *Copy*, *Icewall*. Menține direcția. Fii pregătit, dacă *bogies* își mențin cursul și viteza vor ieși din munți în orice clipă.

— Afirmativ.

Dar, desigur, au trebuit să-și reducă viteza pentru că zburau printre piscurile înghețate ale munților.

— *Skywatch*, *Icewall* se separă. Poate reușim să-i vedem în stereo.

— Roger, Icewall.

— *2-1-8*, sunt *2-0-1*. Scorpion, mai ești cu mine?

— Chiar lângă aripa ta, Coyote, a răspuns celălalt aviator. Suntem cam singurei p-aici. Tu vezi ceva?

— Nimic. Ce-ar fi să degajezi dreapta-sus și să iei poziția *eyeball*[21].

— *Roger*. Execut.

---

[18] RIO - Radar Intercept Officer – al doilea membru al echipajului unui F-14 *Tomcat*. Se ocupă de comunicații, navigație, TARPS.

[19] Lieutenant – echivalent *căpitan*; cod NATO OF-2.

[20] Wingman – coechipier în formația de zbor.

[21] Formația preferată de zbor în câmpul tactic al aviatorilor americani este *loose deuce*. Cele două avioane zboară în formație foarte largă distanțate la peste 1 km pe orizontală și la 1 km pe verticală. Primul avion aflat mai sus (*eyeball*) are un câmp radar mai mare și descoperă mai ușor inamicul. Al doilea avion (*shooter*) este cel care atacă.

*Tomcat*ul lui Scorpion s-a aplecat brusc pe aripa dreaptă, arătându-și burta către avionul lui Coyote. Acesta a putut vedea fiecare detaliu al încărcăturii de arme a lui Scorpion – patru rachete cu rază mare de acțiune AIM-54C *Phoenix*, două AIM-7M *Sparrow* și două AIM-9 M *Sidewinder* – încărcătura standard pentru o misiune de intercepție care era mortală la aproape orice distanță.

Apoi Scorpion a activat postcombustia și *Tomcat* a dispărut în depărtare. Despărțindu-se, cele două *Tomcat* puteau avea o acoperire radar mai bună pentru descoperirea țintelor încă mascate. În luptă, de obicei învinge cel ce-și vede primul adversarul.

Munții se îngrămădeau în față, inaccesibili și cu piscurile acoperite de gheață. Coyote putea vedea clar limita zonei împădurite de pe pantele acestora. Solul de dedesubt era accidentat, mozaicat cu petice de câmp, păduri dese și pante presărate cu bolovani.

— *Skywatch*, sunt *Icewall*. Ia zi, ai idee dacă ne aflăm deasupra unui teritoriu amic?

— Greu de spus, a răspuns operatorul de pe *Hawkeye*. Ar fi de presupus că vă aflați binișor în interiorul zonei amice, dincolo de *no-man's-land*. Dar dacă norvegienii cred că sunteți niște MiG-uri, vor încerca să vă doboare ca pe ruși.

— Da' ce optimist ești astăzi, a replicat Coyote.

Privi către pământul ce se desfășura sub avion. Peisajul părea pașnic, chiar idilic. Nu se vedea nici un semn de război, nici un tanc sau transportor blindat în flăcări, nici un vehicul militar pe șosele.

— Negativ activitate la sol. Cred că suntem dincolo de linia frontului.

— *Roger*, *Icewall*. Dar ține ochiu' mare. Știi că colo e război, iar voi sunteți în mijlocul lui.

Ochiu' mare, adică ochii în patru, cei mai buni senzori din dotarea unui aviator. Chiar și în războiul modern, high-tech, purtat de la mare distanță, simțurile umane, cuplate cu rațiunea, instinctul și anii de antrenament, rămâneau cele mai bune unelte de la bordul avionului.

— Coyote, sunt Scorpion! vocea lui Scorpion ascuțită, înăsprită de emoție, a izbucnit în căștile lui Coyote. *Bogies*! *Bogies*!

— Șezi blând, Scorp! Care-i direcția?

— *Bogies* multiple la 0-8-5, *angels*[22] *bază* minus 4. Distanța 15 mile. Am 5… 6… 8 *bogies*, repet, 8 *bogies* în două grupuri, acum la 0-8-6.

— *Copy*, *2-1-8*. Dar tot avem nevoie de o identificare pozitivă.

— Poate vrei să mă duc la ei și să mă prezint?

— Îi am și eu, a spus John-Boy din scaunul din spate. Tocmai ies dintre munți.

---

[22] Angels – termen-cod pentru *altitudine*.

— OK, John-Boy, a confirmat Coyote.

Se gândi că e ciudat, pentru că vorbea mult mai calm decât se simțea. Inima îi bătea nebunește anticipând acțiunea. Sau era vorba de frică?

O clipă se gândi la Julie. Nu voia să moară!

— Raportează lui *Camelot*. Spune-i că ne apropiem de *bogies*.

A împins maneta de gaze spre înainte, simțind cum crește în spatele său puterea brută a motoarelor. Trei mile, câte una la fiecare secundă.

— Coyote, aici Scorpion! Ăștia degajează spre mine… și lansează! Am multiple lansări de rachete de la doi… patru *bandits*! Repet, patru *bandits*!

Acum erau *bandits*, în loc de *bogies*. Nu mai erau avioane neidentificate, ci ostile, inamice.

— Ține-te bine, Scorp. Sunt la o milă în urma ta și vin în forțaj.

Vapori albi s-au format la vârful aripilor sale atunci când a spart bariera sonică.

CAPITOLUL 2

Miercuri, 18 iunie
1424 Zulu (1524 ora locală)
Tomcat 201
În apropiere de Grotli, Norvegia

Manșa trasă tare spre înapoi, maneta de gaze la maxim spre înainte (zona cinci – postcombustie/forțaj). Cabraj accentuat printre nori.

Un sat a fulgerat pe sub avion, case și hambare din lemn pe fondul verde din capă-tul unui fiord șerpuit.

La sud se întindea Jostedalsbre, cel mai mare ghețar continental din Europa, 60 mile lungime și o suprafață de sute de mile pătrate în văile munților. Lumina se reflecta cu scânteieri diamantine în câmpurile de gheață și râurile înghețate, mult mai intens decât la suprafața mării, dar Coyote ignora feeria strălucitoare, distribuindu-și atenția între imaginile generate de computer pe *Vertical Display Indicator* de pe consola de bord și *Heads Up Display* proiectat pe parbriz.

VDI arăta avionul lui Scorpion, atacat de patru *bandits*, la 6.000 picioare deasupra altitudinii lui Coyote și la aproape trei mile depărtare.

Al doilea grup de patru *bandits* și-au menținut direcția inițială atunci când au erupt dintre munții Jotunheim la 12 mile spre est, cabrând puternic și continuând să năvălească asupra lui *Jefferson* cu viteza Mach 1.

— *Skywatch*, *Skywatch*, a apelat John-Boy. *Icewall* 2-0-1. Avem 8 *bandits*, repet, 8 *bandits* în două grupe marcate *Alpha* și *Bravo*. 2-1-8 este atacat de grupul *Alpha*.

— *Icewall*, sunt *Camelot*, a apelat prin radio o voce aspră și Coyote l-a recunoscut pe Tombstone Magruder, CAG. Suntem vizați. Ținta prioritară este grupul *Bravo*, grupul *Bravo*. Ai înțeles?

Coyote a ezitat. *Wingman*ul său se confrunta cu cele patru MiG ale lui *Alpha*, iar CIC i-a ordonat să se ocupe de celelalte patru ținte, *Bravo*, încă neidentificate ce-și menținеau cursul direct către *Jefferson*.

— 2-0-1 *Copy*, spuse scurt. Atac.

Judecat la rece, ordinul avea sens. Probabil că *Alpha* era escorta de protecție pentru ceva mai mare, posibil un cvartet de *Backfires*, avioane grele precum cele ce au scufundat cu câteva zile mai înainte nava *Keflavik* cu rachete aer-suprafață AS-4.

Acestor avioane nu li se putea permite să se apropie de *Jefferson*, pentru că exista riscul unei lovituri devastatoare cu rachete asupra aerodromului plutitor.

Însă vânarea lui *Bravo* însemna să-i lase pe Scorpion și Juggler într-o confruntare 1 la 4 timp de câteva minute cruciale… o eternitate în combatul aerian.

— Distanța până la *Bravo* zece mile, spuse John-Boy.

— Folosim *Phoenix*, hotărî Coyote.

— *Roger*. Fixez țintele.

AIM-54 *Phoenix* era o ucigașă cu rază lungă de acțiune, capabilă să se orienteze cu radarul asupra unei ținte aflate la peste 100 mile depărtare. Utilizarea unei rachete de un milion de dolari împotriva unei ținte aflate la cel mult zece mile distanță părea o risipă… dar asta era raza maximă a rachetelor *Sidewinder* cu cap de căutare în infraroșu, iar AIM-7M *Sparrow*, deși puteau ajunge la cel puțin 60 mile erau semiactive radar. Asta însemna că ar fi trebuit să mențină *Tomcat*ul fixat pe curs, marcând ținta cu radarul de la bordul avionului cât timp racheta SARH[23] zbura către victimă… iar în această clipă *wingman*ul său era atacat.

— Am fixat ținta, a anunțat John-Boy. *Bravo* 1 la zece mile.

— Lansează!

— *Fox*[24]-3! a dat John-Boy avertismentul de la lansarea unei *Phoenix* în timp ce acționa butonul de pe consolă.

---

[23] SARH - Semi Active Radar Homing – sistem de ghidare a rachetelor prin detectarea emisiei radar reflectate de țintă.

[24] Fox – prescurtare de la *Foxtrot* (codul fonetic pentru litera F-*Fire*/*Foc*). Cifra indică tipul de rachetă lansat:
- Fox-1 – Sparrow

F-14 a tresărit când racheta de jumătate de tonă s-a desprins de sub aripă. După aprinderea motorului aceasta a țâșnit înaintea avionului lăsând în urmă un panaș alb de fum în cerul nefiresc de albastru.

— Următoarea țintă! Fixare!

— O am! *Fox*-3!

Coyote se uită din nou la *blip*uri și la simbolurile de pe VDI… Scorpion avea probleme.

1425 Zulu (1525 ora locală)
Tomcat 218
În apropiere de Grotli, Norvegia

— Două rachete vin în curul nostru! a strigat Juggler.

Când și-a aruncat *Tomcat*ul într-un viraj strâns la dreapta, Crandall a privit în urmă și a văzut rachetele venind în coada sa, cu dâre albe de fum lungi de o milă.

— Să nu dai la boboci, Jug! Calc pedala la fund!

Lăsând în urmă flăcările-momeală precum trena unui meteorit ce arde în atmosferă, F-14 s-a aruncat în jos către crestele zimțate ale munților pentru a transforma altitudinea în viteză, apoi a redresat, fulgerând către albastrul zenitului. În timp ce momelile ardeau, a oprit postcombustia trăgând maneta de gaze spre înapoi. Uneori era posibilă păcălirea rachetelor cu senzor de căutare în infraroșu oferindu-le o țintă mai strălucitoare, mai fierbinte. Fără puterea motoarelor, *Tomcat* a mai continuat câteva secunde să urce din inerție, apoi a căzut într-un picaj aproape vertical, pe spate, o manevră de mică viteză ce i-a permis lui Crandall să execute un viraj extrem de strâns. După care au plonjat către munți cu avionul vibrând puternic pe măsură de câștiga viteză. În urmă, una dintre dârele de fum a virat sălbatic spre stânga, păcălită de flăcările-momeală. A doua a spiralat pe traiectorie, continuând să urmărească *Tomcat*ul.

Lieutenant Commander Alex Crandall era un tip masiv, dur, născut în ținuturile muntoase din Missouri, care a început să zboare în adolescență pe un *Piper Cub*… și a ajuns să piloteze un *Tomcat* pentru Navy. Iubea zborul, goana norilor peste cupola cockpitului și sentimentul de solitudine când se afla între cer și pământ.

- Fox-2 – Sidewinder
- Fox-3 – Phoenix / AMRAAM
- Fox-4 – tunul de bord. Uzual se folosește: *Guns*! *Guns*! *Guns*!

Acum, însă, singurătatea nu-l bucura. Pe VDI urmărea *blip*urile lăsate de F-14 al lui Coyote și de perechea de rachete *Phoenix*. A auzit avertismentul "*Fox*-3" și ordinele de la CIC *Jefferson* ca acesta să se concentreze pe grupul *Bravo*.

OK, fir-ar dracu-al dracului, dar ar fi fost mișto să aibă o mână de ajutor aici, sus. Scorpion Crandall se simțea de parcă era gol-goluț în nemărginirea cerului cu patru MiG și o pereche de AA-8 căutătoare în infraroșu. Două MiG erau în spatele său; alte două se roteau în fața sa, înghesuindu-l ca într-o cutie. Treaba nu era bună.

Dincolo de hologramа generată de HUD, parbrizul era acoperit de munți. La mai puțin de o milă de vârfurile crenelate, Crandall a tras de manșă și a împins maneta de gaze la maxim.

Accelerația i-a presat trupul în scaun, zdrobindu-i parcă fața, ochii și creierul. A început să gâfâie scurt și adânc, încordându-și mușchii gâtului și a brațelor, în luptă cu presiunea, cu "fuga" sângelui din cap ce ar fi avut drept consecință leșinul. Când pe HUD marcajul G a ajuns la 9,2, câmpul vizual s-a îngustat ca într-un tunel întunecat.

Apoi presiunea a dispărut când *Tomcat* a revenit la zbor orizontal. Crandall înghiți lacom aerul venit în mască, întorcându-se dintr-o parte în alta a carlingii pentru a observa cerul în toate direcțiile.

— Jug! Unde-s rachetele? Nu le văd!

Din spate nu a venit nici un răspuns. Cabrajul la mare G l-a "adormit" pe RIO, un fapt destul de obișnuit pentru că datorită diferențelor de poziție dintre pilot și RIO, în spate forța G se manifesta ceva mai mult. Privi peste umăr, dar tot nu a depistat a doua rachetă sovietică.

Destul de bine. Au scăpat de ea. Dacă nu, ar fi fost loviți deja. Pe noul curs, două avioane sovietice veneau spre el aproape frontal.

Hotărând să lanseze o *Sparrow*, a mișcat ușor manșa pentru a aduce rombul de pe HUD peste simbolul ce marca unul dintre MiG-uri. După o secundă, s-a afișat codul ACQ[25] pentru ținta vizată, iar în cască s-a auzit tonul de fixare.

— *Fox*-1! anunță lansarea unei rachete ghidată radar, iar degetul a apăsat pe butonul de declanșare a focului.

SARH a șuierat de sub aripă dreaptă, năvălind către ținta ce se apropia.

Cele două avioane inamice au părut, o clipă, că sunt nemișcate, apoi s-au separat, unul spre nord, altul spre sud. Crandall a slăbit manșa spre stânga, urmărindu-l pe cel sudic, și menținându-l în centrul conului invizibil de radiație proiectată de radarul AWG-9 al lui F-14.

După câteva secunde, în depărtare a izbucnit un flash, iar de pe ecran a dispărut un *blip*.

[25] ACQ – acquisition – ținta fixată.

— Am spulberat un MiG! a raportat prin radio

Surprinse o reflexie a soarelui într-o cupolă de carlingă, mult deasupra lui și în spate. Cele două MiG din urmă micșoraseră distanța și picau asupra sa ca șoimii asupra unui iepure. Unde dracu era Coyote?

Va urma...

SAИCTГЦAЯЦL
David W. Amendola

David W. Amendola

SANCTUARUL

versiunea în limba română

UNCRIS

— Foarte bine, Schultz, oprește aici.

Panzer III[1] a încetinit după care s-a oprit în vârful dealului, cu motorul huruind în ralanti. Blindajul tancului era acoperit de praf care estompa cenușiul în care era vopsit și Crucea germană în negru și alb de pe laterale. Pe turelă era inscripționat în alb numărul 525. Pe panoul frontal era un Y galben cu două bare – emblema *9th Panzer Division*. Stepa pustie se întindea până la orizont. Iarba înaltă se unduia în freamătul brizei ca un nesfârșit ocean verde-maroniu. Soarele neostoit ardea portocaliu pe cerul lipsit de nori. La vreo 300 m depărtare, solitară pe fundul plat al unei văi puțin adânci, se înălța o mică bisericuță din piatră albă. Pe cupola de forma unei cepe negre se afla crucea cu trei bare a Bisericii Ortodoxe Ruse.

Unteroffizier[2] Langer, comandantul tancului, s-a ridicat în turelă și și-a scos ochelarii prăfuiți. Și-a șters fața bronzată și transpirată, apoi a cercetat biserica prin binoclu.

— Pare pustie, a spus în laringofon[3].

Soldat Schultz, mecanicul-conductor, s-a făcut auzit în căști.

— Deci, ce facem?

— Securizăm zona și așteptăm, astea sunt ordinele. Un detașament special trebuie să se întâlnească cu noi.

---

[1] Panzer III - 5 oameni echipaj: comandant, tunar, încărcător, mecanic-conductor, operator-radio (mitralior-față).

[2] Unteroffizier – sergent în Wehrmacht (Armata Terestră Germană).

[3] Laringofon – microfon plasat pe laringe. Elimină zgomotul de fond puternic (motor). Folosit de tanchiști, piloți.

— Sper, *Herr Unteroffizier*, spuse *Soldat* Koch, operatorul radio, care stătea dedesubt, în față, lângă mecanic. Acum suntem mult în afara razei de recepție a radioului.

— Au avut nevoie repede de cineva aici, iar noi am fost singurii disponibili, a spus Langer. Toți ceilalți forțează ca să facă legătura cu Guderian și să cucerească Kievul.

— Băftoșii de noi, a comentat *Soldat* Hoppe, încărcătorul, ridicând vocea pentru a fi auzit peste zgomotul motorului. Tancul era deschis pentru ventilație și el era pe jumătate ieșit prin trapa stângă a turelei.

— Dacă Ivan[4] se hotărăște să apară, o să avem probleme.

Ideea a provocat un mormăit aprobator din partea *Gefreiter*[5] Meyer, tunarul, aflat în trapa dreaptă a turelei. Mormăitul era contribuția sa obișnuită la orice conversație.

— Eh, să aperăm că acum Ivan este mai îngrijorat pentru Kiev, spuse Lang.

— Să sperăm.

— Oricum, războiul este aproape terminat. Într-o lună Stalin va fi terminat, noi vom mărșălui în parada victoriei la Moscova, apoi putem pleca acasă, la Viena.

Echipajul era austriac, ca întreg efectivul din 9th *Panzer*. După ce țara lor a fost anexată de Hitler în 1938 a fost redenumită Ostmark, ei au fost declarați cetățeni ai Reich-ului, iar armata a fost absorbită de *Wehrmacht*.

Până acum – începutul lui septembrie 1941 – ei erau veterani ai războaielor lui Hitler. Cu toții au căpătat *Panzerkampfabzeichen*[6] pentru participarea la cel puțin trei bătălii de tancuri. Au luptat împreună în Olanda și Franța anul trecut, apoi în Grecia și Iugoslavia în primăvară, înainte ca divizionul să fie trimis în est pentru invadarea Uniunii Sovietice.

Langer și oamenii lui nu se întrebau care este rațiunea pentru toate acestea. *Führer*-ul a ordonat; ei au executat. Așa mergeau lucrurile. Și până acum, au avut doar victorii. Germania părea destinată să stăpânească toată Europa.

— *Hauptquartier*[7] ne-a trimis până aici ca să cucerim o bisericuță veche? a întrebat Schultz. Ce-i așa de special la ea, *Herr Unteroffizier*?

— *Leutnant* n-a spus. Dar e un loc ciudat. Conform hărții nu e nici un sat mai aproape de 100 km.

Se uită cu binoclul în altă direcție.

---

[4] Ivan – nume generic pentru ruși.
[5] Gefreiter – caporal în Wehrmacht.
[6] Panzerkampfabzeichen – decorație germană din WW II cu care erau recompensate trupele din diviziile de blindate.
[7] Hauptquartier - Comandament

— Se pare că au venit colegii noștri.

O coloană cenușie de vehicule huruia pe drumul prăfuit din spatele lor, lăsând în urmă un nor ciudat de praf maroniu-roșcat. În față era o motocicletă cu ataș. Era urmată de un car blindat greu de tip 231 cu opt roți, o mașină de teren Volkswagen, jumătate de duzină de camioane de trei tone Opel Blitz, un camion-stație radio și un tun antiaerian montat pe o semișenilată. Un blindat ușor, tip 222, încheia coloana. Unul dintre camioane avea întins deasupra un steag nazist mare pentru recunoaștere aeriană.

Langer a semnalat runele duble ca niște fulgere de pe plăcuțele de înregistrare.

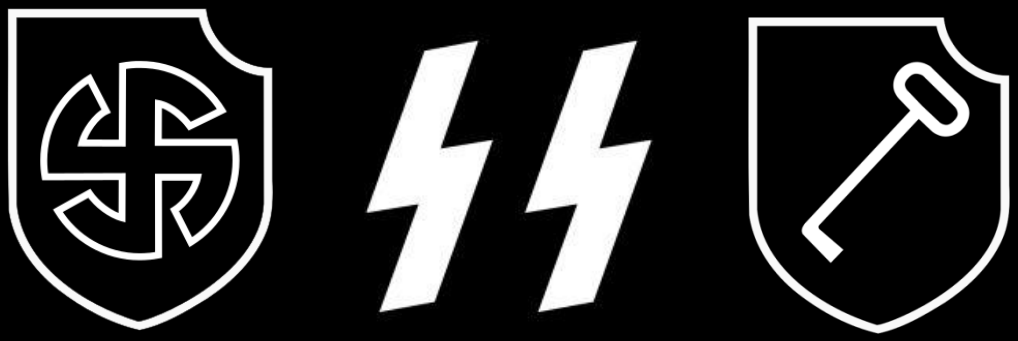

— SS. Nu-mi dau seama ce unitate.

— *Division Wiking* are o *swaztika* rotunjită, iar *Leibstandarte SS Adolf Hitler* (Regimentului de Gardă a lui Hitler) o cheie pe un scut, a spus Koch. Doar astea două unități *Waffen*-SS au fost trimise până acum în Ucraina.

— Nu văd nici un fel de insignă. Nici măcar un simbol tactic[8]. Ciudat.

Se uitau la convoiul care urca panta dealului. Comandantul lor de pluton, *Leutnant* Krugman, a coborât din tanc și s-a apropiat de Volkswagen. A schimbat saluturi cu cei doi ofițeri de pe bancheta din spate. După o discuție scurtă, Krugman s-a întors la tanc.

Vocea sa aspră s-a auzit în radioul FuG 5 (*Funkgerät*).

— Asigurați supraveghere până ce este verificată biserica.

Cele cinci tancuri ale plutonului au rămas sus pe deal, în timp ce infanteriștii săreau din camioane. Fiecare soldat era echipat în uniforma cenușie a *Wehrmacht*-ului, dar cu însemnele de armă de la guler și vulturul de pe mânecă al *Waffen*-SS. Banderola de la mânșete indica numele unității, dar Langer nu putea citi de la această distanță.

[8] Simbolurile tactice erau un sistem de simboluri aplicate vehiculelor militare. Identificau tipul unității căreia îi aparțineau fără a specifica unitatea propriu-zisă.

Biserica avea o singură intrare, cu o ușă din lemn masiv, întărită cu fier. Ferestre nu erau. Unitatea formată dintr-un *Scharfürer*[9], o echipă cu mitralieră, și câțiva pușcași, a ocolit prin jurul dealului pentru a se apropia pe o direcție oblică. Ajunși la ușă, *Scharfürer*-ul a năvălit înăuntru, urmat de ceilalți.

După o jumătate de minut a ieșit cu arma ridicată deasupra capului pentru a semnala că totul este în regulă. Ca să fie și mai clar a scos și un șuierat puternic dintr-un fluier. Ca răspuns, vehiculele SS s-au apropiat de biserică și au parcat.

— Formați un „arici", a ordonat Krugman.

Tancurile au intrat în formație defensivă, formând un inel în jurul văii cu țevile tunurilor spre exterior.

— Vom escorta convoiul la întoarcere, după ce vor fi terminat aici. Între timp, toată lumea se odihnește, dar rămâne în alertă.

Motoarele au fost oprite. Mulțumiți să scape din tancul înăbușitor, Meyer, Hoppe, Koch și Schultz au ieșit în liniștea asurzitoare dimprejur. Din cauza căldurii și-au scos vestoanele negre din postav, rămânând în tricouri cenușii cu mânecile suflecate.

Echipajele celorlalte tancuri au profitat de pauză pentru a lua o gură de aer proaspăt, să-și dezmorțească picioarele, și să-și facă nevoile. Umbrele se lungeau pe măsură ce se apropia amurgul.

Meyer mânca clefăind un cârnat. Deși era slab ca un cuier părea să aibă o groapă fără fund în stomac și nu rata nici o ocazie să mănânce. Schultz s-a urcat pe capota din spate și a deschis o trapă de întreținere. Praful și nisipul intrau tot timpul în motor, așa că el se agita și se îngrijea de a sa *liebling*. Langer a rămas sus, pe turelă, supraveghind prin binoclu activitatea de la biserică.

— Cine-i grasu'? a întrebat Koch. Arată de parcă ar fi la paradă.

Langer s-a concentrat pe Volkswagen. Cei doi ofițeri coborâseră din mașină. Unul era înalt și suplu și avea la guler însemnul de *Hauptsturmführer*[10]. Celălalt era un *Standartenführer*[11], un bărbat rotofei, cu ochelari, în uniformă neagră de dinainte de război, cu cizme lucitoare și banderolă roșie cu *swastika* pe braț. Uniforma îi era nou nouță și nu avea nici un fel de decorații. Nu se potrivea deloc cu imaginea idealizată a SS-istului care punea accentul pe aptitudinile fizice. Probabil că gradul este onorific.

— Pare a fi un colaborator SS care încă mai poartă vechea uniformă, spuse Langer. Civilii trebuie să poarte uniforme în teritoriile ocupate, deci s-ar putea să fie prima oară când o îmbracă.

[9] Scharfürer – sergent în Waffen-SS.
[10] Hauptsturmführer – căpitan în Waffen-SS.
[11] Standartenführer – colonel în Waffen-SS.

Hoppe a pufnit cu dispreț. Și-a scos o țigară, a aprins-o și a dat pachetul mototolit mai departe.

Se uitau la ofițerii SS de lângă biserică. *Hauptsturmführer*-ul arăta spre diverse detalii, în timp ce *Standartenführer*-ul da aprobator din cap. Imediat ce acesta a fost satisfăcut, celălalt a dat un ordin. Mișcându-se cu rapiditate, o a doua echipă au debarcat echipament și niște lăzi pe care le-au cărat înăuntru. Un camion avea la remorcă un generator mobil; cablul electric a fost desfășurat și introdus în biserică.

— Ce-i acolo? a întrebat Koch, plesnind o muscă de pe gât. Provizii?

— Habar nu am. Dar pare destul mică ca să stocheze prea multe.

Poate că e vorba de pradă, și-a dat cu părerea Schultz, închizând trapa de întreținere. Icoane și alte alea.

— Contribuții la colecția de artă a lui *Herr* Göring, spuse surâzând Hoppe.

Hermann Göring, comandantul *Luftwaffe*, era notoriu pentru stilul său de viață extravagant și profita din plin de cuceririle lui Hitler pentru a-și însuși orice valori din teritoriile ocupate.

Soarele s-a cufundat în rugul roșu de la vest și o lună mare strălucea ca un craniu. Noaptea era liniștită. Se auzea doar zumzetul generatorului, iar cadrul ușii era marcat de lumina puternică din interior.

Generatorul a dat câteva rateuri, apoi s-a oprit; lumina a pâlpâit și ea.

Un oribil cor de urlete a izbucnit dinăuntrul bisericii.

Echipajele au alergat în tancuri și au închis trapele. Motoarele au huruit, trezite la viață; turelele s-au rotit, ațintind tunurile pe biserică.

Urletele au încetat.

Liniște lungă, tensionată. Apoi radioul a pârâit:

— Am pierdut contactul. 5-2-5, cercetează și raportează! a ordonat Krugman.

Langer a repetat și confirmat ordinul, după care a coborât în turelă. Schultz a răsucit tancul, fără a aprinde farurile. Langer privea prin vizorul turelei în timp ce coborau panta în zdrăngănitul șenilelor. Hoppe a deszăvorât tunul gata să încarce proiectil perforant sau brizant după cum i-ar fi cerut Meyer care se uita prin periscopul de ochire al tunului de 50 mm. Koch a reverificat banda de muniție a mitralierei MG-34 din față.

Tancul s-a oprit la mică distanță de vehiculele SS parcate, vizibile în lumina lunii. Totul era nemișcat și tăcut – ca un mormânt. Singurul zgomot era făcut de motorul tancului.

Lang a deschis turela.

— *Herr Standartenführer*? *Herr Hauptsturmführer*? E cineva?

Nici un răspuns.

— Fir-ar să fie, trebuie să mergem înăuntru, să verificăm. Meyer, Hoppe, Koch – veniți cu mine. Schultz, rămâi aici. Ține motorul pornit.

Cei patru membri de echipaj au coborât din tanc și și-au deschis tocurile pistoalelor *Walther*. Hoppe, Koch și Meyer au schimbat o privire și și-au luat pistoalele în mână; Langer a deschis tocul pentru muniție și a scos un încărcător lung pentru pistolul mitralieră MP-40. Apoi au înaintat cu toții apropiindu-se de blindatul 222. Langer a bătut în panoul metalic, dar nu a răspuns nimeni. Își puse lanterna în dreptul unui vizor și privi înăuntru.

Cei trei membri ai echipajului erau prăbușiți în scaune, nemișcați, cu gurile căscate, ochii deschiși având privirea sticloasă a morții. Nu-și dădea seama ce i-a ucis, dar nu se vedea sânge. Langer s-a întors spre ceilalți și-și trecu muchia palmei peste gât.

Apoi a semnalat să se înainteze. Înconjurând biserica, au verificat și celelalte vehicule și au găsit aceeași situație. Șoferi și echipaje moarte. După ce au adunat trei MP-40 ca să se înarmeze mai bine, cei patru au intrat în biserică.

Ușa grea de lemn era întredeschisă și un cablu electric șerpuia prin deschizătură. Cu toții și-au armat pistoalele-mitralieră. Langer le făcu celorlalți semn să aștepte, iar el s-a strecurat în interior, aplecat, cu degetul pe trăgaci. Ochii îi priveau în toate părțile, cercetând colțurile întunecate pentru eventuali inamici ascunși.

Nimic.

A aprins lanterna și a rotit-o în jur. Apoi a coborât țeava armei și a semnalat celorlalți să intre. Obișnuiți cu ororile războiului, singura lor reacție vizibilă a fost ridicarea sprâncenelor la vederea a ceea ce dezvăluia lumina lanternelor.

Soldații SS erau morți, răspândiți pe podea.

Hoppe a cercetat trupurile cele mai apropiate.

— Nu se vede nici un semn pe ei.

— N-am auzit nici o explozie, a adăugat Koch.

— Nici focuri de armă, nici capcane în pardoseală.

— Păi, ce i-a ucis?

— Nu știu, spuse Langer.

Priveau în jurul lor. Interiorul nu avea înfățișarea obișnuită unei biserici ortodoxe. În mod normal ar fi trebuit să fie divizat în pridvor, navă și altar, dar aici era doar o singură încăpere boltită, goală, cu excepția morților. Pereții erau din piatră, complet goi. Nu exista un altar, nici scaune, nici icoane.

— Nu e nimic aici, spuse Kock uimit.

Langer a pășit printre trupurile celor morți cercetându-le uniformele. Pe mâneca stângă era cusut un romb negru cu o rună albă ramificată, semnul unei specialități pe

care el nu-l recunoștea. Dedesubt aveau o banderolă neagră cu literele RFSS cusute cu fir de argint.

— *Reichsführer-SS*. Asta e banderola pentru cei din garda personală a lui Heinrich Himmler.

S-a oprit lângă *standartenführer* și-i controlă buzunarele, găsind acte civile și o legitimație SS. Îl identificau ca fiind Dr. Ernst Ziegler, profesor de astronomie. Ce căuta un astronom într-o zonă de război?

Ca să adâncească și mai mult misterul, erau și un permis special care prevedea că Ziegler "din ordinul *Reichsführer-SS*, îndeplinea cercetări de o natură urgentă și specială despre care nu puteau fi divulgate detalii". Se ordona cooperarea tuturor civililor, poliției și autorităților militare.

Langer a verificat apoi pe *hauptsturmführer* și a găsit carnetul *Waffen*-SS. Conținea îndemnările militare ale ofițerului: date personale, stagii de pregătire, promovări, recompense și altele. Frunzărindu-l, a aflat că acesta era alocat în prezent la SS-*Sonderkommando* Ziegler, fapt ce lui nu-i spunea nimic. SS crea în mod obișnuit o mulțime de unități speciale temporare pentru o varietate de îndatoriri și fiecare era denumită cu numele ofițerului aflat la comandă, în acest caz nefericitul *standartenführer*.

Hauptsturmführer-ul avea și el o servietă din piele. Căutând în interior, Langer a văzut clasificarea de securitate și marcajul pentru acces special pe coperta unui document ce purta numele de cod *Aktion Kosmich* (Operațiunea "*Cosmic*"), și nu l-a mai citit.

S-a întors la tanc și a raportat prin radio locotenentului său ce a găsit.

— Poate că a fost un gaz otrăvitor, a răspuns Krugmann. O capcană.

— Nu am mirosit nimic neobișnuit, iar trupurile nu prezintă nici un semn. Nici arsuri, nici bășici, nici piele palidă. Nu e nici vomă sau diaree. Pare că pur și simplu au căzut morți.

— Ce altceva putea să-i omoare? Spui că nu au nici un fel de rană?

— Așa este, *Herr Leutnant*, dar dacă a fost un gaz, de ce nu am fost și noi afectați?

— S-ar fi putut disipa înainte de a ajunge voi acolo. Probabil că rușii au produs un nou agent non-persistent de care nu a mai auzit nimeni până acum, unul care nu lasă simptome externe. Pune-ți masca de gaze. Și mănușile, înainte de a atinge ceva. Vin și eu acolo.

Langer a luat măștile M-38 ale celorlalți membri ai echipajului, tabletele pentru decontaminare, cagulele și mănușile. După ce i-a spus și lui Schultz să-și pună masca, și-a pus-o și el, iar pe celelalte le-a dus camarazilor săi. În timp ce le transmitea

instrucțiunile locotenentului, Meyer i-a atras atenția arătând spre podea. Era pavată cu lespezi de piatră, iar în centru, pe una mult mai mare, se vedea o inscripție ștearsă în chirilică ce părea să indice anul 1801.

— Urme proaspete de rangă pe margini, a constatat Lange, care a îngenuncheat ca să o examineze mai îndeaproape.

Se uită la echipamentul adus de soldații SS. Cea mai mare parte erau unelte pentru săpat: răngi, ciocane, târnăcoape, lopeți, și fusese montat și un troliu cu tripod.

— Au încercat să ridice lespedea asta.

Hoppe a ridicat uimit din sprâncene.

— Voiau să jefuiască un mormânt?

— Poate. Știe careva să citească rusește?

Toți au dat din cap în semn de neștiință.

Fusese montat și un reflector, dar când Langer a făcut contactul nu a funcționat. Becul părea în regulă, așa că s-a dus să verifice generatorul. Deși mai avea o grămadă de combustibil în rezervor nu a vrut să pornească. La o privire mai atentă părea oarecum topit. Clădirea în sine nu avea lumină electrică, doar nișe goale pentru candele.

— Scoateți cadavrele afară, a ordonat Langer, stând cu mâinile în șolduri. Și spuneți-i lui Shultz să dea și el o mână de ajutor.

Meyer l-a adus pe Schultz și toți patru au început să adune plăcuțele de identificare și carnetele celor morți înainte de a-i căra afară.

Krugmann a venit și el împreună cu echipajul lui de patru oameni, toți purtând măști de gaze și mănuși. Ceilalți au luat poziție de drepți, dar el le-a făcut semn să continue. Oamenii lui s-au alăturat și ei activității macabre de transport al cadavrelor.

Langer i-a înmânat servieta, carnetele de identitate ale celor doi ofițeri SS și permisul special al lui Ziegler. *Leutnant* și-a aprins lanterna și le-a cercetat.

— Le-ai citit? a întrebat într-un târziu, aruncându-i o privire atentă.

— Doar actele de identitate, *Herr Leutnant*.

— Aceasta este o unitate a SS-*Sonderkommando* Ziegler, un detașament care nu aparține nici unuia dintre principalele departamente ale SS. Face parte din garda personală a lui Himmler.

— Și pentru ce a fost organizat?

— Se pare că SKZ a fost creat chiar înainte de începerea războiului cu scopul de a *„recupera artefactele de importanță științifică specială din zonele de front”*. Au ordin să captureze acest sanctuar.

— Pentru ce, *Herr Leutnant*?

— Încă încerc să pun toate piesele la un loc. Aceste documente fac referire la un dosar SS clasificat material Strict Secret, care, din motive evidente, nu va fi luat niciodată în câmpul de combat. Așa că nu este decât un rezumat cenzurat. Dar ceva este clar: și rușii considerau sanctuarul ca fiind important. Conform acestui raport de Informații, este singura construcție religioasă din zonă pe care comuniștii nu au dărâmat-o. Trupele de securitate NKVD au apărat acest sector până ieri, când au fost retrase pentru a ajuta la apărarea Kievul. Asta a dat SKZ șansa de care aveau nevoie. Divizionul nostru se afla cel mai aproape și Himmler a ordonat ca noi să ajutăm.

— De ce Securitatea lui Stalin apără un sanctuar religios?

— Bună întrebare. Voi trimite un raport preliminar la *Hauptquartier*. Va trebui să folosesc radioul puternic din camionul de comunicații, pentru că cel de pe tancurile noastre nu *bate* până acolo.

Krugmann s-a întors repede, vizibil iritat.

— Radioul nu funcționează. Vezi dacă oamenii tăi îl pot repara. Și pregătește unul dintre camioane. Noi n-avem loc în tancuri să cărăm ceva.

— Koch, Schultz, ocupați-vă de asta, a ordonat Lange, iar cei doi au plecat în grabă.

Krugmann a reînceput să citească.

— La 15 aprilie 1801 aici a căzut un meteorit. Autoritățile țariste au făcut investigații, dar au ținut secret ce au găsit. Sfântul Sinod a fost atât de alarmat, încât a ordonat ca tot ce exista în acest loc să fie incinerat și să se construiască acest sanctuar pe locul căderii meteoritului.

— Și de ce ar fi SKZ interesat de acest meteorit?

— Pentru că atunci când Dr. Ziegler a analizat vechile rapoarte a tras concluzia că nu a fost un meteor. A calculat că viteza de intrare în atmosferă și craterul de impact au fost prea mici. Martorii oculari au declarat că a zigzagat pe cer înainte de impact. Ziegler s-a gândit că, de fapt, ceea ce s-a prăbușit a fost un fel de navă. Dar nimeni nu a excavat vreodată acest loc ca să vadă ce a fost îngropat aici. Biserica Ortodoxă a interzis orice săpătură, o interdicție ce a continuat și sub bolșevici.

Langer s-a încruntat.

— Nu exista nici un avion în 1801.

— Nu, nu existau.

— Doamne, asta e o poveste nebunească.

— Exact ce au spus și cei de la Biroul Tehnic al *Luftwaffe* și de la Laboratorul de Cercetare al Armatei. Ei consideră că este un nonsens datorat unor țărani superstițioși. La urma urmei, când un meteorit a explodat deasupra Siberiei acum vreo 30 ani localnicii au crezut că distrugerile au fost provocate de vreun zeu păgân. Pentru că militarii nu au fost

interesați, Himmler a ordonat ca SKZ să se implice. Dacă ceea ce este îngropat aici provenea de pe o altă planetă, atunci părțile rămase ar putea fi de folos. Recuperarea unei tehnologii avansate ar fi o lovitură incredibilă dacă ar putea fi introdusă în ceva de uz militar. Iar *Reichsführer*-ul căuta continuu căi de sporire a propriei puteri și influențe.

Koch și Schultz s-au întors.

— *Herr Leutnant*, nici unul dintre radiourile din camioane nu poate fi reparat. Cablajele și tuburile sunt arse, iar noi nu avem piese de rezervă.

— De asemenea, nici unul dintre camioane nu mai pornește. Și nici unul dintre celelalte vehicule SS. Toate circuitele lor electrice au fost prăjite.

— L-a fel s-a întâmplat și cu generatorul, a adăugat Langer.

Krugmann a oftat exasperat.

— Atunci sifonați cât puteți de mult combustibil, ca să avem pentru tancuri. N-are rost să i-l lăsăm lui Ivan.

Apoi Krugmann s-a întors spre Langer.

— Putem presupune că *hauptquartier* ne-ar fi ordonat să preluăm *Aktion Kosmich*.

— Ce s-a întâmplat cu vehiculele lor?

— Nu știu. Nu am auzit niciodată de vreun gaz toxic care să provoace scurtcircuite electrice. Nu cred că a fost vorba de așa ceva.

Își scoase masca și ordonă celorlalți:

— Duceți-vă. Și vă puteți scoate și voi măștile.

— Dar tancurile noastre de ce nu au fost afectate? Sau noi?

— Probabil că are o rază de acțiune limitată.

— Dar dacă deranjăm ceva, s-ar putea să declanșăm iar situația.

— Trebuie să ne asumăm riscul. Vom săpa, indiferent de ce o fi acolo.

— Da, *Herr Leutnant*.

A încercat să-și ascundă îndoielile din voce. Ordinele se execută, nu se discută.

Dirijat de Krugmann, tancul lui Langer a fost mutat înapoi pe deal. Un alt echipaj stătea de veghe pe culme, cercetând semne care să trădeze prezența inamicului în stepa luminată de lună.

Înăuntrul sanctuarului lespedea a fost ridicată cu funii trecute pe sub ea. Acestea erau agățate de troliul adus deasupra ei pentru a o manevra. Placa grea se ridica încet în timp ce câțiva dintre cei mai solizi oameni din pluton, dezbrăcați până la brâu, trăgeau la unison scripetele scârțâitor. Atmosfera era tensionată.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Sub lespede era o groapă. Placa de piatră a fost rotită într-o parte și lăsată pe podea. Cu toții s-au adunat la margine luminând adâncul cu lanternele.

Adâncă de doi metri, groapa era căptușită cu pietre ca o criptă mortuară. Jos erau două emisfere goale cam de un metru în diametru, făcute din ceva strălucitor precum aluminiul. Suprafețele exterioare erau niște protuberanțe ca niște cristale, dispuse precum detonatoarele de contact ale unei mine navale. Krugmann a sărit în groapă, și-a pus mănușile și a ridicat una.

— Asta sigur nu este un meteorit, a spus Hoppe.

— Parcă ar fi jumătățile unei mingi mari, goale în interior, a adăugat Koch.

Krugmann a lăsat jos emisfera și a luminat primprejur. A văzut niște fragmente și a ridicat unul. Era un ciob crestat și curbat, dintr-o substanță necunoscută albastru pal și netedă ca sticla. S-a cățărat afară din groapă, continuând să examineze fragmentul. I-a testat și tăria rupându-l cu ușurință în două.

— Aveți vreo idee, *Herr Leutnant*? a întrebat Lange.

Krugmann și-a frecat bărbia.

— Probabil că au ridicat lespedea doar cât să vadă pe sub ea ce e dedesubt, dar au declanșat ceva ce i-au ucis; un fel de dispozitiv anti-furt. Apoi lespedea a căzut la locul ei.

— Ce a fost în sferă?

— Habar nu am. Asta e tot ce am găsit.

Apoi se întoarse spre ceilalți.

— Patru dintre voi să coboare în groapă și să înceapă să sape. Vedeți dacă e îngropat ceva.

A fost coborâtă o scară și au coborât patru oameni cu cazmale și găleți. Cu grijă, au scos afară emisferele și fragmentele și le-au pus pe podea. Într-un colț, au găsit o gaură destul de mare încât să permită intrarea unui adult. Cel mai mărunt dintre oameni, un tip suplu și viguros, s-a târât înăuntru ca să arunce o privire.

— Ce-i înăuntru, Hans?

— Un fel de tunel. Și miroase ciudat.

Sus, Krugmann studia inscripția de pe lespede.

— Am învățat rusa la universitate, înainte de război, spuse.

Încruntat, a scos din nou documentele SS, căutând ceva anume. Când a găsit-o, a comparat-o cu inscripția. Încruntarea i s-a adâncit.

Un tremur ușor a zgâlțâit sanctuarul. S-au oprit cu toții privind în jur.

— Cutremur? a întrebat cu neliniște unul dintre oameni.

O a doua zguduitură, mai puternică, i-a zgâlțâit pe toți. Oamenii din criptă s-au grăbit să iasă afară.

Ochii lui Krugmann s-au mărit înțelegând.

— Ieșiți imediat afară! ACUM!

Cu toții s-au năpustit afară și s-au urcat în vehicule. Încă pe când alergau, pământul s-a cutremurat puternic sub picioarele lor și, de data aceasta, nu s-a mai oprit. Doi oameni s-au împiedicat și au căzut. Krugmann a tras de ei, ridicându-i în picioare și strigându-le să continue să alerge.

Plutonul a sărit în tancurile *Panzer* III, au pornit motoarele care încă mai erau calde așa că au putut folosi demaroarele electrice, în loc să dea la manivelă din exterior. Zgomotul motoarelor demarate era acoperit de un vuiet profund.

— *Herr Leutnant*, ce se întâmplă? a întrebat Langer prin radio.

Aștepta cu nervozitate răspunsul ofițerului prin zgomotul puternic ce-l înconjura.

— Idioții! a strigat Krugmann. Ziegler ar fi trebuit să citească inscripția. Traducerea a fost greșită. Este un avertisment din partea Sfântului Sinod.

— Ce a fost în sferă?

— Un ou! Deschiderea sferei i-a permis să eclozeze!

Din turelă, Langer a privit de jur împrejur. Chiar în acele clipe o crevasă mare s-a deschis sub biserica ce se prăbușea, înghițind-o complet, cu tot cu vehiculele SS de alături. Dispariția lor în abis era însoțită de un fel de răget profund. S-a ridicat un nor de praf, iar prin el se vedeau ieșind din crevasă niște tentacule îngrozitoare acoperite de mucus. În lumina lunii păreau cenușii, cu un aspect lepros. Tot mai multe tentacule ieșeau din pământ, crescând cu o viteză imposibilă, nepământeană. O duhoare groaznică venea dinspre ele.

În acel moment a apărut o imensă bestie mecanică. Lui Langer i-a înghețat sângele în vene. Era un tanc greu rusesc.

Majoritatea tancurilor sovietice cu care se confruntaseră până acum erau depășite, fiind modele fabricate înainte de război. Datorită acestui fapt cât și a tacticilor nepotrivite, nu s-au putut opune *panzer*elor. Dar acesta era unul dintre noile modele, un KV-1, un monstru de 47 t cu blindajul atât de gros încât singurele arme germane capabile să-l penetreze erau tunurile mari de artilerie. Iar puternicul tun de 76,2 mm din turela imensă putea străpunge cu ușurință un *Panzer* III.

Tentaculele s-au întins către KV-1, înfășurându-se în jurul corpului precum șerpii. Din șasiul metalic au început să iasă vapori, pentru că nenumăratele ventuze păreau să secrete un fel de enzimă acidă care-l topeau, încercând să ajungă la echipajul lipsit de apărare prins în capcană, în interior.

Cu o viteză ameţitoare, *chestia* s-a năpustit şi asupra germanilor, înşfăcând patru tancuri într-o furtună de tentacule zvârcolite. Tancul lui Langer, aflat mai departe în spate, a fost deocamdată ignorat.

— Deschideţi focul! a ordonat. Doar mitralierele.

Mitralierele coaxiale din faţă au erupt în rafale asurzitoare sfârtecând tentaculele înfundate deja în celelalte vehicule. Linii de trasoare verzi, gloanţe de 7,92 mm, mărunţeau carnea pală şi împrăştiau sânge lipicios, ricoşând de oţelul ce se topea. Vocile disperate ale celorlalţi comandanţi de tancuri răsunau în radio. *Chestia*, ce-o fi fost ea, îşi creştea noi tentacule imediat ce celelalte erau sfârtecate. Vocile s-au dezintegrat în urlete.

Echipajul lui Langer a izbucnit în blesteme când cele patru tancuri germane s-au transformat în nişte fierătănii contorsionate. Unele trape erau deschise, dar nimeni nu a ieşit prin ele. Radioul a rămas tăcut. KV-1 încă se mai lupta cu creatura, dar tentaculele se afundau prin blindaj, dizolvându-i blindajul cât era el de gros. Una dintre şenile era deja topită, imobilă.

Chestia şi-a întors atenţia spre tancul lui Langer. Acesta a intrat imediat în turelă închizând trapa, chiar în clipa când *Panzer* III a fost înşfăcat.

— Schultz, scoate-ne de aici!

Schultz a băgat în *marche-arrière* şi a apăsat tare pe acceleraţie. Motorul Maybach de 300 CP a mugit ca un taur, dar *Panzer* III nu s-a mişcat. A smucit levierele de comandă înainte şi înapoi, încercând cu disperare să elibereze tancul.

— Nu pot să-l urnesc! a strigat.

Metalul din jurul lor a început să se îndoaie şi să sfârâie.

Mai multe tancuri au apărut la vedere zdrăngănit. Prin vizorul periscopic Langer a recunoscut silueta lui T-26, un tanc uşor, rusesc, considerat pradă uşoară pentru tunarii-antitanc germani. În bătălii distruseseră un număr substanţial dintre acestea. Trei dintre ele s-au năpustit într-un fel de şarjă sinucigaşă, o încercare sfidătoare dar inutilă de a distrage atenţia *chestiei*.

Aveau ţevile tunurilor mai scurte decât cele normale. După o clipă, Langer şi-a dat seama de ce acestea ţinteau în sus. Prin ele au fost lansate lungi şuvoaie alb-galbene de foc. Acestea erau tancuri KhT-133, varianta aruncătoare de flăcări a lui T-26, proiectate să ia cu asalt fortificaţiile.

Tentaculele unsuroase au luat foc instantaneu, retrăgându-se pe măsură ce flăcările portocalii se întindeau de-a lungul lor. Tancul lui Langer şi KV-1 au fost eliberate. Tentaculele zvârcolitoare s-au retras arzând în crevasă, dispărând din vedere. Un fum negru, uleios se ridica în locul lor; Langer a simţit că se sufocă din cauza mirosului greu, oribil.

— Arzi, nenorocito, arzi! a strigat Koch.

Infanteria rusească, mecanici judecând după echipamentul lor, au sărit jos de pe tancuri și au alergat către marginea crevasei. Langer a presupus că vor arunca încărcături explozive pentru a transforma bârlogul într-un mormânt, îngropând creatura pentru totdeauna.

KV-1 a început să rotească turela către ei.

Langer a apăsat repetat pe o manetă. Canistrele metalice montate pe un suport din spatele tancului au căzut pe sol într-o succesiune rapidă.

— Întoarce cu spatele, imediat!

Schultz a rotit tancul în norul ecranului de fum. Panoul frontal de blindaj era cel mai gros, așa că l-a orientat spre inamic, dar încercând să-l mențină oarecum oblic, pentru ca proiectilele trase de rus să ricoșeze în loc să penetreze.

Tunul lui KV-1 a detunat și un *clang* puternic a asurzit echipajul. Meyer și Hoppe au țipat; o durere fierbinte a cuprins piciorul lui Langer. Obuzul ricoșase, dar impactul a pulverizat țăndări metalice precum șrapnelele prin tot compartimentul. După câteva clipe un al doilea obuz a ratat îndeaproape, tunarul rus fiind stânjenit de ecranul de fum. Schultz a continuat să ruleze cu spatele până ce au ajuns de cealaltă parte a dealului, la adăpost, după care a tras de leviere pentru a roti tancul, cu șenilele săpând urme adânci în țărână. A băgat în treaptă mare de viteză și a călcat accelerația. Cu motorul urlând și în viteză maximă, tancul s-a pierdut în noapte.

Langer strângea din dinți din cauza durerii provocate de rană, dar era atent în spate după eventuale semne de urmărire, însă nu a observat nimic. KV-1 era scos din funcțiune, iar tancurile aruncătoare de flăcări continuau să se ocupe de distrugerea creaturii.

Germanii au rămas tăcuți, zdruncinați de viziunea creaturii fără nume pe care au stârnit-o, gândindu-se la camarazii pierduți – și pentru ce?

Pe când Hoppe deschidea trusa de prim ajutor, Langer reflecta acrit că Heinrich Himmler va trebui să conceapă un nou plan pentru a-l impresiona pe *Führer*.

SFÂRȘIT

SEAL TEAM BRAVO

FORȚELE SPECIALE

ERIC MEYER

Eric Meyer

FORŢELE SPECIALE

versiunea în limba română

UNCRIS

EPISODUL III

— Locotenente, nu poți să faci asta! a strigat Fry.

În loc de răspuns, Dubois a armat şi a mai tras două încărcături spre camioneta ce se îndepărta. Fry a fost înspăimântat văzându-l trăgând asupra unor copii neînarmați şi a lansat două focuri de avertisment în aer. Dubois a încetat să mai tragă şi a coborât țeava Remingtonului. Când se întoarse spre Fry, fața îi era roşie de furie.

— La dracu, i-am avut în mână, iar tu i-ai şăsat să scape, amator nenorocit!

Fry nu s-a lăsat,

— Locotenente, voiam doar să le punem nişte întrebări, nu să-i ucidem. Nu a fost legal să tragem în ei.

— Ei au făcut-o, a şuierat Dubois. Sunt sigur.

— Poate că da, poate că nu, dar dacă-i ucizi, nu vom fi niciodată siguri.

Dubois s-a strâmbat. Asta şi voia, ca nimeni să nu fie vreodată sigur. Doar că nu i-a putea spune de-a dreptul detectivului Caleb „ca la carte” Fry. A respirat adânc de câteva ori şi a început să-şi planifice următoarea mişcare. Trebuia să mărească presiunea. Deci avea nevoie de mai mulți oameni şi resurse.

— Acum, pentru că i-ai lăsat să scape, camioneta aia îi poate duce oriunde. Deci avem nevoie de ajutor, aşa că am să-l chem pe acel agent special FBI, iar el îşi poate pune la treabă oamenii lui. Plătim destule taxe, prin urmare să-şi justifice fondurile primite. Tu contactează Poliția din Alexandria şi spunele să lanseze un BOLO . Mişcă-te!

Fry a dat din cap.

— Poliția din Alexandria, mda, bună idee. Am să o fac. Dar FBI nu are jurisdicție. Nu sunt indicii că puştii ar vrea să treacă vreo linie statală, deci îi putem lăsa deoparte pe federali.

Dunois a pufnit.

— Şi să-i lăsăm pe ucigaşii ăia periculoşi să bântuie liberi? Nu cred.

— Locotenente, nu ştim dacă ei sunt ucigaşii. Acum sunt doar suspecți.

— Sunt vinovați. Trebuie să-i implicăm şi pe federali. Trebuie doar să-i punem pe direcția bună.

Fry părea dezorientat.

— Nu pricep. Cum putem face noi asta?

— Ce-i dă FBIului autoritatea de a urmări un suspect? În afară de trecerea unei linii statale?

— Terorismul?

Dubois chicoti.

— Bună idee, dar noi nu putem invoca un caz de terorism. Ce zici de „ucigaşi în serie”?

— Ăă… da… dar ei nu sunt suspecți ca ucigaşi în serie?

— Nu încă. Treaba este că am cel puțin două crime nerezolvate în New Orleans. Prin înjunghiere, aşa cum a fost ucis Daniel Poesy. S-ar putea ca aceşti doi puştani să fie ucigaşii.

Nu păru să bage în seamă privirea uluită a lui Fry.

— Vezi? Dacă ei sunt ucigaşi în serie, federalii au motiv să-i urmărească. Sunt înarmați şi periculoşi, şi se va da ordinul de a se trage fără somație asupra lor..

Izbucni în râs.

— Şi cu asta se rezolvă totul. Contactează Poliția din Alexandria, iar eu voi vorbi cu FBI, cu agentul special Callahan.

— Locotenente, vrei să-i minți pe federali. Asta e o chestiune serioasă.

— Doar cosmetizez nițel adevărul, rânji el. Obişnuieşte-te cu ideea.

— FBI va trimite o echipă SWAT şi când îi vor găsi îi vor ucide. Nu e corect.

— Mi se fâlfâie. Contactează poliția locală. Restul lasă-l în seama mea.

* * *

Joe a condus ca posedat de diavol, derapând prin porți şi pe drumeaguri. Ryder şi-a dat seama la ce renunța acesta pentru a-i ajuta. Ferma, casa şi aproape tot ce deținea. Ajutându-i să scape, devenea el însuşi un infractor fugar. Dar era un om dedicat ideii de dreptate pentru fratele său ucis şi pentru nepoata sa Grace Poesy. La fel ca şi pentru John-Wesley care, în ciuda perioadei scurte de timp, îi devenise apropiat. Ca fiul pe care nu l-a avut niciodată. Îşi ținea privirea fixată în depărtare, iar Ryder l-a întrbat ce căuta.

— Vor face blocaje rutiere, nu ştii? Aceşti copoi vor contacta biroul şerifului local şi-l vor aburi să le acorde ajutorul. Sau…

Se opri gândindu-se intens câteva secunde.

— Mama lor de nenorociți, va fi mult mai grav de atât.

Ryder se holbă la el.

— Mai grav? Cum ar putea fi mai grav?

— Vor anunța FBI. Un agent FBI l-a înştiințat pe Dubois, deci pe ei îl vor contacta înapoi. Iar asta înseamnă întreaga desfăşurare de forțe. Elicoptere, echipe SWAT, tot tacâmul.

— Nu pot face asta, spuse Grace, cu vocea plină de mânie. Moartea tatălui meu nu este o infracțiune federală.

— O vor face o infracțiune federală, Grace. Vor face un hocus-pocus de acuzații pe care chipurile le investighează, dracu ştie ce anume. Crimă, trafic de droguri, poate, nu ştiu. Ceea ce ştiu este că acest Dubois e disperat. Va spune şi va face orice ca să te reducă la tăcere.

— Şi noi ce putem face?

— Eu fac. Caut un drum pe unde putem să ajungem în pădurea de lângă autostradă. Putem sta sub ramurile copacilor, ca să nu ne descopere elicopterele.

Ochii ei s-au umplut de lacrimi.

— E doar vina mea, unchiule Joe. Îmi pare rău.

— Nu e vina ta., spuse cu o voce aspră. Nu tu l-ai rugat pe polițist să te atace şi să încerce să te violeze. Un tip ca ăsta, a mai făcut-o şi înainte, şi o va mai face şi altădată. Dacă va fi să facem dreptate pentru Daniel trebuie să ținem seama de asta. Să ne ținem departe de polițişti şi să căsim pe cineva care ne poate auta.

— Cine? a întrebat Ryder. Dacă nu putem merge la poliție, sau la FBI, cine mai rămâne?

Joe nu a răspuns. În schimb, a răsucit volanul şi au părăsit şoseaua, îndreptându-se pe un drum forestier îngust ce şerpuia pe sub copaci. Dacă ar fi virat cu o secundă mai devreme, elicopterul care survola autostrada nu i-ar fi observat. Dar, n-a fost să fie.

* * *

— Îi văd! l-a alertat observatorul pe pilot, în timp ce se uita prin binoclul 20x. Au ieşit de pe şosea şi intră în pădure. Ticăloşii, vor fi greu de urmărit acolo.

Pilotul a analizat fulgerător situația:

— Oricum, mai avem puțin combustibil, deci am să mă întorc la Alexandria, la Aeroportul Internațional. Vom realimenta şi ne vom întoarce aici ca să continuăm de unde am rămas. Ei nu pot rămâne pentru totdeauna în pădure. Îi vom prinde.

L-a apelat pe agentul aflat la comanda barajului de pe şosea, un ofițer SWAT pe nume Hank Duisenberg. Poreclit 'Doozy' de oamenii din unitatea sa. I-a explicat ce va face, şi i-a promis să se întoarcă în 30 minute.

— Am înțeles, a replicat Doozy. Ascultă, când te întorci, vreau să aterizezi aici ca să iei doi pasageri.

— Pasageri?

— Îhî, lunetistul meu va zbura cu tine. Când se va ivi ocazia, va trage. Detectivul care a inițiat BOLO tocmai a sosit, este locotenentul Arthur Dubois. Vrea şi el să zboare cu tine. Tipul afirmă că are informații despre fugari care ar trebui să te ajute să-i localizezi.

— Am înțeles.

A virat aparatul spre nord, bombănind:

— Ai dracu' pasageri, data viitoare vor trimite detaşamentul local de Cercetaşi, pentru un zbor turistic.

Au zburat la AEX unde îi aştepta o cisterna de realimentare chiar lângă helipad. După cinci minute, erau din nou în aer, apoi au aterizat lângă un minivan negru cu ferestre întunecate. Câțiva SWAT înarmați din FBI se aflau împrejur cu o groază de echipament, veste antiglonț, carabine de asalt, căşti de Kevlar, o varietate de pistoale şi chiar grenade prinse de hamuri. Gata să meargă la război.

— De fiecare data când îi văd seamănă tot mai mult cu Forțele Speciale, a chicotit observatorul. Mă întreb dacă ştiu că se duc după doi puştani şi un marinar pensionat. Şi după câte ştim, nici nu sunt înarmați.

— Ştii, n-aş vrea să fiu în pielea lor, îi răspunse pilotul. Tipii ăştia sunt înarmați până-n dinți. Ca la război.

Când palele rotorului şi-au încetinit rotația, de ei s-a apropiat un membru al unității SWAT, în echipament negru. Avea o carabină de lunetist, o McMillan Tav-50. O armă anti-material de calibrul .50, iar pilotul l-a privit surprins.

— Ştii că încercăm să localizăm doi adolescenți de 16 ani? Chiar ai nevoie de artileria asta grea?

— Întreabă-l pe curcan. E cel ce vorbeşte cu agentul special Callahan.

Arătă spre doi oameni prinşi în discuție. Un polițist burtos, un detectiv şi un federal de neconfundat, cu tunsoarea sa specifică, costumul bine călcat, cămaşa albă, pantofii lustruiți şi insigna-legitimație agățată în jurul gâtului.

— Copoiul spune că cei doi sunt periculoşi. După felul în care i-a descris, par a fi nişte Bonnie şi Clyde, doar că mai răi.

Pilotul l-a privit incredul.

— Şi cu ce sunt înarmați? Cu rachete anti-aeriene? Cristoase, credeam că se încearcă găsirea lor şi luarea în custodie pentru a fi chestionați. Nu să fie făcuți carne de tun.

Detectivul, Dubois, a dat mâna cu agentul aflat la comandă şi a păşit către elicopter. Fața sa era sumbră, parcă setată pe o permanentă încruntare.

— Vă avertizez, cei pe care-i vânăm, sunt ucigaşi în serie. Tratații ca pe nişte animale sălbatice.

Pilotul încă nu era satisfăcut.

— Sunt înarmați?

— Mda, sunt înarmați, primi răspunsul după o pauză.

— Înarmați cu ce?

Altă pauză.

— Nu ştiu.

Detectivul îl privi încruntat.

— Dacă ei o să-mi spună mie, eu am să-ți spun şi ție. Tu ridică în aer chestia asta şi găseşte-i. Apoi preluăm noi.

S-au urcat la bordul lui Jet Ranger. Pilotul a acționat comenzile, a ajustat pasul elicei şi elicopterul a început să se ridice. Dubois a trebuit să facă un salt şi să se agațe de un mâner. Au urcat la 1.000 m, iar observatorul şi-a reluat cercetarea cu binoclul. Lunetistul FBI a ocupat poziția de la portiera deschisă, asigurat cu o chingă. Pilotul nu era convins aşa că şi-a făcut o plăcere din a scutura Bell Jet Rangerul de-a latul cerului. Dubois ştia că tipul nu l-a crezut, dar asta nu conta.

Prioritatea este găsirea acestor plozi şi oprirea nebuniei, înainte ca să se răspândească prea mult şi să mă implice şi pe mine. Ei trebuie să fie doborâți!

Zburau pe deasupra locului unde camioneta Ford fusese văzută părăsind autostrada, continuând să se îndrepte către sud ca să le intersecteze ruta probabilă. După câteva minute, observatorul a coborât binoclul.

— Îi văd, la ora trei, cam la 2.000 m depărtare. Acoperirea cu copaci este sporadică şi se vede camioneta roşie rulând prin luminişuri.

Pilotul a modificat cursul şi după câteva secunde au depistat camioneta. Lunetistul i s-a adresat lui Dubois:

— Ce vrei să fac, locotenente? Aş putea încerca să trag în cauciucuri, dar e dificil de tras dintr-un elicopter în mişcare.

Dubois nu a ezitat nici o clipă.

— Trage în cabină.

— Dom'le, noi nu procedăm aşa în treburile astea. Mai întâi îi somăm să se oprească.

— Eu hotărăsc şi-mi asum întreaga responsabilitate. Fă-o înainte ca să lase un şir de cadavre de-a latul Louisianei. Vrei ca oamenii să te arate cu degetul şi să spună că-i puteai opri, dar ai ratat ocazia?

O scurtă pauză, un oftat, iar locotenentul a ştiut că a învins.

— Roger. Am să trag.

A ochit şi Dubois a văzut cum trupul îi înțepeneşte în acea perfectă nemişcare caracteristică unui maestru lunetist. Şi-a concentrat fiecare gram de concentrare pentru a trimite glontele exact în locul pe care-l dorea. Degetul i s-a strâns uşor pe trăgaci.

* * *

— Un elicopter chiar deasupra noastră!

Joe a dat din cap către John-Wesley.

— L-am auzit. Ţin’te bine. Camioneta o să salte rău.

A părăsit drumul forestier îngust şi s-a îndreptat spre zona cu copaci deşi exact în clipa în care primul proiectil a străpuns cabina, apoi şi următorul. Grace a ţipat, iar Joe a blestemat încercând să se strecoare într-un pâlc mai dens de copaci.

— Nenorociţii, folosesc gloanţe de calibru mare. Vor să ne ucidă.

S-a concentrat pe strecurarea printre spaţiile strâmte dintre copaci. Camioneta se năpustea prin frunzişul dens, uneori abia reuşind să treacă printre trunchiuri, pe unde se părea că nu încape nici măcar o motocicletă. Tablele scârţâiau ascuţit la frecarea cu scoarţa copacilor, iar camioneta trecea mai departe. Alte două gloanţe au perforat cabina. Primul a trecut prin parbriz spulberându-l în fragmente. Al doilea a lovit ceva solid. Carne omenească, iar Joe a răcnit de durere. Apoi s-a prăvălit când tocmai ajungeau sub acoperirea coroanelor copacilor din pădurea deasă.

Camioneta a derapat scăpată de sub control printre alte două trunchiuri apropiate. A continuat să alunece câţiva metri printr-un desiş, şi cu coada ochiului Ryder a văzut că se îndreptau spre un trunchi masiv. Încă mai încerca să-l trezească pe Joe ca să repună camioneta sub control, dar acesta rămânea nemişcat.

— N-are puls, cred că e mort, îi spuse lui Grace. Ajută-mă. Repede, înainte să ne lovim de…

Fordul s-a izbit de copac şi s-a oprit atât de brusc încât Grace a fost aruncată afară prin parbrizul fărâmat. Ryder s-a izbit de bord, având încă un braţ în jurul lui Joe. Forţa impactului l-a aruncat cu capul în capota cabinei. O văzu pe Grace rostogolindu-se pe pământ şi capul lui Joe înclinat într-un unghi imposibil. Gâtul i s-a rupt în momentul impactului.

După o secundă, Ryder şi-a pierdut cunoştinţa. Ultima sa amintire conştientă era zgomotul făcut de motorului elicopterului de deasupra şi se întrebă dacă el şi Grace erau gata să se alăture lui Joe în moarte. Ucişi de ploaia de gloanţe de calibrul .50.

* * *

— Ăă… nu ştiu, a mormăit, ca răspuns la întrebarea lui Dubois. Am lovit ceva chiar în clipa când dispăreau în desiş şi cred că era şoferul. Dar, au ieşit din câmpul vizual, aşa că e greu de spus.

— Shit! a urlat la pilot. Vreau să aterizezi tinicheaua asta în poiana de acolo. S-ar putea să se ascundă chiar sub nasul nostru.

— Mă iei la mişto? Vezi spaţiul acela? Dacă încerc să aterizez acolo, rup palele rotorului. Trebuie să o fac pe autostradă. Avem nevoie de un spațiu larg, degajat. Hotărăşte-te! Vrei să te mai uiți pe-aici din zbor? Sau aterizăm şi vii pe jos ca să cercetezi pe sub copaci?

Dubois se gândi două secunde. Apoi îl privi pe lunetist:

— Zici că ai lovit ceva?

— Aproape sigur, mda.

— OK. Aterizează şi trimitem băieții din SWAT să arunce o privire.

* * *

Era în cabină, cu un braț peste trupul lui Joe Poesy. Prietenul său era mort, cu o gaură enormă în piept şi gâtul rupt în urma impactului. Şi-a scuturat capul ca să şi-l limpezească de ceața ce-i învăluia creierul şi s-a uitat prin parbrizul spart.

Unde este Grace, au prins-o?

Se chinui să iasă din epava camionetei şi se uită prin împrejur, căutând-o. Nu se vedea nimic; a început să o strige.

— Grace, unde eşti?

— Şşş… mai încet.

Apăru din spatele unui trunchi de copac, scuturând frunzele de pe bluză. Fața-i era murdară şi cu dâre de sânge.

— Ai fost împuşcată!

— Am doar câteva zgârieturi. Cred că elicopterul a plecat, dar cei de la sol pot fi deja aproape, aşa că e mai bine să păstrăm linişte. Tu cum eşti?

— Ce? Sunt bine, dar Joe e…

Îşi şterse o lacrimă apărută în colțul ochiului. Ryder nu-şi dăduse seama cât de apropiați deveniseră el şi circarul aruncător de cuțite. Precum fratele său Daniel, în numai câteva zile îi devenise un surogat de tată. Şi, la fel ca şi fratele său, a murit.

— L-au ucis.

Grace i-a văzut amărăciunea şi l-a lăsat câteva clipe, dar acum prioritatea era să rămână în viață.

— John-Wesley, nu putem rămâne aici. Vor veni să ne caute. Polițiştii, FBI, Dubois, precum o haită de câini. Dacă nu plecăm imediat de aici, ne vor ucide.

Era de acord cu ea. Trebuiau să fugă, să dispară. Să supraviețuiască şi să-i lase pe vânători să renunțe treptat până ce vor putea să-şi ducă la bun sfârşit misiunea asumată. Dubois.

— Haidem!

S-au îndreptat către o zonă în care pădurea era mai deasă. Ea era în spatele lui şi o auzi şoptind:

— Ai vreo armă? Ceva cu care să ne apărăm dacă încearcă iar să ne ucidă?

Ryder se gândi la pistolul lui Joe rămas în cabina camionetei. Erau lipsiți de apărare împotriva lui Dubois şi a echipei SWAT adusă de el.

— Nu, nu am pistol, nici altă armă. M-aş putea întoarce…

— N-avem timp. Trebuie să fugim.

Un gând îi trecu prin minte.

Cât de prost pot să fiu!?

— Grace, am o armă. Trei arme. Pumnalele pe care mi le-a dat Joe.

Bătu cu palma peste piept, unde era hamul cu cele trei pumnale de combat.

— Le am aici.

— Bine. Sper că le vei folosi ca să-l omori.

Ryder era gata să răspundă când a auzit ceva. A atins umărul fetei şi s-au pitit. Sunetul venea de la vreo trei metri depărtare, Cineva care se mişca prin tufişuri, zburătăcind frunzele, un animal mare care-şi croia drum, sau un om. Amândoi şi-au reluat înaintarea, încet, dar după numai cinci paşi, o voce a răcnit:

— Stai!! Mâinile sus! Sunteți Arestați!

CAPITOLUL 4

Se uită la omul care a apărut la nu mai mult de 1,5 m de ei. Era detectivul care venise la ferma lui Joe împreună cu Dubois. Pistolul său era îndreptat direct spre burta lui Ryder. Acesta o privi pe Grace după care dădu din cap în sens de acceptare. Ea îşi ridică mâinile, iar polițistul se linişti, însă privirea îi rămânea îngrijorată.

— Ai pistol?

— Nu, domnule.

— Ar fi bine să nu ai. Dacă văd o armă, trag fără altă somație.

— N-am pistol.

— OK, e bine. Dar tu, don'şoară? Ai vreunul?

— Nu.

El păru că vrea să spună ceva, când o voce s-a auzit îndeaproape din spatele său:

— Detectiv Fry, unde eşti?

— Aici, locotenente. I-am arestat. Tocmai voiam să le pun cătuşele la amândoi.

— Sunt vii? a urlat vocea furioasă. Am crezut că vei spune că sunt morți.

Fry scoase un oftat.

— Nu, locotenente. Am procedat ca la carte. I-am arestat şi putem să-i ducem înapoi la New Orleans.

— Ține-i pe loc. Vin şi eu imediat.

După câteva secunde, crengile tufişurilor au fost date deoparte şi a apărut Dubois. Roşu la față şi abia respirând, cu Glockul ținut strâns în mâna dreaptă. S-a împiedicat de rădăcinile unui copac şi a căzut, blestemând, iar Fry s-a întors să-l ajute. Era răgazul de care avea nevoie Ryder. Mâna i s-a strecurat sub haină şi degetele au atins mânerul primului cuțit l-a care a ajuns. Pumnalul de combat Applegate-Fairbairn. Lung de 28 cm, cu lamă de 15,5 cm, cu dublu tăiş, îi ajustase centrul de greutate pentru aruncare. Țeava armei lui Fry era îndreptată spre pântecele lui Grace, iar Ryder s-a concentrat total pe protecția ei. Smulse pumnalul şi, într-o singură mişcare curgătoare, şi-a tras brațul spre înapoi apoi l-a proiectat înainte.

O milisecundă, Fry şi-a privit moartea drept în ochi. Ştia instinctiv că se află față-n-față cu un om care îi putea implânta pumnalul în oricare parte a corpului ar fi dorit. Fiecare fibră din corpul tânărului era tensionată, gata de aruncare, cu ochii ca nişte lasere. Analiza trupul lui Fry, hotărând unde să fie ținta. Apoi a aruncat.

Lama grea l-a lovit pe detectiv în umărul drept, iar el a scăpat pistolul. Ryder a sprintat către acesta şi cu un şut l-a îndepărtat, holbându-se la polițistul împietrit ce sângera. A înşfăcat-o pe Grace de braț, dar ea s-a opus, şocată, cu ochii la polițistul ce sângera.

— Doamne, e…

Nu era timp.

— Fugi! Înainte ca Dubois să tragă! Aleargă!

Detectivul mai în vârstă tocmai se ridica în picioare, rotindu-şi arma aiurea în toate direcțiile. Avea ochii îngustați, plini de furie şi era gata să deschidă focul în clipa următoare. De la asemenea distanță mică i-ar fi fost greu să rateze, aşa că cei doi au rupt-o la fugă în tufişuri. O salvă de împuşcături a izbucnit din urmă, lovind camioneta, unele secerând crengi şi frunze, dar nici unul nu a fost pe aproape de ei. Să tragi atunci când eşti turbat de furie face ca precizia focului să fie de rahat. Iar când ținta a dispărut în frunzişul des, a devenit practic imposibilă.

Continuând să alerge, au auzit în urma lor sunetul unui walkie-talkie, prin care polițistul îşi chema amicii din FBI să i se alăture. Fata aproape că a căzut, dar el i-a strâns tare brațul.

— Continuă să alergi. Au să ne piardă în pădure.

— Unde mergem?

— Cât mai departe de polițişti.

— Adică, după ce ieşim din pădure. Unde ne ducem? Nu putem fugi la nesfârşit.

— Ăă… la asta o să ne gândim mai târziu.

Vuietul elicopterului a reverberat prin pădure când a decolat, reluându-şi cercetarea. După câteva secunde, le atârna deasupra capului, baleind zona dintr-o parte în alta. Odată l-au văzut pe observator de la distanță, scotocind frunzişul cu puternicul său binoclu. El nu i-a văzut, n-avea cum. Se aflau sub coronamentul gros al pădurii, deocamdată în siguranță, atât timp cât se aflau în mişcare, mărind distanța dintre ei şi polițişti.

După 30 minute, zgomotul făcut de elicopter s-a îndepărtat permițându-le o scurtă pauză.

— Doar cinci minute, nu mai mult. Probabil că jumătate din Stat se află pe urmele noastre. Polițişti, federali… şi cine mai ştie?

Grace s-a aşezat recunoscătoare.

— L-ai ucis pe polițistul acela?

— Nu. L-am înțepat doar în umăr. O să fie bine.

Ea dădu din cap plină de preocupare.

— Asta trebuie să înceteze, John-Wesley. Doar nu suntem gangsteri.

— Facem tot ce trebuie ca să rămânem în viață, asta e tot. Ține minte că Dubois nu se va da bătut. Atât timp cât trăieşte, se va ține de capul nostru. Ca să ne ucidă, deci ne vom petrece tot restul vieții ca fugari, privind mereu peste umăr.

— Noi? Asta vrea să însemne că rămânem împreună?

— Dacă mă vrei, a murmurat, uitându-se stingherit într-o parte.

Ea îl cuprinse cu un braț în jurul mijlocului şi-şi apropie buzele de ale lui.

— Să nu mă părăseşti niciodată, John-Wesley.

— Ăă… da, adică, nu. Sigur.

L-a sărutat, iar el a simțit întreaga dragoste pentru această fată atunci când buzele li s-au unit. Nu va fi niciodată despărțit de ea. Niciodată.

— Atunci, e bine, zâmbi ea. Deci, încotro o luăm? Nu putem să rămânem toată viața pitiți în pădurea asta.

El avea deja răspunsul pregătit.

— Ne întoarcem la New Orleans.

— Dubois?

— Mai întâi, mda. Apoi…

Nu a mai continuat răspunsul. S-a concentrat pe sunetele din pădure. Sunete naturale. Cu excepția unora.

— Vin iarăşi.

Paşi furişați apropiindu-se, oameni experți în urmăriri şi capturare, SWAT.

— Haidem. Să nu faci nici un zgomot.

A ghidat-o prin cea mai deasă porțiune de pădure şi i-a arătat cum să evite orice le-ar putea trăda poziția. Din când în când, auzeau zgomote de crenguțe frânte şi apeluri pe ton jos de la unul la altul dintre urmăritori. Nu-i puteau vedea deloc şi treptat zgomotele s-au stins, până s-au trezit singuri. A estimat că au înaintat cam zece mile, iar Grace era foarte obosită. Când el a cercetat în jur, fata s-a prăbuşit şi nu a mai reuşit să se ridice.

— Trebuie să mă opresc, îmi pare rău. Te rog, nu mai rezist.

Avea fața cenuşie, ochi tulburi, era extenuată şi înfrigurată. El ar fi vrut să mărească cât mai mult distanța dintre ei şi polițişti, dar Grace era terminată.

— Cinci minute, nu ne putem permite să irosim mai mult timp.

— Mulțumesc.

A colapsat, cu brațele în jurul umerilor, retrăgându-se în coconul nenorocirii sale. El a luat-o în brațe, strâns, încercând să o încălzească. Ochii i se închideau, fiind gata să adoarmă. A scuturat-o uşor încercând să o mențină trează.

— Nu dormi, Grace. Câteva minute de odihnă şi o luăm din loc. Nu adormi. O să avem timp mai târziu.

Deodată a făcut ochii mari.

— Ce-a fost asta?

— Spuneam…

— Nu, în depărtare. Parcă ar tuna şi… ploaie.

A fost momentul când s-a deschis cerul. Ploaia cădea în torente. A tras-o la adăpostul unui tufăriş des care să o apere cât de cât de năvala şuvoaielor. Ploaia cădea la greu şi nu după mult timp amândoi erau murați de apă. Fata a căzut într-un somn agitat, în timp ce el sta de veghe tremurând de frig. După câteva ceasuri a adormit şi el. Când s-a trezit, se vedeau zorile. Ploaia nu se oprea, continuând să toarne, iar frigul umed le muşca trupurile. Când l-a simțit mişcându-se, Grace a deschis şi ea ochii, încercând să vorbească printre buzele vinete.

— Acum ce facem?

— Pe ploaia asta nu vor reuşi să ne găsească., a explicat el. Aşa că nu trebuie să facem nimic. Doar rămânem în aşteptare.

— Bine.

De-a lungul dimineții friguroase, Grace cădea în reprize de somn din care se trezea tremurând. Ryder pierduse orice speranță că vremea se va mai încălzi. Frigul se intensifica, încât chiar a luat în considerare ideea de a ieşi de la adăpostul păduri ca să se preda forțelor de ordine. Închisoarea ar fi mai bună decât frigul, umezeala, şi tot iadul pe care-l îndurau acum. Mai devreme sau mai târziu, vor fi doborâți de febră şi boală, sau vor muri direct de hipotermie.

Şi atunci şi-a amintit că exact asta era intenția lui Dubois în legătură cu ei. Moartea. Şi-a mobilizat întreaga voință şi ore întregi a masat membrele lui Grace, doar, doar, îi va dărui puțină căldură. Ba chiar a forțat-o să facă câțiva paşi, dar degeaba. A plouat neîntrerupt, încât spre seară se simțeau şi mai slăbiți. Nu mâncaseră nimic demult, iar umezeala şi frigul au pus stăpânire pe trupurile lor. Grace era aproape inconştientă şi Ryder era convins că va ceda curând. Dar nu o voia moartă.

Soarele a coborât sub orizont şi întunericul a pus stăpânire pe pădure. Se hotărî. Înduraseră destul. Grace avea nevoie de mâncare şi de căldură.

O trezi şi-i spuse:

— O luăm din loc. N-avem de ales. Trebuie să ajungem la căldură.

— Vom fi în siguranță?

— Mai în siguranță decât dacă stăm aici ca să murim de hipotermie. Mergem spre vest. Cred că în direcția aceea este un oraş. O să găsim ceva mâncare caldă şi un loc în care să ne uscăm hainele.

Ochii ei se-nchiseră o secundă.

— Ce n-aş da pentru puțină căldură.

— Să mergem… cât mai putem.

Îşi puse un braț pe sub umărul ei ca să o susțină şi amândoi s-au poticnit prin pădure ceas după ceas. Fulgerele luminau intermitent, iar ploaie cădea cu şi mai multă putere. Uneori avea impresia că sunt terminați. Ar fi dat orice numai să se aşeze undeva, pe un loc uscat, câteva ore ca să se odihnească şi să-i lase lui Grace timp să se refacă… dar nicăieri nu era nimic uscat. Să se oprească însemna să moară. Şi-a folosit fiecare gram de tărie şi hotărâre, iar acum era la capătul puterilor.

Curând după miezul nopții, au ajuns la marginea unui orăşel şi s-au oprit la prima clădire întâlnită, un bar, prin a cărui uşă, ori de câte ori se deschidea, izbucnea muzică country & western.

Afară, clienții aveau parcate camioanele într-un şir lung, neîntrerupt. Volane mari şi suporturi pentru carabine la geamul din spatele cabinei. Destul crom cât să reflecte lumina până la lună şi înapoi. N-aveau de ales. Le trebuiau căldură şi adăpost, aşa că a condus-o spre intrare. Înainte de a ajunge acolo, un camion cu multe osii a intrat cu oarecare viteză în parcare. Şoferul a călcat frâna cu putere, împrăştiind o avalanşă de pietriş asupra trupurilor înghețate ale celor doi. Grace s-a cutremurat datorită şocului, cadă să cadă, dar Ryder a ajutat-o să meargă mai departe. Erau la jumătatea drumului spre intrarea în bar, când camionul a început iar să se mişte, apoi a oprit derapând, chiar în fața lor, blocându-le calea. În cabină erau nişte oameni. Doi au coborât afară, unul masiv, altul înalt, în timp ce şoferul a rămas la volan. În ciuda ploii, toți purtau tricouri fără mâneci, ce le scoteau în evidență musculatura, şi pantaloni băgați în cizme de cowboy. Uriaşul le-a blocat calea, iar buzele s-au întins într-un rânjet.

— Amice, asta nu e genul de noapte în care să-ți scoți gagica la o întâlnire.

Ryder îl măsură cu privirea. O namilă fără creier, numai muşchi, burtă de băutor de bere, şi tupeu de neam prost. Se gândi că celălalt om era mult mai periculos. Stătea mai în spate, aşteptând să-i vină rândul. Unul care gândea. Dar musculosul era gata să-şi facă numărul. Era evident ce voiau. Pe Grace. Ea era terminată, înghețată, vulnerabilă, tremura şi era înspăimântată. Dar nici chiar aş nu putea fi ascunsă frumusețea ei şi trupul suplu. După ce îl vor doborî pe Ryder, ea va fi doar o bucată de carne pentru ei.

— Nu e o întâlnire, a murmurat, încercând să-şi stăpânească clănțănitul dinților. Nu voia ca ei să creadă că e speriat, pentru că nici nu era. Era

îngrijorat pentru Grace, dar în ultimele câteva săptămâni învățase o grămadă. Amintirea bătăilor primite de la tatăl său au rămas undeva în subconştient. Apoi a învățat să riposteze, a ucis un polițist şi a rănit un altul. Nu-i era frică. Nu-i va mai fi niciodată.

— Ei, nu e o întâlnire, se întoarse John Deere către prietenul său. Ce zici, Walt? Să scoți o fetişoară sărmană într-o noapte ca asta… nu aşa se tratează o doamnă, nu-i aşa?

— Sigur că nu.

— Chiar aşa. O să i-o luăm. Îi vrem doar binele. Putem…

Se opri când lumina unui fulger a luminat scena. În ciuda ploii, acum au văzut pentru prima oară hamul pe care-l purta peste piept.

— Ce mama dracu' e asta? Te crezi un fel de Jim Bowie ?

— Vrem doar să intrăm în bar ca să ne încălzim, a încercat Ryder să fie rezonabil cu individul. Nu vrem să facem nici un rău. Lăsați-ne să trecem.

Acesta chicoti înveselit.

— Hai să-ți spun ceva. O luăm noi pe fată şi te lăsăm şi fără cuțitele alea mişţoace, înainte ca să te răneşti singur. Zvârle-le încoace, amice. Nu-ți spun de două ori.

Înainte de a putea răspunde, al treilea individ a ieşit din camion. Altă matahală, doar muşchi, tatuaje, tricou fără mâneci, bocanci zdraveni, blugi pătați de vaselină şi bretele. Se apropie cu o privire încruntată.

— Băiete, te sfătuiesc să faci cum ți-au spus prietenii mei. Şi-aşa am stat cam mult în ploaie.

Avea o voce hârâitoare, de fumător înrăit. Ca să-şi sublinieze amenințare, a scos de la brâu un pistol mic.

— Dă şi cuțitele ale şi nu-ți facem nimic. Doar dă-ni-le, apoi vom lua şi gagica şi ne vedem de treaba noastră. E un sfat bun, pentru că ai să rămâi în viață. Dă-le-n coa' şi şterge-o.

Individul mai micuț se uita disprețuitor la Ryder.

— Mişcă-te rapid, bă. Bătrânu' Vern e sculă tare cu pistolul ăla mic al lui. Nu dă niciodată rasol.

Buzele i s-au lățit într-un zâmbet rău.

— Sau poate fi parşiv şi să-ți folosească gagica ca țintă de antrenament.

Şoferul a îndreptat țeava armei către Grace.

— Ultimul avertisment, bă. Am început să mă enervez. Dă-te deoparte, scapă cuțitele şi cară-te.

Primul i-a reacționat subconştientul. O amenințau pe Grace, iar lecțiile date de Joe Poesy au preluat controlul. În doar cu puțin mai mult de o secundă a tras cele trei pumnale, aruncându-le în succesiune rapidă. Tot ce învățase de la Joe se regăsea în aceste trei aruncări precise.

Mai întâi l-a doborât pe şofer, apoi pe matahala ce o ținea pe Grace. Al treilea, cel mai micuț, abia începea să reacționeze când ultimul pumnal,

Fairbairn-Sykes, i-a pătruns în spinare. Lama lungă i-a perforat inima şi a căzut cu sângele curgând din rana mortală.

Grace a gemut, terorizată, şi a alergat în brațele lui.

— Am crezut că vor să mă…

— Ştiu. E OK. Să plecăm imediat de aici.

Se duse să-şi recupereze pumnalele, apoi a luat-o de mână.

— Haidem.

— Cum? Cu ce? Nu putem continua aşa. Sunt terminată. Abia mai pot să mă țin pe picioare.

Ryder îi arătă camionul.

— Avem transport. Ăştia nu mai au nevoie de el.

S-au urcat în cabină. A pornit motorul şi a reglat încălzirea la maximum. Apoi a demarat, îndreptându-se spre sud.

— Vom merge pe drumuri lăturalnice. N-aş crede că au făcut blocaje pe şosele, nu pe o vremea ca asta.

— John-Wesley trebuie să ne schimbăm în haine uscate şi să găsim ceva de mâncare.

— Ştiu. Te duc acasă.

— Oh.

Rămase tăcută un timp, gândindu-se.

— I-ai ucis pe oamenii ăştia trei care ne-au atacat, spuse pe un ton neutru, ca şi cum ar fi fost în şoc.

— Primul dintre ei te-ar fi împuşcat, şi, oricum, ştii ce voiau. Nu puteam să stau şi să permit să se întâmple aşa ceva.

— Mulțumesc, John-Wesley.

Buzele îi erau în continuare reci şi albastre, dar a încercat să zâmbească. El a sărutat-o.

— N-ai pentru ce.

— Dar polițiştii? Ne vor căuta.

Făcu o pauză ca şi cum s-ar fi gândit, apoi zâmbi.

— Aa, da. Deja ne caută. A fost autoapărare. Ştiu. Tu mă apărai, iar ei erau gata să te omoare. Ceilalți polițişti, cel pe care l-ai ucis acasă la tata şi detectivul pe care l-ai rănit în umăr, au fost tot autoapărare.

— Da a fost.

Ea îşi întoarse capul şi-l privi dintr-o parte.

— N-ai să laşi să mi se întâmple ceva, nu-i aşa?

— Am să am grijă de tine, jur.

— Te iubesc, John-Wesley.

— Şi eu, Grace, zâmbi fericit Ryder.

Călătoria până la New Orleans a fost lipsită de evenimente. Ploaia a continuat să cadă în valuri, iar traficul era redus pe drumurile lăturalnice. La cinci mile de destinația lor, au abandonat camionul într-o carieră părăsită şi i-au dat foc. Mai erau şi alte epave care împânzeau locul, iar Ryder se îndoia că

după ce urmele de arsură vor fi înlocuite de rugină, poliția îi va acorda vreo atenție.

Au mers pe jos aproape două ceasuri şi aproape că au fost dezamăgiți când au ajuns lângă ferma lui Daniel Poesy, căminul lui Grace. Locul era pustiu, toate urmele crimei dispăruseră. Uşa de la intrare era încuiată, dar Grace a găsit o cheie sub o anumită piatră şi au intrat. Ryder a pornit centrala de încălzire cu petrol şi a avertizat-o să nu aprindă nici o lumină.

— Ar putea să treacă pe aici vreo patrulă de rutină. Dacă văd lumină, vor şti că ne-am întors.

Grace şi-a scos hainele şi s-a înfăşurat în prosoape şi pătură.

— N-am să aprind nici o lumină. Camera tatălui meu este cea de sus, din capul scării. Schimbă-te în ceva uscat, cât încropesc eu ceva de mâncare.

— El… ăă… nu se va supăra.

Privirea ei a devenit sobră.

— Deloc.

Casa s-a încălzit repede. Ryder a găsit o bluză, pantaloni şi un tricou în dormitorul lui Daniel. Când a coborât scările, ea încălzise deja o tocană de vită, după care au băut şi câteva căni cu cafea fierbinte. Sătul, Ryder se simțea ca şi cum ar fi câştigat un milion de dolari. Dar era obosit, mai mult decât fusese vreodată.

— Grace, îmi pare rău. Nu mai rezist să stau treaz. Te superi dacă mă culc pe canapea?

— Îți aduc o pătură.

A adormit înainte ca ea să-i aducă pătura şi să-l învelească. Apoi s-a dus în camera sa şi a încercat să adoarmă şi ea. Însă a plâns. Pentru tatăl ei, pentru unchiul Joe şi pentru nenorocirile care au transformat un om bun şi tânăr, John-Wesley Ryder, într-un ucigaş. Înainte de miezul nopții extenuarea a doborât-o şi pe ea şi a adormit. Ryder s-a trezit de câteva ori, dar nu se auzea decât vântul şi ploaia grea, continuă, care amintea tuturor de duritatea naturii. Chiar şi aşa, a privit pe fereastră ca să verifice. Curtea era liberă, dar s-ar fi putut să fie Dubois.

Când, în sfârşit, s-a trezit, se luminase de ziuă. Zgomotul ce-l deranjase era un motor care se apropia. S-a dat aproape de fereastră pentru a arunca o privire. Ploaia continua să cadă, peisajul de țară era cufundat în ceață, iar vizibilitatea ceva mai mare de 100 m. Maşina a oprit la oarecare distanță, ascunsă pe jumătate în ceață. O siluetă a ieşit afară… şi, cu un şoc, l-a recunoscut pe Dubois păşind spre fermă şi ținând în mână un shotgun cu pompă.

Nu era timp de pierdut şi a sprintat în susul scărilor, în dormitorul lui Grace. A scuturat-o de umăr până ce a făcut ochii mari.

— Ce-i?

— E aici. Dubois.

Trupul ei s-a contorsionat în teroare.

— Trebuie să fugim!

— NU! Totul se termină aici, Grace. Nu mai fugim.

Fata era albă la față.

— Ne va ucide pe amândoi. John-Wesley, mi-e frică.

— Nu va ucide pe nimeni.

Reuşi să-şi controleze vocea încât să pară mai încrezător decât era.

— Îmbracă-te şi găseşte-ți un loc în care să te ascunzi.

— Dar…

— Las-o-n seama mea.

Se răsuci pe călcâie şi alergă înapoi în josul scării. De lângă canapeaua pe care dormise a ridicat hamul cu cele trei pumnale de luptă, şi le-a pus pe trup, apoi s-a apropiat de fereastră. Dubois se afla la jumătatea distanței față de casă, iar unica lor şansă era să-l ia prin surprindere. Tipul putea rămâne la distanță şi să pompeze cartuşe până ce-i va face franjuri pe el şi pe Grace. Doar dacă nu ştia că ei sunt aici, iar asta era doar o verificare de rutină.

Vocea i-a răzbătut prin ceață.

— Voi, ăia din casă! Ieşiți afară, sau încep să trag!

De unde ştia că ei sunt înăuntru?

Într-o fracțiune de secundă a înțeles. Boilerul încălzirii centrale trebuie să fi trimis fuioare de fum în vânt, făcând evident faptul că locul era ocupat. Dubois ştia că ei sunt acolo, ştia că poate arunca pumnalele cu o precizie devastatoare. Era avertizat şi nu le va permite să se apropie de el.

Cum să o salvez pe Grace din mâinile măcelarului acesta sângeros?

Şi i-a venit o idee, una disperată. A alergat în bucătărie de unde a înşfăcat un cuțit lung, apoi s-a uitat din nou pe fereastră. Locotenentul se oprise la 20 m de casă. Îşi imagina că la această distanță de pumnalele de combat e în siguranță.

— Ştiu că sunteți înăuntru! Ieşiți afară! Aveți un minut. După aia, încep să trag. Grace Poesy şi John-Wesley Ryder, dacă vă predați, vă duc la New Orleans şi lămurim întreaga situație.

Mincinosul! În clipa când ne vede va deschide focul. Probabil va susține că a fost autoapărare, că am încercat să-l atacăm şi n-a avut de ales. Individul este un mincinos, un violator şi un ucigaş.

I-a luat doar câteva secunde să se pregătească. Când a deschis uşa, ținea în mână, bine la vedere, un cuțit. Dubois a îndreptat shotgunul spre el, şi şi-a expus dinții într-un rânjet de triumf.

— Chiar la timp, Ryder. Pune cuțitul jos. Unde-i fata?

Nu a lăsat cuțitul.

— A plecat.

— Nu te cred, amice. E sus… i-ai tras-o?

Se străduia să-şi stăpânească furia.

— Ți-am spus că nu e aici.

— Am să verific singur. Ți-am spus să laşi cuțitul. N-am să mai repet.

Ryder a aşteptat câteva secunde apoi a deschis palma. Cuțitul cel lung a căzut, iar Dubois a dat din cap.

— Ăsta era primul lucru care trebuia făcut. Acum spune-i fetei să iasă afară cu mâinile ridicate.

— Ți-am spus că nu e aici.

— Vrei metoda cea grea? oftă polițistul. OK, o pot face şi aşa.

A îndreptat shotgunul spre fereastra dormitorului şi a apăsat pe trăgaci. Sticla s-a spart în mii de fragmente zornăitoare. Înăuntru, Grace a țipat.

— Ştiam eu, a chicotit Dubois.

A ridicat vocea, strigând:

— Grace Poesy, vino aici. Nu mă face să vin eu trăgând. N-o să-ți placă.

Ryder a ridicat mâinile la vedere ca să arate că el nu este o amenințare.

— Locotenente, pe mine mă vrei. Ia-mă şi las-o în pace.

Vezi să nu. Veniți amândoi cu mine. Alege, puştoaico.

Ceva din calmul neobişnuit al lui Ryder i-a dat de gândit polițistului care a observat şi hamul prins pe trupul său. Două pumnale se aflau încă în teci, iar al treilea era jos unde-i dădu-se drumul. Atunci s-a liniştit.

— Gata. Timpul a expirat. Cum să fie?

Polițistul nu a observat că cuțitul de pe jos era unul de bucătărie. Pumnalul Fairbairn-Sykes era pitit la centura pantalonului, la spate, pe sub tricou. Pentru scoaterea lui era nevoie de o secundă, timp în care Dubois îl putea împuşca. Dar n-avea de ales. Era sub presiune; polițistul tocmai se pregătea să-l împăneze cu plumbi. I se vedea în ochi pofta de sânge şi nerăbdarea. Apoi, va năvăli în casă, şi va urma Grace. Şi-a flexat degetele, gata să apuce pumnalul.

Am să i-l arunc în inimă. Copoiul e destul de aproape. Pot să o fac.

Dar chiar atunci uşa s-a deschis şi Grace a ieşit afară. Totul s-a petrecut parcă cu încetinitorul. A revăzut acest moment luni şi ani de-a rândul, întrebându-se dacă ar fi putut face altfel. Dubois a zâmbit ridicând shotgunul.

— NU! a răcnit Ryder.

A fost ca şi cum încerca să se împotrivească unei furtuni. Ea a mai făcut un pas. Polițistul a apăsat trăgaciul, iar Grace a fost îmbrâncită spre spate, izbită de împuşcătura fatală. Grupul de proiectile i-a deschis abdomenul, şi a căzut într-o spulberare de sânge şi fragmente de țesuturi. Mâna lui Ryder a apucat pumnalul şi când Dubois rotea Remingtonul spre el, a aruncat Fairbairnul. Acesta se rotea încă prin aer, când a aruncat şi KA-BARul. Cu două pumnale de combat înfipte în piept, Dubois a împietrit, după care a scăpat shotgunul. Privea cu ochii plini de teroare cum Ryder scoate al treilea pumnal, Applagate-Fairbairn, se opreşte o secundă, apoi îl aruncă.

Detectivul s-a înecat cu pumnalul înfipt în gât. A încercat să scoată lamele din trup, în timp ce viața îl părăsea. Ryder a luat puşca, şi după o clipă, Dubois şi-a dat ultima suflare.

S-a repezit spre locul unde căzuse Grace. Aceasta murise înainte de a şti ce a lovit-o. Ploaia continua să cadă, iar lacrimile lui se amestecau cu sângele ei. A îngenuncheat lângă cadavru, scoțând gemete de disperarea. Nu se putea mişca de lângă ea. A rămas aşa întreaga zi, îngenuncheat sub ploaie, până la căderea nopții. Atunci s-a ridicat. Mai întâi a săpat un mormânt şi a îngropat-o pe fata pe care a iubit-o şi a protejat-o... dar nu şi atunci când ar fi contat cel mai mult. După ce a aruncat şi ultima lopată de pământ peste mormânt, s-a ridicat şi a spus rugăciunile pe care tatăl său i le băgase în cap cu forța.

Le-a spus pe toate, cu excepția vorbelor din Vechiul şi Noul Testament, iar când au apărut zorile, s-a oprit, conştient că mai are şi altceva de făcut. Mai întâi, a târât trupul lui Dubois în maşina nemarcată cu semne oficiale, şi a condus-o până la cimitirul de maşini din vechea carieră. Acolo a abandonat maşina şi i-a dat foc. Apoi a mers înapoi la ferma Poesy, a stropit interiorul casei cu gazolină şi a aruncat un chibrit aprins. Deşi saturat de apa de ploaie, lemnul s-a transformat rapid într-o mare de flăcări.

Ploaia continua să cadă în valuri, iar el simțea că Dumnezeu îl pedepseşte astfel pentru că nu a reuşit să o protejeze pe fata pe care a cunoscut-o şi a iubit-o o perioadă atât de scurtă de timp.

Atunci a luat hotărârea să meargă undeva unde nu ploua atât de mult. California părea a fi o idee bună, aşa că a dat drumul la pas.

Va urma...

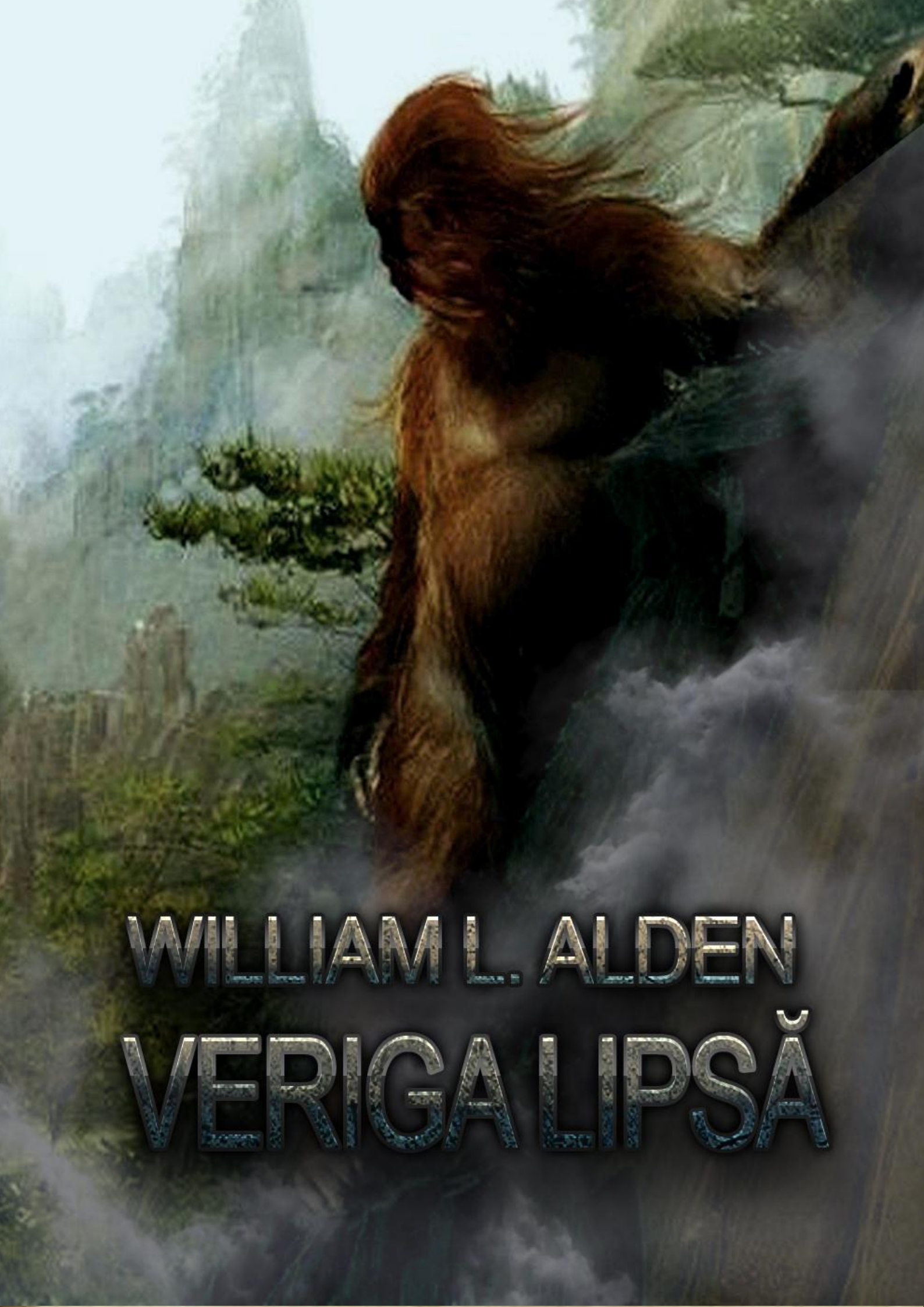
WILLIAM L. ALDEN
VERIGA LIPSĂ

William L. Alden

VERIGA LIPSĂ

Povestire din seria
AVENTURI IN PREISTORIE VOL.1
Traducere din limba rusa: Constantinis

Ilustraţii CM Mocialova

I.

— Numai dacă cineva ar putea găsi „veriga lipsă”, — a spus profesorul pe un ton autoritar — numai atunci toate îndoielile cu privire la originea speciilor se vor sfîrşi. Şi sînt profund convins că va veni timpul cînd va fi găsită.

— Se pare că o expediţie specială a fost echipată pentru asta acum cîţiva ani? întrebă tînărul Gordon. În ceea ce îmi amintesc, în Borneo sau undeva în acele părţi.

— Da. Dar, evident, afacerea a fost prost organizată, pentru că şeful expediției a dispărut fără urmă, — a răspuns profesorul.

Stăteam în camera de fumat a unuia dintre hotelurile din Dover, aşteptînd ca furtuna să se potolească şi să lase micul vas să părăsească portul. Societatea era formată din doisprezece călători de diferite tipuri şi vîrste, dar profesorul (care, apropo, nu avea acest titlu academic, dar care era involuntar numit "profesor" de către toți – fără excepție) a captat atenția generală datorită judecății sale curioase. Cînd a venit vorba de teoria lui Darwin, şi „profesorul” a adus argumentul mai sus pomenit, unul dintre ascultători – după aparență un marinar american de pe un vas comercial — a scos țigara din gură şi a spus liniştit:

— Nu aş avea nimic împotriva găsirii „verigii lipsă". Dar cînd se va găsi „propria dumneavoastră verigă” — asta nu va fi plăcut pentru toată lumea.

— Nu te înțeleg prea bine, — spuse profesorul destul de sec.

— Poate; deşi nu spun ghicitori: am spus că nu te simți deosebit de bine atunci cînd te găseşti în poziția omului găsit „verigă lipsă". Şi spun din experiență, pentru că mi s-a întîmplat să fiu în această situație. Dacă domnii sînt interesați, pot spune tot ce mi s-a întîmplat în legătură cu „veriga mea lipsă”, despre care domnul profesor tocmai vorbea.

Cîteva voci şi-au exprimat disponibilitatea de a asculta povestirea, iar tînărul marinar a început fără alte introduceri.

II.

Acum şase ani am părăsit Newcastle, ca marinar pe un „comerciant” cu patru catarge pentru Shanghai. Dar, după ce am ajuns în Singapore, fiind nemulțumit atît de muncă cît şi de echipaj, văzîndu-mă pe țărm, nu am considerat că este necesar să mă întoarc pe vas; pînă cînd nava a plecat, am rămas în umbră. Dar, fiind în libertate deplină, am regretat în curînd că am rămas: nu aveam nimic cu ce să plătesc pentru mîncare şi pentru cameră, iar proprietarul m-a dat afară; mi-a rămas să cerşesc mîncare pe la localnici, deoarece de muncă nu se găsea nicicum.

Ei bine, viață de o zi pe alta mi-a fost întreruptă chiar în a doua săptămînă; atunci cînd sosi dintr-o dată în Singapore un om de ştiință – trebuie spus, era preocupat de ceea ce tocmai am vorbit, el a intrat în țară pentru a da de urma „verigii lipsă dintre om şi maimuță“ şi căuta un tovarăş alb. Nu este nevoie să explic cum am profitat de această

oportunitate, pentru că mi-a oferit o masă gata, posibilitatea de a dormi într-un cort şi douăzeci de dolari pe lună.

În afară de mine şi de Butler, nu au existat albi în expediție; trei malaiezi au fost angajați pentru pază şi transportul bagajelor. Trebuia să traversăm peninsula în direcția nord-est şi să ajungem pe țărmul opus. Această zonă nu a fost niciodată vizitată de europeni şi am socotit că ne vom întîlnim cu mulți sălbatici, tigri şi aşa mai departe. Dar Butler, cel mai mult, se gîndea la scopul său: el a auzit de la băştinaşi, că undeva în interiorul țării trăieşte o maimuță mare, mai înaltă decît un om, şi care are mai multe în comun cu omul decît maimuța; coada acestei ființe este presupusă atît de mică încît să nu mai vorbim despre ea, dar este destul de inteligentă ca să construiască colibe şi să ucidă animale cu o bîtă.

Conform explicației lui Butler, această ființă trebuie să reprezinte o etapă de tranziție de la fiară la om — legătura lipsă pînă acum; şi oricine o găseşte şi o trimite în Europa va avea glorie şi bogăție.

Nu am crezut aceste prostii ştiințifice şi nici măcar nu le-am acordat atenție. Pentru mine era important să mă conectez doar pentru alimente şi ceva cîştig; să caut legături lipsă sau să spăl puntea, mi-era egal.

Am pornit în vervă; dar oricine cu conceptul expedițiilor prin junglă, ar fi avut dreptul de a ne numi complet proşti: fiecare dintre noi avea un revolver, Butler avea în plus o carabină şi chiar un stoc de muniție suficient timp de şase luni pentru o mică armată; dar alimentele pe care le luasem erau, de la început, un stoc foarte limitat. Butler a decis să ia cît mai puțin posibil, în speranța că vînătoare de zi cu zi să asigure hrana, şi doar pentru „cazuri speciale“, a luat cu el numai o cutie de „pastile de carne“, care înlocuia complet, în opinia sa, alimente din carne. Aveam apă doar o singură sticlă de persoană şi o sticlă de coniac pentru întreaga echipa, de vreme ce Butler era el însuşi sobrietate întruchipată.

III.

Treaba a mers prost din start. La începutul drumului întîlneam ici colo băştinaşi care erau destul de ingăduitori; cu excepția celor care, de exemplu, trebuia să fie împuşcați pentru obrăznicie.

Tufărişurile au devenit atît de dense încît am fost nevoiți să urmăm numai potecile, abia-abia croite de către localnici; apoi localnicii au dispărut complet, şi cel mai adesea întîlneam doar urme de animale; în ce privește mersul pe urmele animalelor, acesta nu se deosebea cu nimic de

mersul pe cărările băştinaşilor; dar, din păcate, acestea se răspîndeau în toate direcțiile, fără cel mai mic sens pentru noi. Astfel încît urmîndu-le, puteam merge pe jos toată ziua şi seara să ne găsim în acelaşi loc din care am plecat dimineața.

Sălbăticiunile nu erau multe: abia-abia suficient pentru a nu muri de foame. Aproximativ în a zecea zi, un tigru ne-a răpit pe unul dintre malaiezi; a trebuit să-l împuşcăm, dar din bietul om, în câteva minute, n-a mai rămas aproape nimic. Trei zile mai tîrziu, ceilalți doi malaiezi au fugit în timpul nopții, luînd armele cu ei. Am rămas singur cu Butler, dar el nu și–a pierdut curajul. Cu buzunarele umplute de încărcătura rămasă, am mers mai departe.

După părerea lui Butler, ne aflam deja în acea parte a peninsulei, în care am putea da peste „legătura lipsă“; deşi nu găsisem niciun semn în acest sens. Dimineața şi seara mergeam cu un confort relativ, dar în timpul amiezei trebuia să ne oprim şi să stăm în hățiş din cauza căldurii. Stocul de nostru de tutun (mai exact: al meu, pentru că Butler nu fuma) s-a isprăvit cu totul la începutul celei de a doua săptămînii, iar această privare m-a deranjat mai mult decît lipsa de alimente.

Aprindeam focul foarte rar, deoarece luasem cu noi doar cîteva cutii de chibrituri şi le economiseam. Noaptea, desigur, făceam de pază cu rîndul, ca să nu fim surprinși de vreo fiară. Dar, cu excepția tigrului care a furat malaiezul, altă fiară nu ne-a mai dat tîrcoale. Cred că acele hățişuri erau prea dese pentru fiare mari; dar cele mici mişunau peste tot: nu am văzut niciodată atît de multe tîrîtoare neplăcute, care foşneau peste tot, ca în aceste părți. Şerpii erau în număr uriaş, de tot felul de culori şi specii, deşi Butler a susținut că toate acestea erau "rase inofensive". Ar fi făcut mai bine dacă s-ar fi încrezut în ei mai puțin!

Noaptea, se întîmpla să stau de veghe şi astfel de oroare să mă înconjoare. Butler dormea, iar de jur împrejur, în întuneric, printre copaci şi tufişuri se auzeau tot felul de foşnete... Deasupra capului, pe o fîşie de cer vizibilă printre vîrfurile vegetației, de-a lungul cărării, se vedeau stele aprinse... Nu odată m-am simțit singur pe vas, în timpul cartului de noapte, cînd toată lumea dormea şi doar funiile şi lanțurile gemeau uşor din cînd în cînd; dar în junglă senzația este ca ai rămas singur în întreaga lume... Surprinzător de ciudat fenomen: fără vînt, fără nici o singură fiară în apropiere, şi totuşi cineva îți răsuflă chiar în ureche! Nu pot animalele să se strecoare fără zgomot deasupra vreascurilor şi a copacilor căzuți, şi cu toate

astea le auzeam răsuflînd deasupra mea! Sau poate Pămîntul răsufla după o zi de caniculă, Dumnezeu ştie.

Am mers aşa, aproximativ, timp de patru săptămîni, cînd Butler a fost muşcat de un şarpe şi şase ore mai tîrziu a murit. Curajos, deşi era mic de statură, era totuşi un prost explorator, a murit liniştit, ca şi cum ar fi vrut să se culce. Nu l-am putut ajuta, pentru că nu aveam medicamente cu noi şi dacă am fi avut, ar fi fost cu adevărat bune în acest caz? L-am forțat să bea coniac, dar nu a fost de acord să ia mai mult de o gură.

În ciuda suferinței, el mi-a vorbit în mod rezonabil pînă în ultima clipă; m-a sfătuit să mă orientez cu busola şi să țin tot timpul direcția nord-est pînă cînd ajung la țărm, unde voi găsi probabil de muncă pentru mine; el mi-a dat banii săi — aproximativ trei sute de lire sterline — şi mi-a cerut să mă uit în jur pentru a vedea dacă există o "verigă lipsă"; şi, dacă o întâlnesc, atunci este imperativ să o iau şi să ajung la vaporul european. În cele din urmă, Butler mi-a cerut să-i promit că nu-l voi îngropa (ceea ce mi-a fost uşor de făcut, pentru că nu aveam nici un fel de scule, cu excepția unui briceag); el a decis că animalele sălbatice vor avea grijă de rămăşițele lui: „şi la urma urmei nu contează cum se face reciclarea!” Poate că avea dreptate.

IV.

Cînd a murit Butler, l-am tîrît puțin în tufăriş şi l-am acoperit cu ramuri şi frunze. N-am fost tovarăşi: eu sînt un simplu marinar pe care l-a angajat pentru bani; dar vă spun că fără el, m-am simțit ca şi cum soarele ar fi fost, dintr-o dată, acoperit de un nor gros şi cenuşiu, valuri negre ar fi acoperit marea, iar vântul ar fi urlat şi gemut ca un nebun ... Mi s-a părut că acele desişuri de nepătruns mă sufocă. Evident, urma în cel mai bun caz să mor de foame. Am mers toată ziua, pînă seara, obosit şi

înfometat; iar la căderea nopții am căzut din picioare şi am adormit visînd disperat la cît de bine ar fi fost să mor de foame la Singapore, dar printre oameni!...

Trezindu-mă la lumina strălucitoare a soarelui, am văzut deasupra mea — cum părea la prima vedere — un urangutan uriaş; el stătea la doi paşi de mine, pe picioarele din spate, examinînd pe toate părțile arma mea, pe care o ținea în mîini.

Am sărit repede, dar m-a apucat de guler înainte ca eu să mă ridic în picioare.

Mîna lui m-a apucat de corp de parcă ar fi fost cleştele unei maşini cu aburi. Era clar că era o prostie să încerc să scap; el m-a prins, şi nu-mi rămînea decît să aştept supus tot ce va veni.

Am mers împreună pe cărare: m-a condus înainte îndrumînd cu o mînă întinsă, însă ne eliberîndu-mi gîtul. I-am văzut doar picioarele cînd făcea pași mari, şi am observat că degetele de la ele erau neobişnuit de lungi. Dintr-o dată mi-am dat seama că acesta este *Veriga Lipsă*! Butler a spus în repetate rînduri că ar trebui să fie păros, iar degetele de la picioare ar trebui să aibă o lungime neobişnuită, dar în rest va fi foarte asemănător cu omul. Creatura care m-a condus de guler a corespuns acestei descrieri cum nu se poate mai bine; nu era nici om, nici maimuță, dar într-adevăr ceva între! Şi înaintea mea a apărut această situație curioasă...

După cum am spus, trebuia să mă supun captivității neaşteptate în mîinile *Verigii Lipsă*. Aproximativ o jumătate de oră m-a condus înainte pe potecă, apoi am virat-o într-o parte, unde tufişurile erau mai subțiri şi ne-am pomenit într-o mică poieniță: aici era făcută o colibă din copaci tineri,

aplecați şi legați de vîrf cu liane. Ne-am oprit şi stăpînul *Verigă* a strigat ceva în propria sa limbă; ca răspuns, la aceasta, din colibă a apărut o altă creatură — aparent soția lui. Amîndoi au turuit ceva, examinîndu-mă pe mine şi arma mea, şi, evident, au decis că prada era interesantă. În final, dl. *Verigă* m-a condus la un copac unde m-a legat cu liane; apoi a plecat luînd un ciomag cu el.

Inutil să spun, m-am simțit rău. Fără arme, eram neajutorat, iar a pune stăpînire pe el nu era nicio posibilitate. "Dl. Verigă" mi-a legat mîinile de trunchi cu experiența vechilor marinari. Datorită faptului că a luat o bîtă cu el, am ajuns la concluzia că nu mă consideră potrivit pentru mîncare (din cîte ştiu, maimuțele nu mănîncă carne); dar pe de altă parte, la aceste făpturi, reprezentînd legătura dintre om şi maimuță, mă puteam aştepta la gusturi umane! ... Poate, luînd în considerare că sînt un animal, vor decide să încerce şi felul ăsta de carne!

"Doamna Verigă" stătea pe pămînt lîngă mine şi începu să mă privească cu un oarecare entuziasm. Iar eu am început să gandesc: Grăbeşte-te, dragul meu Jack Anderson! Rămîne să tragi învățăminte din această poveste tot ce este posibil; dar, mai întîi de toate, ar trebui să te faci prieten cu aceste "verigi"! — şi i-am zîmbit cît am putut de fermecător:

— Mă bucur să vă cunosc, draga mea!

Reacționă imediat: nu putea să zîmbească — nu-i permitea structura ei, dacă aş putea să spun, botul ei — dar ea chicoti cu un fel de sunet în gît care-mi arătă o plăcere evidentă; apoi s-a ridicat şi m-a mîngîiat pe obraz.

M-am străduit să-mi mențin zîmbetul şi am început să vorbesc pe un ton plăcut şi respectuos.

Bineînțeles, ştiam că nu înțelege nici un singur cuvînt; dar contam pe flerul sexului feminin, care avea să-i spună că îi admir apariția şi mă aplec în fața caracterului ei. O femeie este o femeie — chiar dacă ea este o "verigă". Şi nu m-am înşelat.

V.

Soțul ei sa întors relativ curînd şi a adus un iepure ucis. S-au aşezat imediat la micul dejun, fără să aibă nicio idee despre foc: pur şi simplu au rupt iepurele cu mîinile şi dinții şi l-au mîncat crud. Cîteva minute mai târziu, "Doamna Verigă" a ales o bucată bună şi mi-a aruncat-o.

M-am uitat la ea cu reproş, ca şi cum aş fi spus: "Cum vrei să mănînc cu mîini legate?" A înțeles, pentru că a spus ceva soțului ei iar el s-a întors şi

m-a dezlegat. Fără ezitare, m-am aşezat între ei şi, cu un zîmbet prietenos, am început să mănînc iepurele crud ca şi cum ar fi fost o budincă.

Ei erau făpturi bune; şi înainte de a termina micul dejun, se pare, au hotărît că sînt o creatură inofensivă şi că ar fi interesant să fiu slobod — ca un animal de companie.

Nu vă voi descrie fiecare oră petrecută în această "casă". Voi spune, în general, că aproximativ patru săptămîni am stat cu ei, şi în tot acest timp ei m-au tratat cu amabilitate, chiar m-au răsfățat: am dormit în coliba lor pe un pat de frunze pe care ei l-au facut de doua ori mai gros ca a lor, iar cînd au observat că, de fapt, eu nu mă dau în vînt după carne crudă, au început să mă hrănească cu nişte nuci imense şi delicioase. Doar arma nu mi-au dat-o şi nici nu m-au lăsat să ies din poieniță; "Domnul Verigă" nu m-a luat niciodată în pădure la vînătoare şi nici singur nu m-a lăsat să plec, aşa că am fost întotdeauna „acasă", împreună cu soția lui.

Ei aveau, cu siguranță, propria lor limbă — şi am început chiar să înțeleg cîteva cuvinte, pe care apoi le-am uitat.

Aşa că am vorbit cu ea foarte mult cînd eram singuri; eu în felul meu, şi ea în felul ei; şi chiar nu ştiu de ce ea era încîntată de asta.

Am făcut ceva cu adevărat util pentru ei: am mărit şi îmbunătățit coliba lor – în aşa fel că nu le venea să creadă; le-am făcut din spini furculițe şi am fost tentat să le fac cunoştință cu chibriturile, dar aveam o singură cutie în buzunar şi a trebuit să o păstrez în caz că mă despart. Ei nu bănuiau existența acestei cutii, cum nu bănuiau existența buzunarelor. În timpul şederii mele la ei, nu mi-am scos hainele niciodată, iar ei nici măcar nu visau că aceastea pot fi îndepărtate: în opinia lor, în mod evident, era vorba de un tip deosebit de blană, şi că m-am născut într-o cămaşă de flanel şi cu pantaloni zdrențuiți. Odată „D-na Verigă", a acordat o atenție deosebită genunchiului meu ponosit, a crezut că-i o zgîrietură şi l-a frecționat gingaş cu o răşină vegetală pe care a luat-o urcîndu-se într-un copac. Pe scurt, acest cuplu m-a tratat în modul cel mai afectuos.

„Doamna Verigă", trebuie să spun adevărul, a fost pentru mine un sprijin considerabil! Rețineți, vă rog, că mă refer la caracterul şi moralitatea

ei, absolut respectabile: aceste „Verigi" erau soți pe deplin vrednici; dar noutatea şi misterul ființei mele, evident, i-a inspirat sentimente platonice, şi pentru asta nu poți da vina pe ea. Ea a ales întotdeauna cele mai bune bucăți pentru mine, mi-a adus apă într-un fel de coji, a săpat după un fel de napi comestibili şi niciodată nu s-a săturat să mă mîngîie pe obraz. Soțul ei nu era gelos sub nicio formă.

Între timp, eu continuam să mă gîndesc la puşcă. Nu ştiam unde au ascuns-o şi ce gândeau ei despre ea; poate că au găsit în ea ceva nedemn de o casă decentă.

Mi-e ruşine să recunosc că am intrat în posesia armei prin viclenie; am introdus-o pe "Doamna Verigă" în arta sărutării. Nu odată i-am arătat că vreau să-mi dea arma, şi probabil că a înțeles — dar nu mi-a adus-o. Apoi, într-una dintre ocaziile noastre tête-à-tête, am îmbrățişat talia ei şi am sărutat-o. Aceasta a făcut o impresie uluitoare asupra ei; i-a făcut o plăcere de nedescris şi a învățat arta noastră delicată în două minute. Am oprit imediat lecția. Cînd am rămas singuri din nou, ea a început să explice, plină de viață, prin semne că vrea să reluăm noua noastră ocupație; dar m-am prefăcut că n-am înțeles nimic şi mi-am cerut încăpățînat arma. Atunci a sărit şi a fugit în hățiş; am crezut că s-a supărat, dar nu: după cîteva minute mi-a adus arma. Apoi am sărutat-o în modul cel mai sincer şi, de fapt, am simțit chiar şi sensibilitate, deşi fața ei era dezgustătoare.

Am ascuns arma sub pat — ea, în mod evident, a fost de-acord: intenționat mi-a dus arma din locul tainic, nu fără riscul de a-l înfuria pe soțului ei. Noaptea, cînd amîndoi dormeau adînc, am ieşit pe furiş din colibă.

Mi-era ruşine să plec în felul acela, fără rămas bun, fără să spun un cuvînt prietenos — dar, desigur, era imposibil. Pentru a-mi exprima într-un fel recunoştința, am lăsat un ciob de oglindă, pe care l-am purtat în

buzunar, lîngă patul Doamnei Verigă. Am sperat că acest lucru s-o facă să treacă mai uşor peste dezamăgire.

Aproape toată noaptea am fugit, aşa că dimineața între noi erau vreo douăzeci de kilometri. Apoi m-am întins să dorm şi cînd m-am trezit, Soarele era deja în înalt şi ceva albastru strălucea prin hățiş: ajunsesem la mare!...

Din fericire pentru mine, nu foarte departe de coastă trecea un vapor; am început să fac tot felul de semne şi în jumătate de zi eram deja printre europeni.

Păi, domnilor — credeți sau nu, este afacerea dvs., dar "veriga lipsă" trăieşte undeva pe malurile estice ale Malaieziei. Ştiu asta cu siguranță, deşi nu am găsit-o eu ci ea m-a găsit pe mine. Eu n-am mai povestit nimănui pentru că nu vreau să fiu victima reporterilor; dar dacă mi-ați vedea arma, atunci fără dificultate ați vedea urme de dinți pe ea, pentru că amabilii mei proprietari au vrut să vadă ce gust are.

Şi acest lucru dovedeşte una din ce două: fie că există un om pe lume care poate muşca aproape complet oțelul turnat, sau această persoană este „veriga lipsă“, pe care domnul profesor doreşte atît de mult să o găsească.

SFÎRŞIT

Nota:

Povestirea face parte din antologia de proză fantastică:

БЕЛЫЕ ДЬЯВОЛЫ

Забытая палеонтологическая фантастика - Том I[1]

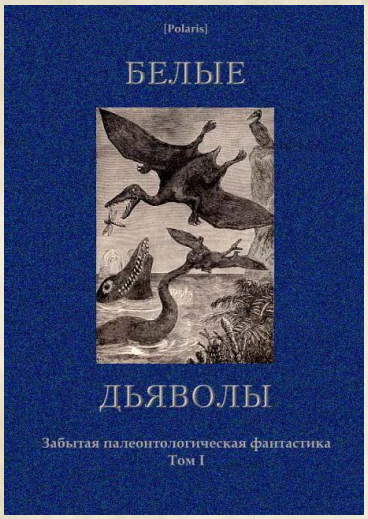

[1] Antologia "Diavolii albi" deschide în seria "Polaris" o serie de povestiri uitate ale ficțiunii paleontologice. Cartea include operele autorilor ruși și străini, publicate pentru prima dată în anii 1900-1920. și extrase din reviste rare. Publicația păstrează ilustrații originale.

ZANE GREY

GRANICERII DIN TEXAS

COLECTIA WESTERN

Foiletoanele de altădată

ZANE GREY

GRĂNICERII DIN TEXAS[1]

Traducere de GH. ILIESCU
Editura Danubiu
1941

EPISODUL 1

CAP. 1

— Ascultă, Cal Bain e în oraş. Vede numai roşu şi te caută pretutindeni.

— Asta e a doua oară, îşi spuse Duane.

— Tinere, asta înseamnă scărmăneală. Părăseşte oraşul, până se mai potoleşte. Când nu e pilit, te lasă în pace.

— În definitiv, ce vrea de la mine? Vrea să mă mai jignească odată? A doua oară nu mai înghit.

— Are nişte figuri foarte la modă azi în Texas. Dacă te prinde, te împuşcă.

— Şi pentru ce, mă rog?

— Ştiu eu. Dar ce contează? În Everalls nu s-au ucis cinci cowboy, între ei, la un joc de cărți? Şi Cal n-are nici un motiv să te iubească. Fata lui ți-a făcut ochii dulci ție.

— Am părăsit-o atunci când am băgat de seamă că e fata lui.

— Poate că încă nu e sfârşită povestea asta. Aici însă nu e vorba de motive. Cal e în oraş şi poate deveni primejdios. Şi apoi e şi unul din aşii revolverului. Face parte din aceia care, cât ai clipi din ochi, lichidează afacerile cu revolverul. Banda lui a sfârşit repede şi cu Bland şi King Fisher şi cu Hardin, iar acuma îşi bate joc de şerifi. Cal n-o să stea mult în cumpăna cu tine, dacă te vei găsi în drumul lui.

— Crezi, aşa dar, că trebuie s-o şterg?

— Buck. Nu mi-e teamă că te-ar ucide, dacă v-ați găsi față în față. Ai ochii tatălui tău şi îndemânarea lui. De ce mi-e mie teamă, e că să nu-l ucizi tu.

Duane ascultă, tăcut, vorbele unchiului său.

— Când Texasul îşi va reveni din războiul acesta fără de noimă, vor fi, cred,

[1] **Texas Rangers** sunt cea mai veche organizație de aplicare a legii de pe continentul nord-american cu jurisdicție de stat. Initial a fost un corp de voluntari care si-au asumat protectia convoaielor si granitelor teritoriului colonizat. Stephen F. Austin "parintele Texasului" s-a referit pentru prima dată la acest grup ca **Rangers** în 1823, dând astfel naștere serviciului cunoscut sub numele de Texas Rangers.

perspective în țara asta şi pentru un tânăr ca tine, începu unchiul. Ai 23 de ani şi eşti un băiat minunat. Viața îți rezervă lucruri mari! Dacă însă ucizi pe cineva, eşti ruinat. Vei fi nevoit, apoi, să ucizi un al doilea şi grănicerii vor fi pe urmele tale. Grănicerii înseamnă astăzi Legea şi Ordinea în Texas. S-au pus pe treaba, nu glumă. Şi cine se împotriveşte arestării e ucis fără de milă.

— Pe mine n-or să mă spânzure, mormăi, Duane, întunecat.

— Cred şi eu că nu vrei, continua bătrânul. Semeni cu tatăl tău. Era întotdeauna repede la mânie şi la pistol! Astăzi, când grănicerii întronează ordinea, tatăl tău ar fi trebuit s-o şteargă la Rio. Şi tu băiete, mi-e teamă că semeni prea mult cu tatăl tău. Tatăl tău a căzut împuşcat, în plină stradă. Şi se spune că a mai tras de două ori după ce un glonte i-a pătruns în inimă. Straşnic tip a fost dacă a putut face aşa ceva! Dacă ai şi tu în tine asemenea sânge, vezi să nu cazi în ispită.

— Ceea ce spui tu, unchiule, e foarte frumos, singurul lucru însă, ce nu-mi place, este că trebuie s-o şterg... şi vezi, asta eu nu vreau. Cal Bain şi gaşca lui mă socotesc duşman. El pretinde acum că mie îmi e teamă să ies din casă şi să dau ochii cu el. Nimeni nu se poate lauda cu asta. Afara de asta, dacă n-aş da ochii cu el, a doua zi aş primi un glonte în spate.

— Şi ce vrei să faci?

— Încă nu ştiu.

— Dar o vei şti în curând. În sângele tău e chemarea aceea blestemată. În ochii tăi luceşte ceva ce nu-mi place. Îmi aminteşte de tatăl tău.

— Mult aş da să ştiu ce ar fi făcut tata într-o asemenea împrejurare?

— Ce aiurezi tu acolo? Ce poți să aştepți de la un om care de 20 de ani nu şi-a tras mănuşile pe mâini.

— Cred că şi tata mi-ar spune să cobor în stradă şi să mă întâlnesc cu Cal Bain.

Urmă o lungă tăcere. Bătrânul spuse oftând:

— Ai un cal foarte iute – cel mai iute din toată regiunea. După ce o să te vezi cu Bain, grăbeşte repede încoace. Între timp, eu am să-ți pregătesc bagajele şi-ți voi țesăla calul.

După ce rămase singur. Duane îşi puse cingătoarea, de care atârna un revolver Colt cu plăsele de sidef. Îl primise de vreo 5 ani: mai înainte îl purtase tatăl său. În sidef se vedeau nenumărate crestături. Era aceeaşi armă cu care tatăl său mai trăsese două împuşcături după ce fusese rănit de moarte. Cu foarte multă greutate i se putu scoate arma din mână, după ce murise. De când arma devenise proprietatea lui Duane, nici un om nu fusese împuşcat cu ea.

Ocoli o întâlnire cu maică-sa. Pentru moment, ea nu era acasă, Strada era plină de miros de flori şi ciripit de păsărele. În stradă, o vecină pălăvrăgea cu un fermier, care sta pe o trăsurică. Îl chemară, el auzi, dar nu răspunse.

Orăşelul Wellston era punctul central al unei regiuni de câteva sute de mile pătrate. Duane o luă spre strada principală. Nu se vedea nici un cowboy. Câțiva trecători întoarseră capul, după ce el trecu. O clipă rămase gânditor pe pragul «Saloon»-ului, apoi pătrunse înăuntru. Sala era plină de oameni,

gălăgie şi fum. La intrarea lui, gălăgia încetă şi liniştea nu fu întreruptă decât de clinchetul unor dolari mexicani, aruncați pe masa de joc. Sol White, care sta îndărătul tejghelei, se sculă în picioare la intrarea lui Duane. Toată lumea – cu excepția jucătorilor mexicani – trimisese spre Duane o privire, temătoare, plina de întrebări. Lumea ştia că Bain căuta tânărului nod în papură. Ce avea Duane de gând? Câțiva cowboy şi crescători de vite, schimbară priviri întrebătoare.

— Bună ziua, Buck! se auzi vocea tunătoare a lui Sol White.

— Bună ziua, Sol! Aud că în oraş se află unul care ține să-mi vorbească.

— Aşa e, Buck. A fost acum vreo oră pe aici. Părea puțin cam enervat, îi e sete de sânge. Mi-a spus la ureche că o fetişcană ți-a dat un fular alb de mătase şi că are acum poftă să-l readucă acasă... cu câteva pete roşii pe el.

— Cine mai era cu el?

— Burt şi Sam Outcalt şi un cowboy mititel pe care nu l-am mai văzut până azi. Se străduiau să-l scoată din oraş. Numai că el era puțin făcut la măsea.

— De ce n-a fost arestat de şeriful Oaks, dacă era în aşa hal?

— Şeriful Oaks însoțeşte grănicerii într-o patrulare. Fac o razie la Flesher şi la banda lui Fisher King. De aceea nu e păzit acum oraşul.

Duane ieşi din nou în stradă, unde întâlni mulți oameni: făcu doar câțiva paşi şi strada se goli ca prin farmec. Zări, doar, câteva capete îndărătul unor jaluzele. Astfel de scene vedea strada principală din Wellston aproape în fiecare zi. Locuitorii oraşului, căpătaseră o aşa experiență, încât mai întotdeauna dispăreau înainte cu câteva minute, de îndată ce «instinctul» lor le spunea că o păruială e în perspectivă.

Duane merse mai departe, fără ca să se întâmple ceva neplăcut. Sol White sta în pragul cârciumei sale.

— Buck, dacă vrei să ştii, află că Bain e dincolo la Everalls. Dacă într-adevăr ține atât de mult să-ți vorbească, te va vedea.

Buck îşi continuă plimbarea, dar ochilor săi de vultur nu le scăpă nimic. Se simțea rece şi liniştit. Încă înainte de a ajunge la Everalls, auzi voci puternice. Apoi uşa fu dată în lături de o mână puternică şi un cowboy apăru în prag, zărindu-l pe Duane, scoase un sălbatec strigăt de război. Duane se opri, la vrea 50 de paşi depărtare de localul Everalls.

Bain tăia hotărât, drumul lui Duane. 25 de metri îl mai despărțea de Duane.

— Nu vrei să începi tu? strigă Bain.

— Aştept s-o faci tu.

Dreapta lui Bain se ridică. Duane îşi smulse revolverul de la brâu. Două detunături şi Bain se clătină, pe picioare.

Când Duane se apropie de el, Bain zăcea pe spate. Diavolul care sălăşluise în sufletul lui Bain, îşi luase zborul. Încercă să vorbească, dar nu se auziră decât sunete de neînțeles.

Duane îşi băgă revolverul în toc. Se simțea liniştit, liber de orice teamă.

Un cowboy care tocmai părăsise masa de joc, se aplecă asupra lui Bain şi îi sfâşie cămaşa. Avea în mână un as de pică, pe care îl puse pe pieptul lui Bain.

Asul de pică acoperi găurile făcute de revolver.

Când Duane se depărtă, auzi o voce care spunea:

— Cal şi-a meritat-o. Cât despre Buck Duane... cum e tatăl, aşa-i şi fiul!

CAP. 2

Buck plecase foarte liniştit. Ajungând însă acasă şi văzându-l pe unchiul său în faţa unui cal gata înşeuat, cu sacul de merinde, plosca şi arcanul la locul lor, Duane simţi că primeşte o lovitură în inimă. Îşi dete seama că fapta sa va avea urmări. Îşi dete seama că de acum înainte va fi un fugar încolţit.

— Întâlnirea cu Bain n-a fost lucru mare, unchiule. Şi acum trebuie s-o şterg.

— Aşadar, l-ai împuşcat?

— Da. L-am văzut murind. I-am făcut ceea ce şi el mi-ar fi făcut mie.

— Ştiam. Nu mai are nici un rost să ne pierdem vremea acum cu vorbe. Trebuie să pleci cât mai repede de aici.

— Mamă! strigă Duane.

— Nu e acasă. N-o poţi aştepta. Am să-i spun eu...

Duane se lăsă să cadă pe scaun.

— Doamne, Doamne, ce făcui!

— Ascultă, tinere, ce vreau să-ţi spun. Tu n-ai nici o vină. Aşa e în Texas. Tu eşti fiul tatălui tău. În tine curge sângele tatălui tău şi al mamei tale, caci ea e o urmaşă a pionerilor care au luptat pentru libertatea acestor regiuni.

— Sunt un ucigaş, suspină Duane.

— Nu, tinere, nu eşti... Şi n-ai să fii niciodată, Soarta însă vrea ca tu să fii un fugar, un urmărit al grănicerilor, până ce vei putea să te întorci liniştit acasă.

— Un urmărit?

— Da. Dac-am avea bani şi influenţă, am lăsa să se facă proces. Dar noi n-avem nici una, nici alta. Ocna nu e făcută pentru Buckley Duane. Fugi deci în Vestul Sălbatec, dar oriunde vei pleca – nu uita să fii bărbat. Trăieşte cinstit, dacă îţi va fi cu putinţă. Dacă nu, fii atât de cinstit, pe cât vei putea. Dacă vei veni în contact cu lume proastă, nu uita că nu trebuie să devii mai rău. Ocoleşte gâlceava. Nu bea. Nu juca. N-am nevoie să-ţi spun ceea ce ai de făcut atunci când e vorba de împuşcături. Atunci când lucrurile se vor domoli şi te vei putea înapoia acasă, te anunţ eu. Asta-i totul. Fii bărbat! La revedere!

Duane goni ca un smintit pe stradă, până ce avu în urma lui vreo 15 mile engleze. Când veni seara, se opri la marginea unei ape şi-şi căută un loc de popas pentru noapte.

După două zile de neîntreruptă călărie, în care timp parcurse peste 100 de mile, el ajunse pe drumul care duce la Huntsville. Deodată auzi zgomot de copite îndărătul lui. Temându-se să nu fie niscaiva urmăritori se băgă într-un boschet de meschitos, nădăjduind că nu va fi nici văzut, nici auzit.

Călăreţii se apropiară, încât el îi putu vedea.

— Garantat că a trecut fluviul, spunea tocmai unul.

— Cred, că ai dreptate, Bill. Ne-a scăpat.

Erau grănicerii, sau nişte crescători de vite în căutarea vreunui răufăcător?

Nemaiputând să suporte neliniştea, înfipse pintenii în burta calului şi o luă la goană. Fu auzit. Pe la ureche îi trecu şuieratul unui glonț. Focul urmăritorilor se mări din ce în ce, însă după o goană nebună, prin noapte băga de seamă că urmăritorii rămăseseră cu mult în urma. Dar întunericul îi aduse fel de fel de vedenii şi, ca în fiecare noapte, de când galopa prin singurătăți, chipul unui om îi revenea mereu în minte: Cal Bain!

Zorile îl găsiră tot în şea. Spre amiază, din cauza căldurii, căută un loc de popas. Deodată îl ajunse un călăreț din urmă. O secundă se priviră față în față.

— Bună ziua, străine! făcu omul şi duse mâna la pălărie.

— Buna ziua.

— Cred că eşti grănicer... că eu nu sunt, o ştiu sigur, făcu el râzând ca de o glumă bună.

— De unde şti că eu sunt? întreba Duane curios.

— Pentru că un grănicer niciodată nu-l lasă pe străin să se prezinte.

Râse din nou. Era mic şi îndesat şi înarmat până în dinți.

— Eu sunt Luke Stevens şi viu de la Rio Grande. Dar d-ta cine eşti?

Duane tăcu.

— Cred că d-ta eşti Buck Duane. Am auzit că eşti al dracului de mână, când e vorba de revolver:

Acum râse Duane, nu de alta, ci la gândul că fusese cunoscut de primul, călăreț ce-l ajunsese. Era o dovadă în plus ce repede se află în Texas de o istorie cu mardeală şi împuşcături.

— După câte văd, Buck, te duci în spre Rio. Poate că ai, totuşi, timp să mănânci ceva cu un camarad?

— N-am merinde de loc şi chiar mi-e şi foame, făcu Duane.

— Atunci ai face mai bine să te aprovizionezi înainte de a te îndrepta într-acolo.

— Să mă aprovizionez? întrebă Duane, gânditor.

— Desigur. Omul trebuie să şi mănânce. Fără whisky o mai duc eu, dar fără haleală, ba. Din cauza asta, e regiunea atât de puțin vizitată. Eu plec acum spre Mercer, un mic cuib lângă fluviu. Acolo vom găsi, nădăjduiesc, merinde.

Glasul lui Stevens era foarte prietenos. Vădit că dorea tovărăşia lui Duane, deşi nu i-o spunea. Văzând că Duane tace, Stevens continuă:

— Străine, pe aici e foarte bine să ai un tovarăş de drum. Poate că nu-ți convine, de aceea nu te întreb.

— Vrei să facem drumul împreună?

Luke rânji.

— Aş fi foarte mândru să fiu împreună cu un om de talia d-tale. Ştii, eu nu pot să-i înghit pe cowboy-i aceia care îndată pun mâna pe armă. Buck, nu ştiu multe despre d-ta, dar oricine s-a născut pe aici cunoaşte povestea tatălui d-tale. Pe aici eşti aşteptat. Pățania d-tale a ajuns şi pe meleagurile

astea. La noi e o glorie să înfăptuieşti aşa ceva! Aici revolverul domneşte. Buck, e adevărat că sunt un vagabond, dar un terchea-berchea nu sunt. Mi-ar place să facem drumul împreună.

— În regulă... plecăm împreună spre Mercer.

Duane nu fusese niciodată un palavragiu. În ce priveşte tovarăşul sau, acesta tot timpul trăncănea, fericit desigur că-şi poate auzi glasul.

CAP. 3

Mai târziu cu câteva ore, Duane şi Stevens îşi țesălau caii într-un pâlc de meschitos, nu departe de orăşelul Mercer.

— Buck, eu cred că ar fi mai bine să rămâi aici, spuse Stevens atunci când încălecă. Vezi tu, primarul şi grănicerii sunt întotdeauna foarte curioşi atunci când apare vreo față nouă. În Mercer nimeni nu se mai interesează de mine, aşa că mai bine stai tu aici şi pregăteşte-te de drum. Dacă vei vedea însă că întârzii...

Făcu o pauza mai lungă, râse şi în ochii lui juca o sălbatică veselie.

— Bani ai, Stevens?

— Bani? strigă Luke Stevens foarte uimit. Ultimul meu cent a zburat acum vreo doi ani.

— Îți dau ceva bani pentru târguit. Să aduci şi ceva whisky, dar bagă de seamă să nu te încurci în drum.

— Eşti un băiat minunat, mormăi Stevens după ce luă banii. Pe legea mea că nu mint. Aşteaptă-mă aici... câteva minute şi sunt îndărăt.

Dădu pinteni calului şi o luă spre oraş. Nu trecu un sfert de oră de la plecarea lui şi deodată Duane auzi o detunătură de armă şi apoi țipete, lucru ce însemna că e cineva în primejdie. Duane se aruncă pe spinarea calului şi ieşi din pădurice, pentru a vedea pe şosea cum un cal alearga în goana cea mai mare, învăluit într-un nor de praf. Era Stevens şi Duane admira minunata lui ținută de călăreț. În fața lui, pe cal, avea o legătură cât toate zilele de mare. Îndărătul lui goneau câțiva călăreți bine înarmați. Peste puțin fu ajuns de Luke, ai cărui ochii luceau de veselie, deşi era puțin cam galben la față.

— N-ajunsei bine acolo, că şi dădui peste o veche cunoştință, lămuri Stevens. Tipul mă ochi îndată şi de aici porni toată povestea.

În amurg, după ce scăpară de urmăritori, ajunseră la fluviu. Calul lui Duane era plin de spumă şi de abia mai răsufla. Numai după ce străbătu fluviul, lăsă Duane calul să se odihnească. Deodată Luke se clătină în şea. Cu un strigăt de uimire, Duane sări la dânsul şi îl prinse în brațe. Fața îi era schimbată şi plină de sudoare. Cămaşa îi era pătată de sânge.

— Eşti rănit?

— Care dracu ar putea spune că nu sunt? Eşti aşa de bun să dai jos legătura de pe cal?

Duane dădu legătura jos şi de abia atunci băgă de seamă că Stevens scuipă

cu sânge.

— De ce nu mi-ai spus? Arătai atât de bine, încât nu m-am gândit că ai fi poate rănit.

— Luke Stevens poate trăncăni ca o spălătoreasă, dar ştie să-şi ţină gura atunci când trebuie. N-ar fi fost bine să vorbesc în timp ce urmăritorii erau pe urmele noastre.

Duane îl rugă să se aşeze jos, îi scoase cămaşa şi îi şterse pieptul şi spatele de sânge. Glonţul, străbătându-i corpul, făcuse o gaură foarte adâncă. Călăritul şi greutatea legăturii ce-o avea cu el, îi înrăutăţise şi mai mult starea. Deşi pierduse orice nădejde, Duane opri hemoragia şi legă rana.

— Brown îl chema pe tipul acela. Ne-am certat odată pentru un cal furat, pe care l-am şterpelit eu din nou, la Huntsville. Pe Brown l-am văzut în Mercer înainta de a mă vedea el pe mine şi l-aş fi putut pune jos, n-am vrut însă să-mi calc cuvântul ce ţi l-am dat. Nădăjduiam că nu mă va recunoaşte, dar mă văzu şi trase primul. Ce gândeşti de gaura asta?

— Nu-mi place, răspunse Duane, fără a-l privi pe rănit în ochi.

— Atunci e prost. Dar am mai avut eu răni de astea şi am scăpat de ele. Am să scap şi de asta, n-avea grijă! Acum, Buck, lasă-mi ceva merinde şi ia-o din loc.

— Şi să te las singur aici?

— Pai nu vezi că nu te pot însoţi? Brown şi prietenii lui ne vor urmări până aici.

— Ce-ai face în locul meu? întrebă Duane curios.

— Mi-aş salva pielea.

Duane nu răspunse nimic. Dădu ovăz şi apă cailor, umplu ploştile cu apă, încarcă sacul de merinde pe spatele calului său, apoi luându-l pe Stevens în braţe, îl urcă, cu grijă pe armăsar.

— Să mergem, aşa, pe întuneric, până ce voi cădea de pe cal, glumi Stevens.

Călăriră toată noaptea, până-n zori. Stevens se afla într-un hal fără de hal, deşi tot mai sporovăia vesel. Descălecară atunci când răsări soarele. Rănitul refuză mâncarea, dar ceru whisky şi apă.

— Buck, vrei să-mi tragi cizmele?

Duane îi împlini dorinţa.

— Buck, bătrânul meu spunea că eu sunt făcut pentru ocnă. Dar n-a fost să fie! Cât despre mine, când oi fi pe lumea cealaltă, să-ţi reaminteşti că am pus mare preţ pe prietenia ta.

Apoi închise ochi, prefăcându-se că doarme. Duane încercă să mănânce ceva, apoi se căzni să doarmă şi el. Domnea o tăcere adâncă, întretăiată doar de bâzâitul insectelor de tot felul. Trezindu-se, Buck se duse cu caii la adăpat. Când Duane reveni cu caii îl găsi pe Stevens treaz, mereu bine dispus şi ceva mai bine, parcă.

— Vezi, Buck? Mai trăiesc încă şi sunt în stare să mai călăresc o noapte. Tot ce mai vreau, e doar o înghiţitură în lege din sticlă. Vrei să mă ajuţi? Straşnică înghiţitură. Cred că am pierdut tot sângele ce-l aveam în mine.

În timp ce Duane punea şeile pe cai, lui Luke nu-i mai tăcea gura. Când

veni vremea să se urce pe cai, Stevens spuse:

— Ajută-mi să-mi pun cizmele.

Călăriră foarte bine toată noaptea, cu atât mai mult cu cât poteca fiind mai largă pe acolo, Duane putu călări foarte aproape de Luke, sprijinindu-l cu mâna.

Zorile îi găsiră pe cei doi fugari pe malul unui mic fluviu. Luke se prăbuşi în braţele lui Duane care, văzându-i faţa, înţelese că acesta fusese cel din urmă drum al rănitului.

— Buck, mă dor grozav picioarele din cauza cizmelor, spuse Stevens şi se simţi vădit uşurat atunci când Buck i le scosese.

— Ce-o fi cu cizmele astea de se ocupa atâta de ele? se miră Buck.

— Drumul acesta, începu Stevens duce spre o fundătură, unde vei găsi oameni – puţini, poate, ca tine – mulţi ca mine – hoţi de cai, bandiţi şi mutre urâcioase. Acolo viaţa e uşoară, Buck! Tu însă n-o s-o găseşti uşoară. Printre ei vei fi un lup singuratic. Când un om poate suporta singurătatea şi e repede la mână cu arma, atunci viaţa de lup singuratic e cea mai bună. Dar un om care trăieşte singuratic, li se va pare foarte suspect băieţilor de acolo şi dacă vor putea, te vor ucide.

Stevens ceru de câteva ori apă de băut. De whisky uitase. Vocea sa devenea, din ce în ce, mai slabă.

— Nu mai vorbi. Asta te slăbeşte.

— Trebuie să mai vorbesc. Oricum e sfârşitul... Camarade, crede în cele ce-ţi voi spune şi-ţi va folosi la ceva. Plecând de aici, vei da de oameni. Nici unul din ei nu va fi un om cumsecade. Toţi la fel! Poate, uneori, unul mai bun decât celălalt. Am trăit 12 ani la Rio Grande. Sunt trei bande acolo, King Fisher, care e un băiat de treabă şi cu care ar fi bine să o ai bine, apoi Cheseldine, care-şi face treburile prin regiunea Rim-Rock. Pe acesta nu-l prea cunosc, ştiu însă că în ultimii ani s-a îmbogăţit foarte. Pe Bland – pe acesta îl cunosc de ani de zile şi multe am făcut cu el. Banda lui Bland e cea mai mare. Are cel puţin 20 de oameni pe conştiinţă, fără să mai număr pe murdarii aceia de mexicani.

Stevens luă o înghiţitură de apă şi se mai odihni puţin.

— Cu Bland nu te vei putea înţelege, probabil. Eşti un băiat prea frumos ca să-i placi şefului, căci să şti că în tabăra sa sunt şi femei. Afară de asta nu-i va place văzând ce ţintaş bun eşti. Va fi cu ochii pe tine. În tot cazul, ar fi mai bine să te înrolezi în vreo bandă, decât să rămâi singur.

Vântul vâjâia prin frunzele şi ramurile de meschitos: păsărelele ciripeau prin pomi. Deodată Stevens începu să vorbească din nou.

— Brown îl cheamă... Ne-am certat pentru o mârţoagă pe care i-am şterpelit-o în Huntsville. El a furat-o mai întâi. Brown – un om care ucide şi pretinde apoi că e un om cumsecade. Dacă-l întâlneşti... nu uita că suntem camarazi.

— N-am să uit asta, Luke...

Făgăduiala asta păru că-l bucură pe Stevens. Încercă să ridice capul, dar nu mai avu putere.

— Picioarele îmi sunt atât de grele... Mi-ai tras, într-adevăr cizmele din picioare?

Muribundul închise ochiii şi începu să bolborosească cuvinte neînțelese. Căzu apoi într-un fel de letargie, încât Duane crezu că acesta îi e sfârşitul, dar Stevens se trezi în spre apusul soarelui. Duane aduse apă proaspătă, deoarece crezu că Stevens îi va cere ceva de băut.

— Camarade,... mi-ai fost.. credincios... şopti Stevens neinteligibil.

Cadavrul îl îngropă nu departe de apă.

CAP. 4

A treia zi după întâmplările de mai sus, Duane ajunse în regiunea Rim-Rock. Nu întâlnise picior de om până aici. O luase la drum, fără să ştie încotro merge. Poteca îl ducea acum în sus. Prin munți, spre locurile unde numai vulturii se simțeau bine. După acest urcuş anevoios, se pomeni într-o vale verde, încântătoare, presărată, ici, colo, de mici colibe. Văzu şi mulți oameni, la munca câmpului. Curând ajunsa în fața unei case. Care era ceva mai mare decât celelalte. În prag sta o femeie tânără şi frumoasă.

Drumul îl duse apoi spre piațetă unde văzu cai, câini, vite, femei mexicane cu copii şi oameni albi. Toată lumea părea fără treabă. Nimeni nu părea să-l bage în seamă pe Duane. Dinspre o casa auzi zumzet de voci.

Când Duane se apropie de grupul albilor, se auzi o voce:

— Dracu să mă ia dacă asta nu e mârțoaga lui Luke!

Grupul se sculă în picioare, îndreptându-se spre Duane.

— Ei, nu e aşa că e mârțoaga lui Luke?

— Cam aşa ceva, răspunse un altul privind calul.

— Cine eşti d-ta străine? întrebă un oarecare Basomer.

Duane tăcu. Nu-i plăcea tonul omului şi pace.

— Cine eşti, străine? întrebă un altul, dar cu un ton ceva mai politicos.

— Numele meu e Duane, sună răspunsul.

— Cum de ai calul acesta?

O mare tăcere urmă după ce Duane le povesti faptele. Basomer îşi mângâia, nervos, barba.

— Dacă Luke n-ar fi mort, nimeni n-ar avea calul şi arma sa, îşi dădu cu părerea un altul, pe nume Euchre.

— Mister Duane, începu Basomer, întâmplător eu am fost tovarăşul de întotdeauna al lui Luke Stevens.

Duane îl măsură din creştet până-n tălpi. Examinarea asta îl supără pe Basomer.

— Eu vreau calul şi arma lui Luke, strigă el.

— Ce mă priveşte pe mine asta? De aceea am adus calul şi arma. Bagajul, însă, îmi aparține mie.

— Şi de unde ştim noi că nu eşti d-ta acela care l-ai ucis pe Luke, luându-i apoi calul şi celelalte?

— Cuvântul meu ajunge.

— Ce să fac cu el? Eu am fost cel mai bun prieten al lui Luke!

Şi înfuriat, Basomer intră în local, înjurând de mama focului. Duane descălecă repede.

În aceeaşi clipă, din local ieşiră un număr de oameni. În fruntea lor se afla un om înalt, bine legat, cu o față ascuțită şi cu barba roşie.

— Eu sunt Bland. Cine eşti d-ta şi ce cauți aici?

Duane mai povesti încă odată cele întâmplate, cu mai multe amănunte de această dată.

— Te cred. Bag de seamă întotdeauna când vreunul minte.

— Povestea asta cu Luke, care cerea mereu să i se tragă cizmele din picioare nu mi se pare nici mie neadevărată, întări Euchre. Dintotdeauna lui Luke îi era frică să nu moară cu cizmele în picioare.

Toată lumea râse la aceste vorbe. În vest, să mori în cizme, înseamnă să mori pe neaşteptate.

— Numele d-tale e Duane – Buck Duane? Eşti fiul acelui Duane, care era renumit şi considerat drept as al revolverului?

— Da.

— Nu l-am întâlnit pe tatăl d-tale niciodată şi-mi pare bine, spuse Bland, vesel. Eşti şi d-ta băgat în vreo chestie?

— M-am certat cu unul.

— Vrei să spui că ai avut o încăierare cu unul?

— Cam aşa ceva. Dar îmi pare rău!

— Pe Duane junior, nici nu mai trebuie să-l întreb daca şi-a împuşcat omul, reluă Bland, ironic. Numai că n-ar fi trebuit să vii încoace!

— Înseamnă că trebuie să plec de aici?

— Nu tocmai! Vrei să te înrolezi în banda mea?

— Nu, nu vreau.

— Bine. Cu înrolarea d-tale, tot nu l-am liniştit pe Basomer. Cu Basomer acesta nu prea e de glumit. De aceea, te sfătuiesc în interesul d-tale să pleci de aici.

— Mulțumesc, dar dacă e vorba numai de asta, atunci rămân.

Basomer apăru în prag, se smuci din brațele acelora care voiră să-l rețină şi se îndreptă spre Duane, care rămăsese singur în mijlocul străzii. O clipă cei doi bărbați se priviră tăcuți, apoi, atunci când Basomer voi să ridice mâna, revolverul lui Duane detună înfiorător. Două împuşcături – ambele din arma lui şi brațul drept al Basomer căzu, fără putere de-a lungul trupului. Omul încercă să apuce revolverul cu mâna lui stângă, dar fu împiedecat de ceilalți.

CAP. 5

Dintre toți, doar Euchre părea să arate oarecare prietenie, tânărului. El îl conduse pe Duane în coliba lui, apoi îl ajută să-şi deşeueze calul.

Coliba lui Euchre se compunea din două camere. Într-o cameră stăteau

îngrămădite pături, arme, şei şi țesale, în cealaltă se afla un cămin de piatră, o masă, două bănci, un dulap şi câteva farfurii.

— Poți să rămâi aici cât pofteşti. Nu prea sunt bogat, dar tot ce vezi aici, îmi aparține. Fii deci ca la d-ta acasă.

— Mulțumesc. Am să rămân aici ca să mă mai odihnesc puțin.

— Bine. Între timp o să-ți duc calul la păscut.

Rămas singur, Duane îşi şterse sudoarea de pe față, se dezbrăcă şi se întinse pe pături.

— Vrei să bei sau să fumezi ceva? îl întrebă Euchre când reveni. Câți ani ai?

— 23.

Euchre îl privi uimit.

— Păi eşti încă un copil. Credeam că ai cel puțin 30. Buck, eu cred ca nu eşti un răufăcător. O împuşcătură la nevoie nu înseamnă că ai comis o fărădelege.

Vorbele lui Euchre îl mai uşurară pe Duane, care îi povesti mai multe despre dânsul.

— Eu sunt de mulți ani în Rio şi am văzut sute de băieți care fuseseră nevoiți să spele putina de acasă. Rio era locul de întâlnire al tuturor fugarilor din Statele Unite. Astfel am văzut casieri, falsificatori, hoți şi ucigaşi dormind pe aceeaşi bancă. Banda asupra căreia domneşte Bland trăieşte fericită şi lipsiră de griji. Te-am auzit când i-ai spus lui Bland că nu vrei să te înrolezi în bandă, dar nici el nu te-ar fi primit cu dragă inimă. Ai ceva bani?

— Nu prea.

— Poți să trăieşti din joc? Te pricepi la cărți?

— Nu.

— Vrei să furi cai?

— Nu.

— Atunci din ce o să trăieşti din ziua când ți se vor sfârşi banii? Un om cinstit nu poate trai pe aici. Să păzeşti vitele mexicanilor, n-ar fi o treabă, deoarece oamenii lui Bland te-ar ucide. Ce-ai de gând să faci, deci, tinere?

— D-zeu ştie, răspunse Duane, deznădăjduit. O să trăiesc cu banii mei cât oi putea şi pe urmă o să mă usuc de foame.

— E drept că sunt sărac, dar atâta vreme cât eu voi avea ceva, nu vei suferi de foame.

Iar se miră Duane. Întâlnea la acest om, aceeaşi prietenie văzută la Luke.

— Îți mulțumesc, Euchre, dar să primesc, fără să-mi plătesc partea, n-aş putea.

— O să faci ce-o să vrei, tinere, dar acum fă focul şi eu o să văd de ceva mâncare. Ştiu să fac o pâine de să te lingi pe degete.

— De unde primiți alimente?

— Unele ne vin din Mexico, altele ne sunt aduse pe fluviu. Avem şi un vas. Vezi tu, Bland vinde mii de capete de vite pe an şi toate sunt trimise pe calea fluviului.

— Şi de unde aduceți animalele?

— Asta nu e treaba mea, răspunse Euchre, scurt. Nu ştiu. E drept că am

adus vite, dar niciodată nu le-am condus prin Rim-Rock.

După masă, Euchre spălă vasele, le puse la locul lor, mătură prin casă şi luându-şi pălăria, se îndreptă spre uşă.

— Dacă vrei, poți veni cu mine, spuse el.

— Rămân aici.

Bătrânul părăsi casa, iar Duane începu să se plimbe, îngândurat prin casă.

Deodată rămase lipit locului, în vreme ce, repede c-a fulgerul, îşi smulse revolverul din toc. Era o mişcare vie, pe care o învățase de la tatăl său. Pe vremuri bătrânul îi spusese că numai datorită unei asemenea mişcări, poate un cowboy să scape cu viață. De aceea, acum, când se afla într-o tristă împrejurare, gândul lui reflex îl făcu să repete mişcarea, de care, în viitor, atârna toată existența lui. Căci ştia că de acum înainte, viața lui atârna de repeziciunea cu care-şi va scoate revolverul din toc!

Când reveni din scurta plimbare de afară, Euchre îl găsi pe Duane trebăluind pe lângă foc.

— Îmi pare bine că nu mai eşti atât de galben la față, spuse acesta în loc de bună ziua. Vino înăuntru. Masa e gata.

— Ce ştii de Bland? întrebă tânărul în timp ce mâncau.

— Nu ştiu nici cine e, ce este şi de unde vine. E un om între 30 şi 40 ani. Numele lui adevărat nu este Bland, ci altul pe care eu nu-l cunosc. Ştie să te îngrijească mai bine decât un doctor. Asta îi este arta cu care îşi domoleşte oamenii. În fiecare zi, se înrolează alții şi dacă n-ar fi revolverele, armata lui ar număra mii de oameni.

— Cât de tare e banda acum?

— Cred că are aproape o sută de oameni. Numărul e foarte schimbător. Oamenii lui Bland sunt peste tot. Chiar şi printre cowboy.

— Dar cum de are aşa putere? Am auzit undeva că Bland e însuşi Satana.

— Aşa şi e, Satana! N-are decât doi prietenii Dave Ruff şi Chess Alloway care sunt mâna lui dreaptă. Pentru o nimica, Bland te împuşcă. A ucis oameni numai aşa din plăcere. Ştii acum de ce oamenii vin buluc la dânsul? Pentru că are bani. E foarte bogat. Aruncă cu banii în dreapta şi-n stânga. Din cauza asta e atotputernic. Din cauza banilor. Aur blestemat!

— Şi de ce n-a fost ucis, până acum?

— Pentru că e mai repede de mână decât ceilalți băieți. Vezi tu, Buck, printre noi, oamenii aceştia încolțiți de poliție, acela care ştie să folosească mai bine o armă, e cel mai respectat. L-am auzit astăzi pe Bland spunând că niciodată nu a văzut pe cineva trăgând cu atâta precizie, ca d-ta. Toată banda nu vorbeşte acum decât de tine. Basomer era un țintaş aşa de bun, încât ştia să-l țină în şah şi pe Chess Alloway şi chiar pe Bland. Să ştii că Bland nu te mai poate suferi.

Ochii lui Euchre scânteiau de plăcere în timp ce vorbea. Se vedea cât colo că tânărul îi plăcea foarte mult.

— Aşadar, asta ți-a fost intrarea. Acum, chiar cei mai buni țintaşi te vor ocoli. De isprava asta va afla toată lumea şi mulți cowboy beți te vor pune la încercare şi d-ta va trebui să-i ucizi, căci aşa e în vest. Ştiu că astea nu sunt

sfaturi vesele pentru un băiat cumsecade, ți-o spun însă pentru că-mi placi. Acum să mâncăm şi să ieşim apoi, pentru ca banda să nu creadă că te ascunzi de ea.

Când Duane şi Euchre ieşiră din casă, soarele apunea dincolo de fluviu. În depărtare, se auzea vocea plăcută a unei femei, care cânta o veche serenadă mexicană.

Euchre îl conduse pe Duane în fața localului unde Basomer primise o lecție atât de dureroasă.

— Să aruncăm o privire înăuntru, propuse Euchre, trăgându-l pe Duane după dânsul. Singurul om care va avea, mai mult, ochii pe d-ta. va fi Benson. El ține localul. Eu, cel puțin, nu-l înghit. Tare mi-ar pare bine ca vreun băiat să-i achite factura!

La intrarea celor doi, Benson, proprietarul localului puse mâinele pe tejghea şi-l examină cu atenție pe Duane.

— Dar ce ai cu el? îl întrebă Duane pe Euchre, după ce luară loc la o masă.

— Strigoiul acesta a aruncat o fată în brațele lui Bland, care şi-a bătut joc de ea.

— O fată?

— Da. Când vom pleca de aici, ți-oi povesti şi chestia asta. Sunt aici câțiva din bandă şi nu vreau să mă audă cum vorbesc de şef.

În jumătatea de oră care urmă, câțiva bandiți luară loc la masă şi Duane le vorbi prietenos şi cu destulă politețe, dar refuză invitația lor pentru un păhărel sau o partidă de cărți. Nimeni nu aminti de chestia cu Basomer.

Între timp, localul se umplu de vizitatori. Cei mai mulți se duceau la masa de joc. Jucătorii cei mai pătimaşi erau mexicanii, care nu odată încercaseră să lichideze neînțelegerile cu revolverul sau cu cuțitul.

— Bland nu e astăzi pe aici, spuse Euchre. A plecat într-o expediție, luând pe Alloway şi alții cu dânsul. Al doilea aghiotant al său, Rugg, e colo, cu alți trei tovarăşi. Rugg e mititelul acela cărunt cu un singur ochi în cap. Celalalt i s-a scurs în urma unei împuşcături. Dar vede destul de bine şi cu acela care i-a rămas. Acela de colo e Hardin. Îl ştii? E şeful unei bande tot atât de mare ca aceea a lui Bland. Hardin e acela care stă lângă Benson. Vine din când în când pe aici să-l viziteze pe Bland. Sunt prieteni. Îl vezi pe mexicanul acela? Acela cu şireturi aurii la sombrero? E Manuel, un bandit mexican. Un mare jucător. Vine de multe ori pe aici ca să se curețe de gologani. Lângă el e Bill Marr. E cel mai îndemânatec hoț de vite ai lui Bland. E un călăreț desăvârşit. Acela e Kid Fuller, cel mai tânăr din bundă. Ăsta a luat-o devreme de tot. De un an de zile se află pe aici, l-a ucis pe tatăl iubitei lui şi a devenit hoț de cai. E în slujba lui Bland.

Euchre îi arătă lui Duane şi alte personalități.

Deodată tot tărăboiul încetă şi o tăcere mormântală domni în tot salonul. Se auzi apoi căderea unui corp pe podea.

— Îndrăzneşti…

— Mai spune odată, să te văd… se auzi o altă voce.

— O mai spun odată, se auzi cealaltă voce. O spun pentru a doua oară şi

pentru a treia oară. O strig şi în plina stradă. Eşti surd? Ai trişat!

Urmă o tăcere şi mai apăsătoare, apoi o gălăgie teribilă se dezlănțuie. Euchre sări spre uşă, cu Duane după dânsul. În stradă se încinsese o bătălie grozavă. Zeci de împuşcături se auzeau de pretutindeni.

— Cine i-a făcut-o micului Fuller? întrebă unul.

— Bud Marsh, răspunse unul.

— Socotesc că primele împuşcături au venit de la Bud? Adios, micule Fuller! Aşa ți-a fost scris, îşi dădu altul cu părerea.

— Câte împuşcături?

— Numai vreo 3-4.

— Trei grele şi una mai uşurică. Cea uşurică era din puşca aceea mică a lui Fuller. Dar ia să vedem, mi se pare că mai trăieşte încă.

În aceeaşi clipa, cei mai mulți din cei prezenți, îşi reluară locurile, pe la mese, în local. Duane socoti că văzuse destul şi voi să se întoarcă acasă, dar se auzi chemat de Euchre.

— Nimeni n-a fost rănit prea greu, ceea ce e destul de ciudat. Fuller, despre care ți-am vorbii mai adineauri, a băut şi pierdut ceva la joc. Cerând socoteală lui Bud Marsh, care joacă necinstit ca mai toții ceilalți de pe aici, a căpătat ceea ce căutase. Cât despre glontele nesigur al lui Fuller, acesta a nimerit într-un mexican.

CAP. 6

— Am noutăți pentru tine, Buck, îi spuse Euchre, a doua zi dimineața, în timp ce pregătea de-ale mâncări. Azi a venit aici un oarecare Bradley, care a auzit câte ceva despre tine. Ne-a vorbit despre Cal Bain şi despre un crescător de vite care a fost găsit împuşcat la vreo 20 de mile depărtare de Wellston. Pun rămăşag că nu tu ai făcut asta!

— Nu, n-am făcut-o eu.

— Da, dar ți-au aruncat-o ție în spinare. Şi daca o să devii puțintel mai renumit, să ştii că şi alte chestii or să-ți se strecoare în cizme. Mai am şi alte noutăți. Ai început să devii popular.

— Popular? Ce înseamnă asta?

— Azi de dimineață am vorbit cu d-na Bland. Te-a văzut când ai venit, ieri. Ea şi alte câteva femeiuşte de pe aici, țin să te cunoască. Vor să mai afle ceva noutăți de la oraş, prin tine, căci se plictisesc amarnic aici.

— Vezi, Euchre, nu că sunt nepoliticos, dar n-aş vrea să am de-a face cu femeile.

— Mi-am închipuit. Ai dreptate. Femeile sunt lucrul dracului. Nădăjduiam doar c-o să mai sporovăieşti olecuță cu copilul acela părăsit.

— Ce copil? întrebă Duane, uimit.

— Nu ți-am vorbit de Jennie – fata care a fost răpită cu ajutorul lui Karnickel Benson?

— Despre o fată mi-ai cam vorbit, dar nu prea lămurit. Spune-mi acum.

— Tot ceea ce ştiu? Acum câțiva ani, Benson a făcut o călătorie dincolo de fluviu, ca să cumpere niscaiva băuturi. Acolo se întâlni cu o bandă de mexicani, care duceau cu ei câțiva prizonieri yankei. Ceea ce sa întâmplat acolo, nu ştiu, ceea ce ştiu e că Benson se înapoie cu o tânără mai mult moarta decât vie, trebuia să aibă vreo 14 ani. Benson voia s-o întrebuințeze la dugheana lui ca dama de consumație, sau aşa ceva, aşa spunea el, numai ca eu nu dau multe pe ce spune el. Bland o văzu şi o cumpără. Dacă aş lua otravă şi tot n-aş crede c-a făcut-o din omenie. În tot cazul, era mai bine la Bland, decât la Benson, deoarece Kate Bland se îngriji ca nici un bărbat să nu se apropie de copilă. Astăzi Jennie e o fată de mai mare dragul şi Kate e foarte geloasă pe dânsa. Acum, casa lui Bland e un adevărat iad pentru Jennie. De aceia vreau să vii şi tu pe acolo. Aş avea poftă ca fata să se îndrăgostească de tine. Tu eşti doar omul care o poate ajuta. Vezi tu, am avut şi eu o fetiță, care astăzi ar fi de vârsta Jenniei.... De aceea nu vreau s-o văd pe fetița asta cum se chinuie în casa lui Bland!

— Du-mă acolo, Euchre.

Casa lui Bland era făcută din lut, ca mai toate casele din vale, dar era ceva mai frumoasă şi mai arătoasă decât celelalte. Prin uşa întredeschisă, Duane observă sumedenie de scoarțe şi covoare mexicane.

Euchre bătu la poartă.

— Tu eşti, Euchre? se auzi o voce plăcută de fată.

— Da, Jennie eu sunt. Unde-i d-na Bland?

— S-a dus până la Deger. E cineva bolnav pe acolo.

— Vino afară, Jennie, sau lasă-ne pe noi să intrăm înăuntru. A venit cu mine tânărul despre care ți-am vorbit.

— Nu pot. Sunt aşa de...

— Vino aşa cum eşti, o întrerupse bătrânul. Tânărul Duane nu e hoț de vite şi nici puşlama. Vino afară, Jennie, poate că el te va putea...

Euchre nu-şi mai sfârşi fraza. Vorbise încet, aruncându-şi ochii, temător, în jurul lui, dar ceea ce vorbise, o făcu pe fată să iasă repede afară. Acum sta în pervazul uşii, cu pleoapele lăsate şi roşie ca para focului.

Era o blondă, foarte drăguță.

— Nu fi atât de sfioasă, Jennie. Tu şi cu Buck, aveți acum prilejul să stați puțin de vorbă. Cât despre mine, mă duc în întâmpinarea d-nei Bland, dar n-am să mă grăbesc aşa de tare!

— Îmi pare bine de cunoştință, d-ră... d-ră. Jennie, spuse Duane după ce bătrânul se depărtă. Euchre nu mi-a spus numele dvs. de familie.

Vorbele îi rămaseră băiatului în gât, atunci când privirea fetei se opri asupra lui. Ochii ei erau frumoşi, dar nu frumusețea lor opri izvorul vorbelor lui Duane. În privirea lor, el citi îndoială şi nădejde. Era o privire cum nu mai văzuse.

— De ce ați venit încoace? întrebă, ea, în sfârşit.

— Ca să va văd pe dvs.

— De ce?

— Euchre gândea că v-aş putea fi de folos.

Duane era complet ameţit de ochii frumoşi ai fetei.

— Euchre e un om cumsecade. E singurul om din acest loc groaznic... e singurul om care a fost bun cu mine. Dar şi lui îi e teamă de Bland. El crede că dvs. sunteţi cu totul altfel. Cine sunteţi, în definitiv?

Duane o lămuri.

— Aşadar, nu sunteţi nici bandit, nici hoţ de vite, nici ucigaş şi nici om rău nu sunteţi?

— Exact. Dar chiar de loc! răspunse el, râzând.

— Atunci de ce aţi venit aici?

— Am fost amestecat într-o încăierare şi a trebuit s-o şterg. Când s-or mai linişti lucrurile, nădăjduiesc să mă întorc acasă.

— Un om de treabă nu poate să rămână aici.

— Ba da!

— Oh, cunosc eu oamenii de pe aici... deşi dvs. arătaţi altfel.

Ochii ei se odihniră pe Duane. Ceva cald şi dulce, cuprinse inima băiatului, la gândul că fata asta frumoasă avea încredere în dânsul.

— O Doamne, poate că dvs. sunteţi omul care să mă salveze de aici. Înainte de a nu fi prea târziu!

— Da, poate sunt eu omul acela! întări Duane.

Ea păru că se reţine spre a nu se arunca în braţele lui, urmând un imbold tainic. Obrajii îi erau roşii, buzele îi tremurau, iar sânii i se ridicau vijelios sub bluza subţirică. Deodată neîncrederea o apucă iar.

— Nu e cu putinţă. Şi d-ta ai venit aici pentru mine – ca Bland şi ca toţi ceilalţi bărbaţi.

Duane îşi lăsă mâna dreaptă pe umărul ei. Ea se clătină, cât pe ce să cadă.

— Priviţi-mă... drept în ochi. Există şi oameni cumsecade. N-aveţi nici tată... nici frate?

— Sunt morţi, ucişi de bandiţi. Locuiam în Dimmit Country. Eu fui răpită de ucigaşii lor. Dar aici, în iadul ăsta, nu pot trăi mai departe. Vreţi să mă ajutaţi, domnule Duane?

— Da, Jennie, vreau! Spune-mi doar cum! Ce trebuie să fac? Ai vreun plan?

— Nu. Răpeşte-mă de aici... asta vreau!

— Voi încerca! Desigur că nu va fi uşor. Am nevoie de timp ca să mă mai gândesc. Mai întâi trebuie să îngrijim de cai şi merinde. Aici eşti ţinută sub pază?

— Nu. Aş fi putut să fug de multe ori, dar mi-era teamă, să nu cad din lac în puţ. D-na Bland mă bate, mă lasă nemâncată, dar pe bărbatul său şi pe ceilalţi, îi ţine departe de mine. De aceea îi şi sunt recunoscătoare. N-o face din dragoste pentru mine, ştiu că mă urăşte. Acum câtăva vreme era pe aici unul, anume Spencer – sau aşa îşi spunea el, cel puţin. Acesta încerca să fie drăguţ cu mine. Dar ea nu îngădui, pentru că era îndrăgostită de dânsul. E o femeie foarte rea. În cele din urmă Bland îl împuşcă pe Spencer şi aşa se termină povestea. De atunci e geloasă pe mine. De multe ori se ceartă cu Bland din cauza mea. A jurat să mă ucidă, dacă se mai apropie el de mine.

Odată l-am auzit pe Chess Alloway cum încerca să-l convingă pe Bland să mă cedeze lui. Mai rău e atunci când Bland e în călătorie. Nici să dorm nu mai pot atunci. Tot timpul mă frământă gânduri de sinucidere, caci nu vreau să cad pradă vreunui bandit. Duane, dacă vrei să mă salvezi, trebuie să lucrezi repede.

— Şi eu cred asta! răspunse Duane gânditor. Cel mai greu lucru va fi s-o îmbrobodim pe d-na Bland. Dacă va bănui ceva, toată gaşca va fi pe spinarea noastră!

— Asta aşa e. Trebuie să fii prevăzător!

— Ce fel de femeie e?

— E o neruşinată. Se îmbată uneori, când Bland nu e aici şi atunci are o grămadă de ibovnici. Ai putea s-o cucereşti uşor… dacă ai voi!

— Să mă îndrăgostesc, oare de ea? întrebă Duane, gânditor. Aş face ceva şi mai rău, dac-ar ajuta la scăparea d-tale!

— Duane, Bland te va ucide în cazul acesta, răspunse Jennie, întinzând brațele, rugătoare.

Duane nu răspunse.

— Chess Alloway te va ucide, dacă Bland n-o va face! Cel mai bun lucru ar fi să mă iei numaidecât cu d-ta. Salvează-mă.

— Hei, dac-aş putea. Dar uite-l pe Euchre că se înapoiază în tovărăşia unei femei.

— Ea e. Nu trebuie să mă vadă cu d-ta.

— Încă o clipă, te rog. Vreau doar să-ți spun c-om găsi noi o modalitate de scăpare. Deocamdată capul sus! Orice mă vei vedea că fac, să nu-ți pierzi încrederea în mine…

O sclipire de mulțumire scăpă din frumoşi ochi cenuşii ai fetei.

— Voi fi cu sufletul şi inima alături de d-ta, şopti ea, pătimaşă.

După plecarea fetei, Duane se lăsă să cadă pe o bancă ce se afla pe verandă şi privi perechea care se apropia. D-na Bland era o femeie înaltă, bine făcută şi nelipsită de oarecare farmec. Era tânără. Vreo 25 de ani, doar.

— Dl. Duane… Buck Duane… Despre care mi-a vorbit Euchre, nu-i aşa?

— Buckley, rectifică Duane.

— Îmi pare bine că te cunosc, domnule Buckley Duane, răspunse ea, după ce luă loc pe scaunul oferit de Duane. A trebuit să ies, pentru că micul Fuller zace la familia Deger. Ştii care Fuller, nu? Acela care a fost împuşcat aseară! Are friguri, azi. Când Bland nu e aici, trebuie să fac eu pe infirmiera şi asta îmi ia multă vreme. Ai aşteptat singur? N-ai văzut vreo fată pe aici?

— Am fost singur tot timpul. Am văzut, doar, în treacăt, o fată cu o mină foarte bolnăvicioasă.

— Aceea a fost Jen. E copilul pe care noi l-am crescut, dar nu merita să facem asta pentru dânsa. Ți-a spus ceva Euchre despre dânsa?

— Mi se pare că mi-a spus ceva.

— Şi cam ce ți-a spus?

— Ei, Kate, interveni Euchre, nu i-am vorbit decât despre lucruri fără importanță.

Se părea că d-na Bland ținea întrucâtva la Euchre, deoarece îi aruncă o privire foarte prietenoasă.

— În ce o priveşte pe Jen, îți voi spune povestea, ei altădată. O ştie toată regiune Rio Grande.

— Şti ceva, Kate? Eu intru în casă să mai stau de vorbă cu Jen, făcu Euchre.

— Du-te. Tot spune Jen că tu eşti cel mai bun prieten al ei, zise d-na Bland, binevoitoare. Poate din cauză că mai întotdeauna îi aduci stofe mexicane.

Când Euchre intră în casă, d-na Bland se întoarse spre Duane. În ochii ei se citea o mare curiozitate.

— Bland mi-a vorbit de d-ta!

— Şi ce-a spus? întrebă Duane cu o prefăcută neliniște.

— O, n-a vorbit de rău. Mi-a spus doar atât: Uite un tânăr care nu e hoț şi nici în banda mea n-a vrut să se înroleze. Şi e foarte bun țintaş. Apoi mi-a povestit şi de chestia cu Basomer.

— Şi ce-ați spus dvs.?

— Eu? Fireşte că l-am întrebat cum arăți, răspunse zâmbind. Acum îmi pare bine să constat că prevederile mele n-au fost dezamăgite. Duane, ai de gând să rămâi mai multă vreme pe aici?

— Da… de ce?

Obrazul d-nei Bland luă cu totul o altă culoare.

— Vreau să-ți spun ceva, Duane, răspunse ea, serios. Sunt foarte nenorocită, Duane, pentru că sunt soția unui om încolțit. Îl urăsc şi pe el şi viața pe care trebuie s-o duc. Fac parte dintr-o bună familie din Brownsville. De abia după nuntă putui să aflu că Bland e un răufăcător. Într-o bună zi, Bland îl ucise pe un unchi de-al meu. Familia mea nu mai voi să ştie de mine şi de aceia trebui să fug cu el. De atunci, trăim amândoi aici, fără să mai ştiu nimic de patria mea şi nici de ai mei. De aceia îmi pare bine, că aici, printre atâția bandiți, am putut găsi şi un om cumsecade, un gentilom! Vai, mă simt atât de singură aici…

Era într-un asemenea hal de nervi, încât nici nu mai putu vorbi mai departe.

— Îmi pare rău de d-ta.

— Nu mă compătimi. Nu-mi place. Păcat că bărbații nu mă pot înțelege. O să auzi poate că Bland a ucis oameni care îmi făceau curte, dar să şti că nu ăsta a fost motivul. Bland ucide, pentru că el simte nevoia de a ucide. Şi asta se întâmplă destul de des. La fiecare două zile auzi de altă crimă. Pe Spencer l-a ucis, încă înainte ca acesta să mă cunoască.

— Ar avea Bland ceva împotrivă dacă te-aş vizita din când în când?

— Nu, deloc! Îi place să vadă că am prieteni. Întreabă-l şi o să vezi. Nenorocirea a fost că vreo câțiva oameni, îndrăgostindu-se de mine, s-au îmbătat dând loc la o încăierare! Asta cred că n-o s-o faci şi d-ta?

— Fireşte că nu!

Înainte însă ca dânsa să răspundă ceva, Euchre se înapoie, aşa că discuția se sfârşi aici.

CAP. 7

În noaptea care urmă, Duane nu putu mai deloc să doarmă. Doi ochi trişti şi frumoşi îl urmăreau neîncetat.

— Ei, ce te-ai înțeles cu fata? îl întrebă Euchre a doua zi dimineața. Despre ce-ați vorbit?

— Am glumit, doar. Mi-ai spus că trebuie s-o mai înveselesc!

— Cred atunci că ai reuşit!

— De ce crezi asta?

— Ei, asta-i. Când am văzut-o ieri pe Jen, fata părea nebună pe jumătate, dar n-a vrut să-mi spună o vorbă despre cele ce-ați vorbit. Dar îmi strângea aşa mâinile, încât am înțeles şi fără cuvinte că-şi exprima astfel recunoştința. Vezi, Buck, mi-ar pare rău să văd că i-ai prilejuit fetei nădejdi zadarnice.

Euchre tăcu. Văzând că nu primeşte nici un răspuns, continuă:

— Buck, am mai cunoscut eu oameni certați cu justiția, dar cuvântul lor era cuvânt. Spune-mi să am încredere în tine? Vrei într-adevăr s-ajuți fata?

Drept răspuns, Duane povesti bătrânului convorbirile lui cu ea şi cu d-na Bland. Când sfârşi, pe fruntea lui Euchre se vedeau stropi de sudoare.

— Tinere, îndată ce te-am văzut, am ştiut că eşti un om şi jumătate, dar, nu mi-am dat seama de ce calibru eşti. Mă, şti tu ce-ai făgăduit fetei?

— Nu, răspunse Duane, serios.

— Trebuie s-o îmbrobodeşti aşa pe Kate Bland, încât să se îndrăgostească de tine. Dar dacă va bănui ceva să şti că va fi jale pentru tine. Te va ucide.

— Ai dreptate, Euchre.

— O să trebuiască să-l împuşti şi pe Bland şi pe Chess Alloway şi pe Rugg şi pe mulți alții încă, înainte ca să ajungi cu fata dincolo de munți.

— De ce? Nu putem fi drăguți cu d-na Bland şi cu primul prilej s-o ştergem fără să dăm loc la o încăierare?

— Nu văd aşa ceva. Toate drumurile sunt păzite de oamenii lui Bland. Toți sunt înarmați.

— Principalul e să facem rost de cai. Tu va trebui să rămâi aici, ca să ne acoperi fuga.

— Ba eu aş vrea să vin cu voi. Dar, aşa cum ai spus tu, principalul e acum să ne facem rost de cai…

Lucrul cel mai important era acum să câştige prietenia oamenilor din banda lui Bland.

Într-o bună zi, un mexican neatent aruncă o țigară aprinsă pe acoperişul de paie al localului lui Benson şi izbucni un incendiu care distruse mai toată maghernița. Urmarea fu că banditii nu mai aveau unde să vină să bea şi să joace, aşa că plictiseala domni în voie în tabără. În acest timp, Duane desfăşură o vie activitate vizitând-o pe d-na Bland mai în fiecare zi. Lipsa lui Bland îl cam puse pe gânduri, aşa că profitând de prieteniile create în rândurile lor, din frânturi de conversație, Duane află multe.

— Bland e desigur urmărit dincolo de fluviu! auzi de la unul.

— Ba eu cred că pregăteşte un transport de vite pentru un vas cuban.

— Rugg spune că şeful are o comandă de vreo 50.000 de capete.

— Pentru aşa comandă ai nevoie de cel puțin un an.

— E tovarăş cu Hardin la treaba asta. Împreună, oamenii ăştia sunt în stare să facă minuni.

— Mă miram eu văzându-l pe Hardin umblând pe aici, de colo până colo.

Fireşte că Duane nu putea să audă totul, dar tot ce auzea, îi putea servi.

— Micul Fuller n-o mai duce mult.

— Mi-a spus-o Jim. Otrăvire de sânge. Gaura nu era primejdioasă, dar s-au ivit complicații.

— Deger spunea c-ar fi putut scăpa, cu o bună îngrijire.

— Kate Bland n-are acum timp de îngrijit răniții!

Urmă o cascadă de râsete, apoi o tăcere apăsătoare.

Câțiva priviră cu coada ochiului spre Duane.

Dar acesta nu păru să dea vreo atenție celor spuse şi plecă.

CAP. 8

— Buck, mă iubeşti? şopti Kate Bland.

— Fireşte, fireşte, răspunse el în grabă, în timp ce ochii nu părăseau fereastra îndărătul căreia zărise chipul drag al Jenniei.

Kate Bland închise ochii şi-şi rezemă capul de pieptul lui.

— Băiatul meu drag, din păcate e prea târziu acum. Pe Bland nu-l mai pot părăsi. Tot ceea ce doresc, e ca tu să mă iubeşti puțin şi să-mi făgăduieşti că nu te vei încurca în nici o încăierare.

Răsărise tocmai luna de după un nor şi toată valea era scăldată în lumină. Deodată zgomot de copite ajunse până la urechile lui Duane. În depărtare zări două umbre.

— Bland! şopti femeia, alipindu-se de Duane. Pleacă! Adică nu, căci te-ar putea vedea.

— Îmi spuneai doar că nu bănuie nimic. De altfel şi Euchre e aici, aşa că totul e în regulă.

Femeia deschise uşa casei, îl împinse înăuntru şi strigă:

— Euchre, vino afară, iar tu, Duane, rămâi cu fata. O să-i spun lui Bland că eşti îndrăgostit de dânsa, Jennie, dacă ne trădezi, îți frâng gâtul.

Duane se apropie de Jennie, care sta lângă fereastră. Ea nu spuse nimic, dar mâinele ei alergară în întâmpinarea lui. Apoi capetele lor se apropiară, spre a privi prin fereastră. Cei doi călăreți descălecară şi un tânăr duse caii la grajd. Dna Bland scoase un țipat de bucurie şi se repezi în brațele unuia din călăreți. Pe celălalt, Duane nu-l recunoscu prea bine, gândea însă că e Alloway.

— Suntem obosiți şi înfometați, spuse Bland. Cine e la tine?

— Pe verandă e Euchre, iar la fereastră e Duane şi Jennie. Eu i-am poftit aici!

Vorbi foarte liniştită.

— Jennie boleşte. Devine zilnic mai slabă şi mai gălbejită. I-am dat voie lui Duane să vie pe aici, ca s-o mai înveselească.

Bland răsuflă adânc.

— Chess, ai auzit? Ce spui de nevastă mea?

— Minte, sau şi-a pierdut capul, răspunse Chess Alloway cu o voce ce avea un sunet neprietenos.

D-na Bland îl rugă, foarte liniştită, să-şi mai țină gura.

Bland izbucni într-un hohot de râs şi se lăsă să cadă pe o bârnă de pe verandă.

— Ce mai faci, Boss? întrebă Euchre.

— Bine, bătrâne.

Duane socoti că acum e timpul să se arate şi dânsul.

— Noapte bună Jen, şopti el strângând fata în brațe şi ieşi afară. Bland, răspunse la salutul lui, dar nu părea deloc mulțumit.

— Cred că zilele astea voi pleca de aici, spuse Buck.

— De ce nu vrei să faci parte mai bine din banda mea? Dacă ai apucat-o pe drumul acesta, nu te mai poți înapoia. Eşti un ucigaş din născare. Decât să rămâi aşa, lup singuratec, cum spun texanii, mai bine vino alături de noi.

— Boss, se amestecă Euchre în discuție şi eu i-am spus asta tânărului. Va fi cel mai bun țintaş din toată banda noastră, căci nici unul nu-l întrece.

— Domnilor, o să mă mai gândesc. Noapte bună.

Nu făcură bine câțiva paşi şi Euchre se auzi chemat de Bland. Duane se înapoie singur acasă, unde, peste puțin veni şi bătrânul.

— Ce ți-a spus Bland? întrebă Duane.

— Frumoasă noapte pentru doi îndrăgostiți.

— Asta am observat-o şi eu, întări Duane.

— Ca să fiu scurt, Bland a strâns-o pe nevastă-sa de gât, aşa de tare, până i-a ieşit limba din gură, iar fața i-a devenit pământie.

— Nu mai spune!

— A sărit apoi la Jen şi a împins-o cât colo, încât sărăcuța căzu jos. Dacă aveam un revolver în mână, îl ucideam fără milă.

— Jennie, spuse Bland fetei, nevastă-mea îmi spune că Duane te vizitează pe tine. Eu cred că minte. O fi ceva între ei doi şi asta vreau să aflu eu acum. Dacă-mi spui adevărul, te fac scăpată. Te trimit la Huntsville, de unde îți va fi uşor să ajungi acasă. Îți dau şi bani. Spune-mi, Duane a venit aici în vizită la nevastă-mea?

— Nu! răspunse fata.

— Pentru tine a venit?

— Da.

— E amorezat de tine? întrebă şi Kate.

— Asta… nu ştiu. Nu mi-a spus-o.

— Dar tu îl iubeşti?

— Da! Buck, minunată a fost atunci când a rostit cuvântul acesta. Ochii ei ardeau scântei. Bland şi Alloway scăpară câte un țipăt. Ştii, amândoi sunt îndrăgostiți de dânsa.

— Jennie, juri că-mi spui adevărul? Între Duane şi nevastă-mea nu s-a întâmplai nimic? Jură!

— Nimic. O jur! Bland se lăsă să cadă pe un scaun, istovit.

CAP. 9

— Sunt gata, dacă eşti şi tu.

— În şea atunci. De fiecare şea, leagă câte o desagă din cele pregătite de mine. Bine că m-am gândit să aduc caii aici.

— Ți-am spus că Alloway m-a vizitat noaptea trecută? Mi-e teamă să nu devină deştept prea curând.

— Euchre, vii cu mine?

— Cred că da! Mai întâi aş vrea însă să pun la punct o chestie cu Benson. Acum, Duane, mântuie pe aici treaba, până mai trag eu o raită.

Euchre îşi îndesă pălăria pe ochi şi când plecă, Duane observă că bătrânul avea cu el centura cu cartuşe şi tocul cu Coltul în el. Era pentru prima oară când îl vedea pe Euchre, plecând înarmat. Trecu o bună bucată de vreme, până ce Duane auzi din nou zgomotul cizmelor lui Euchre pe şosea. Bătrânul părea foarte turburat. Sudoarea îi curgea şiroaie pe obraz.

— Avem… noroc!

— Nu prea arăți.

— Sunt grozav de bolnav. Am ucis mai adineauri un om. Primul om ucis de mine!

— Pe cine?

— Benson!

— Pe Benson ai spus?

— Da. Chiar pe el şi nu regret gestul făcut. În maghernița lui Benson, nu se afla decât dânsul şi vreo câțiva mexicani. Benson nu mi-a fost niciodată prieten, de aceea el veni întins la mine şi-mi spuse că nu dă o ceapă degerată pe pielea mea.

— De ce? îl întrebai.

— Pentru că joci un joc dublu cu Bland şi Chess.

— Dar pentru pielea ta ce dai, Jack? Ce s-a mai întâmplat, nu ştiu. Am tras… mexicanii fugiră…. Şi Benson căzu. N-o să mai pot dormi niciodată, dar a trebuit să fac ceea ce făcui.

Duane întrebă dacă împuşcătura fusese auzită de afară.

— Afară de mexicani, n-am văzut țipenie. Am alergat pe poteci ascunse, ca să nu fiu văzut de nimeni, dar am căzut în brațele lui Beppo. Beppo e tânărul care îngrijeşte de caii lui Bland. Tânărul acesta ține la mine. El mi-a spus că Bland s-a certat toată noaptea cu senora. Probabil că tot din cauza istoriei din noaptea trecută. Acum o fi somnoros şi dacă te-ai duce la el, garantat că poți să-l ucizi fără multă osteneală.

— Ce e cu caii?

— În două minute sunt cu ei aici. Până vin înapoi, cred că poți lichida

chestiunea şi să fii cu Jen aici. Odată în şea, nici dracu nu ne va putea ajunge. Armăsarul negru te va purta cu uşurință şi pe tine şi pe Jen.

— În regulă! Dar părerea mea e că-i mai bine să rămâi aici şi să nu te amesteci.

— Ba plec şi eu! Nu ți-am spus ce mi-a zis Benson? Încă ceva, Buck. Bagă de seamă ce faci cu femeia lui Bland! E primejdioasă.

Peste câteva minute era la câțiva paşi de casa lui Bland. Când întoarse capul, îl zări şi pe Euchre venind cu caii.

Când se apropie de verandă, auzi cele ce se vorbeau în casă.

— Bland, dacă faci asta, îți jur că te ucid şi pe tine şi pe dânsa! auzi el vocea Katiei Bland.

— Lasă-mă! Vreau să intru! se auzi vocea lui Bland.

— Dar ce vrei?

— Să-i fac puțină curte. Vreau să-mi râd puțin de noul ei amorez.

— Minți!

— Nu-ți spun ce voi face pe urmă cu ea!

Vocea îi devenise pătimaşă.

— Lasă-mă!

— Nu, nu te las! Vrei s-o sileşti să-ți spuie adevărul!

— Adevărul!

— Da, minte! Jen minte… dar minte ea să mă salveze pe mine. Nu trebuie… s-o ucizi… pentru asta!

Se auzi apoi zgomot de corpuri ce cad, tropăieli, zăngănit de pinteni, o masă şi scaune ce cad şi strigătul de durere al unei femei.

Duane păşi prin uşa deschisă. Kate zăcea trântită pe masă cu picioarele atârnând. Bland reuşise de acum să puie piciorul pe pragul uşii îndărătul căreia se afla Jen. Duane auzi țipătul disperat al fetei şi atunci porunca lui scurtă şi puternică, țâşni de pe buze:

— Stai pe loc!

Bland se întoarse pe călcâie, repede ca fulgerul. Duse mâna repede la revolver, dar Duane fu mai repede… şi Bland căzu.

— L-ai ucis, Duane… strigă Kate. Ştiam că aşa vei face!

Era albă la față, părea grozav de speriată, dar nu arăta că-i pare rău de cele întâmplate.

— Jen! strigă Duane.

— Duane! se auzi răspunsul ei.

— Vino afară! Repede!

Ea veni afară cu paşi şovăielnici şi se poticni de cadavrul lui Bland. Duane o apucă de braț şi o trase spre el, deoarece îi era teamă ca d-na Bland, să nu încerce să facă vreo prostie.

— Duane! strigă aceasta.

Nu mai era vreme de pierdut. Duane se trase repede înapoi ținând-o pe Jen îndărătul lui. Kate Bland sări ca o leoaică la uşă.

— Unde vrei să fugi cu Jen? urlă ea.

Privirea lui Duane, spunea multe.

— Câine! Tot timpul m-ai dus de nas! Te-ai prefăcut că eşti îndrăgostit de mine! Eşti un mişel. Tot ce-ai făcut era pentru fata asta! Dar n-o vei avea vie, n-o vei avea. Niciodată nu va mai seduce bărbaţii!

Era foarte puternică şi Duane trebuie să lupte pur şi simplu cu ea. Mânia ei devenise din ce în ce mai mare.

— Ajutor! Ajutor! Ajutor! urlă ea, cu aşa voce, încât fu desigur auzită până şi în cel mai depărtat colţ al văii.

Duane mai avea încă revolverul în mână. Dar îi era peste putinţă să se servească de el. Deodată femeia apucă de pe perete o puşcă cu două ţevi şi făcu un salt înapoi. Duane ghicindu-i mişcarea se repezi asupra ei, dar pulberea trasă îi arse obrazul.

— Jen, fugi! La cai! strigă el. Şi ca fulgerul Jennie o zbughi afară.

Duane înşfăcă arma cu o mână de fier şi trase atât de tare, încât femeia se prăbuşi jos, dar degetele ei nu se descleştează de pe ţeavă.

— Kate! Du-mi drumul!

Se lupta ca o tigroaică. Nici nu mai semăna a femeie. De afară se auzi un ţipăt puternic de bărbat. Cu puteri îndoite, apucă arma mai puternic, deodată însă simţi cum o durere arzătoare îi sfârtecă pieptul. De furie, dădu femeiei o lovitură atât de puternică, încât aceasta căzu neînsufleţită, la perete. Nu ajunse bine pe verandă, că un glonte îi şuieră pe la ureche. Jen era de acum călare pe un cal, iar Euchre pe celălalt. Bătrânul avea Coltul în mână şi trăgea spre şosea. Se mai auzi o bubuitură puternică şi Euchre se prăvăli de pe cal.

Chess Alloway! Revolverul lui mai fumega încă. Înainte însă ca Alloway să tragă în Duane, glontele tânărului îl trimise în lumea celor drepţi.

— Jen, ţin-te bine şi să nu-ţi pese de nimic!

Începu o galopadă fantastică în noapte, deşi în urma lor nu se vedea picior de urmăritor.

— Duane, cămaşa ta e plină de sânge, spuse deodată Jen, cu voce tremurândă.

De abia atunci băgă Duane de seamă că mai strângea arma în mână şi că pieptul îi era găurit de un glonte. Gaura era destul de adâncă. Rana era primejdioasă. Deşi nu dădea sânge pe gaură, totuşi o spuma roşiatică începuse să i se ivească pe la buze.

— Sunt grav rănit, Jen, cred totuşi că vom izbuti să scăpăm cu bine!

— Femeia… ţi-a făcut-o?

— Da. Un adevărat diavol. Euchre m-a prevenit. N-am fost destul de prevăzător.

— Oare. N-ai… n-ai…

— Nu! Nu!

Fără să descalece, Duane îşi legă rana cu un fular. Din vârful stâncilor Rim Rock de unde se aflau acum, putea foarte bine să vadă toată valea. De urmăritori, nici urmă.

— Duane… văd prea mult sânge pe cămaşa ta.

— Jen… nu te speria… dar cred că nu mă pot ţine în şea… Rana mă doare

groaznic. Dacă mor, călăreşte spre şoseaua principală. În timpul zilei să te ascunzi şi să călătoreşti numai noaptea. Şoseaua duce spre fluviu, spre fluviul Nueces. Pe acolo cred că s-or găsi ceva crescători de vite.

Cât timp mai călări el, nu ştiu, căci deodată i se făcu negru înaintea ochilor. Brațul Jenniei nu-l părăsi însă deloc.

Când îşi reveni, se găsi într-o mică colibă din ramuri de meschitos. Părea să aibe o vechime de vreo câțiva ani. Deodată toate gândurile sale zburară spre Jennie. Ce se făcuse cu dânsa? Un foc vesel ce pâlpâia nu departe de ei şi o oala din care ieşea o aromă de cafea neagră, îi dădură semne de prezența ei. Probabil că era afară să vadă de cai sau să aducă apă. Ochii lui obosiți se închiseră din nou şi căzu într-un somn adânc.

Când se trezi, Jen sta lângă dânsul. Părea puțin cam schimbată.

— Duane! strigă ea, veselă, văzând că se trezeşte.

— Jen! Ce mai faci? Şi cu mine ce s-a întâmplat?

— Eu sunt bine... şi cu tine e la fel! Rana s-a lecuit, dar tu ai fost foarte bolnav. Friguri, cred. Am făcut tot ce am putut.

Duane observă acum, ce schimbată era ea.

— Frigurii? De cât timp zac aici?

— De vreo nouă zile!

— Nouă zile! strigă el neîncrezător, dar o privire a ei îl convinse că ea ştia ce spune. Şi tot timpul m-ai îngrijit?

— Da.

— Oamenii lui Bland n-au apărut pe aici?

— Nu.

— Unde sunt caii?

— Pasc prin apropiere. Pe aici e iarbă şi apă bună.

— Ai dormit?

— Puțin. În ultimul timp nici nu mă mai puteam ține pe picioare.

— Doamne! De necrezut. Ce te-ai mai chinuit cu mine, mititica. Haide, povesteşte-mi toate cu amănunțime.

— N-am ce povesti.

— Vreau să ştiu totul. Haide dă-i drumul...

— Nu-mi pot aminti toate. În ziua când am fugit, am făcut probabil vreo 40 de mile. Tot timpul ai sângerat. Spre seară zăceai pe gâtul calului, iar când am ajuns aici, te-ai prăbuşit la pământ. Te-am tras în colibă şi am oprit hemoragia. Credeam c-o să mori peste noapte, dar în zori îmi recăpătai speranța. Ca să nu pierd noțiunea timpului, aruncam, în fiecare zi, câte o pietricică în pălăria ta.

— Mi-ai salvat viața!

— Nu ştiu. Poate. Am făcut tot ce-am putut. Şi tu mi-ai salvat viața... şi poate chiar şi mai mult!

Mâinile lor se împreunară cu dragoste.

— Biruim noi, Jen! spuse el, încrezător. Peste câteva zile voi fi iar sănătos. Ziua ne vom ascunde şi vom călări numai noaptea, până ce vom trece fluviul.

— Şi apoi?

— Vom găsi poate un crescător de vite, cinstit şi cumsecade.

— Şi apoi! stărui ea.

— Apoi… nu ştiu ce-om face. Deocamdată e vorba să fii tu în siguranță. Vei rămâne în satul sau orăşelul, unde vom ajunge, până ce o rudă sau un prieten te va lua în grija lor.

— Şi tu? întrebă ea cu o voce ciudată.

Duane tăcu.

— Ce-o să faci tu?

— O să mă reîntorc în Vest. N-am ce să caut printre oameni cumsecade. Eu sunt un urmărit al justiției.

— Nu eşti un răufăcător, doar!

— Totuşi, sunt un om în afară de lege.

— Vrei să te înapoiezi, oare, la oamenii aceia răi? Ah, Duane. N-o face, te rog, n-o face!

— Nu vreau să mă înrolez în vreo bandă. Voi rămâne mereu singur. Lup Singuratic, aşa cum spun texanii. Ce-aş putea face altceva, Jen?

— Nu ştiu. Nu te poți ascunde? Nu poți să pleci departe de Texas?

— Nu pot să ies din Texas. Aş fi imediat arestat. M-aş putea ascunde, dar omul trebuie să trăiască. Haide Jen, nu te mai îngriji de mine.

Peste 3 zile, Duane putu să-şi încalece calul, deşi o făcu cu mare greutate. Străbătură întinderile, călărind numai noaptea. Din nenorocire, boala lui îi dădea de gândit. Se sculase prea curând din pat şi oboseala călăritului, numai bine nu-i făcea. În tot momentul credea că va cădea de pe şea.

În sfârşit, după un drum nesfârşit de lung, o mică fermă apăru la orizont. Era o fermă săracă, dar părea locuită de oameni cinstiți. Câțiva copii se jucau în ogradă. În prag sta o femeie. Apăru şi un bărbat, un texan.

— Bună ziua, străine! strigă el. Haide, descălecați Dar ce e cu d-ta? Eşti bolnav? Îngăduie…

Duane încercă să coboare, dar căzu de pe şea. Fermierul îl ridică şi-l duse spre o bancă.

— Marta, vino aci. Omul e bolnav. O fi împuşcat, deşi nu văd pete de sânge.

Jen lunecă de pe şea şi veni spre Duane, care părea neînsuflețit.

— Eşti femeia lui? întrebă fermierul.

— Nu. Sunt o fată pe care el a scăpat-o din ghearele unor bandiți. Doamne, dar e galben ca ceara. Duane, Duane!

— Buck Duane! spuse fermierul agitat. Omul care i-a ucis pe Bland şi pe Alloway? Atunci multe am să-ți mai mulțumesc, tinere!

Femeia fermierului duse la buzele tânărului o sticlă de vin, dar Duane refuză, preferând o bună înghițitură de apă. Numai după ce bău, îşi mai reveni ceva.

— Da, eu sunt Duane. Rănile ce le am, sunt de la Bland. Vreți să țineți fata asta aici, până ce urmărirea bandiților se va mai astâmpăra?

— Cu plăcere!

— Mulțumesc. N-am să uit asta niciodată.

— Dar d-ta ce ai de gând să faci?

— Să mă odihnesc puțin… apoi să plec iar în Vest!

— Tinere, oamenii lui Bland sunt poate pe urmele d-tale?

— Ba eu cred că ne-au pierdut urma.

— Uite ce, rămâneți amândoi aici, până ce te vei înzdrăveni. La mine sunteți în siguranță. Suflet de om nu trece pe aici.

— E prea mare riscul pentru d-ta. Nu numai bandiții m-ar putea urmări. Şi grănicerii sunt pe urmele mele.

— De când n-am văzut eu un grănicer pe aici. Şi cu oamenii urmăriți, m-am înțeles întotdeauna bine – cu excepția lui Bland. Aşa precum ți-am spus, mi-ai făcut un mare serviciu.

— Caii mei o să te trădeze! stărui Duane.

— O să-i ascund undeva, unde vor găsi apă şi iarbă cu îmbelşugare. Nimeni nu-i va descoperi acolo. Acum lasă-mă să te ajut să intri în casă.

Peste puțin, Duane se putu întinde în voie într-un pat moale şi prietenos, liberat din grelele cizme ce le avea în picioare. Dar cel mai plăcut pentru dânsul, era acum mica mână a lui Jen, care-i mângâia fruntea ce-i ardea de zor.

Zăcu trei săptămâni, până ce putu părăsi patul. După 4 săptămâni, îndrăzni să mai facă şi plimbări. Apoi puterile lui îi reveniră puțin câte puțin.

— Jen, în curând voi putea iar călări, spuse el într-o seară. Prea mult nu mai pot rămâne la acest bun Andrews. N-am să-i uit niciodată prietenia ce ne-a arătat-o. Şi d-na Andrews a fost bună cu noi. Dar, totuşi, trebuie să plec.

— Nu te grăbi!

Jen se schimbase cu totul. Purta acum o rochiță foarte frumoasă, din stofă, pe care i-o dăruise d-na Andrews. Somnul şi odihna îi aduseseră din nou, în obraz, culorile ei frumoase de altădată. Dar avea mereu aceeaşi privire tristă şi melancolică. Duane o privi mai bine şi în sinea lui îşi spuse că şi mai trist va fi el, atunci când n-o va mai vedea.

— Probabil că nu ne vom mai vedea niciodată. Îmi pare rău că trebuie să fie aşa, dar n-am ce face.

Într-o seară, Andrews reveni din Huntsville. Aducea un sac de noutăți.

— Duane, toată lumea vorbeşte de d-ta şi de felul cum i-ai curățat pe cei doi bandiți. Să ştii că ți-ai făcut mulți prieteni. Chiar şi King Fisher, care e cea mai mare puşlama, mi-a vorbit de marele serviciu ce l-ai făcut crescătorilor de vite.

— Dar n-ai auzit dacă se află careva pe urmele mele?

— Din banda lui Bland nici unul! Eu cred că bandiților le e frică să-ți mai cate acum pricină. Aşa că poți pleca liniştit spre Huntsville. Te vor primi în triumf.

— Bine, oi vedea peste câteva zile. Acum aş vrea să vorbesc cu d-ta despre Jen.

— E binevenită în casa mea.

— Mulțumesc, Andrews, eşti un om cumsecade, dar vezi. Eu aş vrea s-o ştiu pe Jen departe de Rio Grande. Poate că va putea găsi niscaiva rude. Are

rude, deşi nu ştie unde le poate găsi.

— Duane, eu cred că mai bine ar fi s-o conduci într-un oraş. Pleacă spre Nord, la Shelbyville sau Crockett, care sunt, amândouă, orăşele foarte drăguțe. Eu o să-i dau Jenniei câteva nume de oameni, care i-ar putea ajuta. N-ai nevoie să intri în oraş cu dânsa.

— Care-i mai aproape?

— Shelbyville. Două zile de călărie. Hoți de vite nu prea sunt pe acolo, deoarece nici cirezi nu găseşti, cu toate astea va fi mai bine să călăreşti numai noaptea.

După două zile, la apusul soarelui, Duane şi Jen îşi luară rămas bun de la cei doi oameni de treabă, Andrews nici nu voi să audă mulțumirile lui Duane.

— Află că eu voi fi întotdeauna îndatoratul d-ale, spuse el lui Duane.

— În regulă! Dar ce aş putea face pentru d-ta? Poate că mă va aduce vreodată întâmplarea pe aici?

— Atunci va trebui să descaleci şi să intri în casă sau nu vei mai fi prietenul meu. Dar îmi vorbeşti de întâmplare… Uite ce-i, Buck. Mie mi-a mers odată bine, dar o puşlama cu numele Brown – Rodaey Brown – mi-a tras clapa. Trăieşte în Huntsville şi e duşmanul meu. Nu ştiu să țin un revolver în mână, altfel l-aş fi achitat eu. Vagabondul acesta, m-a dus la faliment, furându-mi de toate. E un temut hoț de cai şi are destui oameni care să-l păzească. Cred că nu mai e nevoie să-ți spun mai mult.

— E Brown care l-a împuşcat pe un oarecare Stevens?

— Da, el e. Am auzit şi eu de isprava asta. A jurat că l-a nimerit pe Stevens în piept, dar Stevens a călărit mai departe şi nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu el.

— Luke Stevens a murit din cauza rănii. Eu l-am îngropat.

Andrews nu mai spune nimic şi cei doi oameni se apropiară de Jen şi Marta.

Era noapte adâncă. Nici un vântişor nu adia prin aer. Cu tot întunericul ce se lăsase, izbutiră să găsească drumul cel bun, dar spre necazul lor, începu o ploaie grozavă. Pentru aşa vreme, nu erau pregătiți deloc, aşa că ploaia îi udă până la piele. Ploaia devenea din ce în ce mai tare, încât Duane lepădă haina spre a o pune pe umerii Jenniei, care tremura grozav în rochia ei subțirică.

Spre norocul lor, dădură de o colibă părăsită, în care, un foc bun le uscă hainele şi le îngădui să se mai încălzească.

Jen adormi, în timp ce Duane veghea ca nici un nepoftit să nu apară. Spre orele patru după amiază, el trezi fata, care prepară ceva de mâncare, apoi amândoi se cuibăriră lângă foc, în timp ce ploaia cădea mereu, cu nemiluita.

— Mâine pe vremea asta o să fii la Shelbyville, spuse el.

— Şi unde o să fii tu?

— Eu? Oi fi şi eu pe undeva!

— Am crescut în Texas. Şi ştiu că oamenii trebuie să aibă un acoperiş deasupra capului. Tu ce fel de viață ai de gând să duci, Duane? Să călăreşti, mereu încolțit, să te ascunzi, să dormi iepureşte! Ce fel de viața e asta, Duane? Să n-ai masă, casă, o vorbă prietenoasă şi nici un suflet de femeie

lângă tine!...

Ea sfârşi cu un oftat şi lăsă capul să-i cadă pe genunchi.

Duane era uimit şi mişcat totodată.

— Îți mulțumesc, fetițo. Pentru vorbele astea frumoase.

— Duane, am auzit că oamenii cei mai cumsecade, devin răi pe aici. Tu nu trebuie să fii la fel! Făgăduieşte-mi! N-am cunoscut niciodată un om... ca tine! Pe tine nu te voi putea uita niciodată! În fiecare zi mă voi ruga pentru tine. Vreau să fii un lup singuratic. Să lupți pentru viața ta. Rămâi aşa cum te ştiu eu... şi poate că într-o zi....

Nu putu vorbi mai departe. Duane îi luă mâna şi îi făgădui tot ce îi ceruse.

Deodată Duane observă că armăsarul fetei dispăruse. Trebuia să-l caute. Deoarece nu voia s-o lase pe fată singură, în colibă, o urcă pe cal, alături de dânsul. Ploaia se mai potolise, deşi furtuna încă nu încetase. Se luară pe urmele calului, curând descoperiră, cu groază, sumedenie de urme de copite. O nouă primejdie îi amenința.

Un țipăt se auzi deodată, prin noapte. Era vocea femeii pe care o lăsase ceva mai în urmă. Ca nebun se repezi într-acolo şi într-un luminiş găsi urmele unui foc şi proaspete urme de picioare. Venise însă prea târziu. Calul său dispăruse. Jen deasemeni. Picior de om nu se vedea. Urme de copite duceau spre nord. Jen fusese rănită într-o clipă de neatenție... probabil de bandiți. Duane văzu că orice urmărire e zadarnică şi că Jen e pierdută fără nădejde.

Va urma...